

Úvod

Druhý směr

Jen pár dní roku 323 uplynulo a v reakci na množství neúspěchů zasedala rada kruhu společně s královskou radou. Ten zimní den se jednalo celý den, protože se řešilo ožehavé téma. Ve hře byl další osud výprav. Aldeneerin si za tříleté období cestování nadělal mnoho nepřátel a užitek z cest byl minimální.

Po prvních konfrontacích s nepřátelskými kulturami vznikly dva odlišné pohledy na cestování. Ten první nabádal k opatrnosti a snaze vyjít místním vstříc. Druhý pro změnu doporučoval podstupovat přijatelné riziko ve snaze získat užitečné artefakty, zbraně a další mocné předměty. Tyto dva úhly pohledu v podstatě tvořily hlavní témata celého jednání. Zaznělo mnoho pro a proti, avšak nakonec rozhodlo hlasování.

Ve velkém jednacím sále byli již všichni přítomní včetně krále s radou. Jakmile nastal klid, dal se do řeči: „Takže jsme se definitivně rozhodli co dál. Hlavní cíl výprav bude svět Darendaaara, kde se bude pokračovat v obnově těžby. Ohledně dalších výprav. Jejich počet bude omezen, a aby se předešlo předchozím problémům, cíle budou projednávány i s královskou radou. Zařízení slunečního štítu na Avnilu necháme budoucím generacím, kdy dostatečně porozumíme magii starých Aldeřanů. Samozřejmě se tak může stát i mnohem dříve. Vyloženě nebezpečné výpravy, jako na Calugh, Minoju nebo Gorgoronu se nebudou v žádném případě připravovat. Stačilo, že jsme si nadělali dost nepřátel. A tím bych celé toto jednání uzavřel.“

V sále to nejdříve začalo hlučet. Někteří byli spokojeni, jiní zklamaní a někteří i naštvaní. Calanirmyan byl přímo nepřítel, klel a hrozil, ale to bylo tak vše, co proti tomu mohl udělat.

Calanirmyan, člen rady kruhu byl někdy považován za podivína. Už samotné ostré rysy v obličejí, pobledlá tvář a rovné černé dlouhé vlasy, z něj dělaly někoho opředeného rouškou tajemství. Jeho šatníku dominovala především černá, či tmavé barvy. Mezi jeho nejoblíbenější oblečení patřily černé pláště, kterých měl hned několik. Fascinovalo ho temné umění stejně jako černá magie, v níž nespatoval zas tolik špatného, jako tomu bylo u zbytku rady.

„Je konec,“ naštvane pravil Calanirmyan sotva se vrátil do svých komnat.

„Z tvého výrazu tuším, že rada ukončila výpravy,“ zklamaně konstatoval jeho dobrý pomocník Gerlioz.

„Dá se to tak říct. Budou se obnovovat jen nějaké ty jejich doly na Darendaaře a pár drobností, které nestojí za řeč.“

„To jsme asi skončili,“ smutně prohlásil alchymista Aarstad.

„My se jen tak nevzdáme,“ odhodlaně pravil Calanirmyan. „Počkáme nějaký měsíc, než celý ten humbuk utichne, a pak budeme pokračovat v našich plánech.“

„Chceš říct, že podnikneme výpravy neoficiálně?“ ujišťoval se Gerlioz, že jeho slova správně pochopil.

„Jasně. Když vidím, jak tu někteří přistupují ke stráží. Navíc mám pár známých, jejichž pomoc nám přijde vhod. Počkáme si nějaký čas a půjdeme do toho.“ Po těchto slovech Calanirmyanovo přátelé odešli do svých komnat a nyní sám spřádal plány do budoucna.

Jak dny plynuly, život v Severní čtvrti postupně utichal. Výpravy se omezily pouze na to nejnutnější a nikdo neměl moc důvodů, trávit zde čas. Krčma: „U kruhu světů“ stále častěji zela prázdnotou, protože bojovníci a cestovatelé se přesunuli jinam. Azanyrmuth se vrátil domů, kde se věnoval rodině a procházky severní čtvrtí stále častěji připomínaly cesty mrtvým městem. To se právě líbilo Calanirmyanovi. Protože tu už přebývala jen hrstka místních, strážní hlídali Kruh světů

stále nedbaleji. Běžně se stávalo, že celé hodiny se nikdo z nich u Kruhu vůbec neobjevil.

Začátkem léta Calanirmyan uskutečnil první ze svých tajných výprav. Jeden z válečníků se také těžce smiřoval s ukončením výprav na nové světy. Jmenoval se Augelius, silnější muž vyšší postavy často oděn do zelené tuniky. Nějakou dobu se s čarodějem znal, a tak přijal výpravu na nebezpečný svět Calugh, kam ho poslal pátrat po artefaktech, které vlastnil tamější nekromant Chaldanyrn.

Po dvou dnech se Augelius vrátil s několika velice zajímavými předměty o jejich významu zatím nikdo neměl ani ponětí. I další tajná výprava do opuštěné pevnosti Goa'uldů Linvris přinesla ovoce. Do zimy Calanirmyan organizoval další čtyři tajné výpravy na dosud neprozkoumané světy, ale ty nepřinesly cokoliv užitečného.

Jak šel čas, vytvořila se kolem čaroděje nemalá skupinka přívrženců. Scházeli se v tajné části podzemí pod bývalým sídlem mágů. Ve volných chvílích zkoumali záhadné předměty, staré Aldeřanské knihy, a nebo plánovali tajné výpravy. Bylo mnohem těžší naplánovat správnou dobu k výpravě a ještě těžší návrat, tak aby nedošlo k odhalení. Z toho důvodu se hledal vhodný svět, kde by mohli založit tajnou Aldeřanskou pevnost.

Než se nadáli, byl tu rok 324. Calanirmyan připravil další akci. Svět, kam se měli vydat, nesl název Nazgaran. Údajně tam Staří Aldeřané měli jednu z menších pevností, tudíž by mohla být i bezpečná, na rozdíl od mnoha velkých.

Jakmile první jarní paprsky pronikly na zasněžené ulice zpustlé Severní čtvrtě, tajné společenství připravilo průzkumnou výpravu na Nazgaran. Vydal se tam válečník Augelius a průzkumník Astennu, další čarodějovo nejvěrnější společník.

Výprava tentokrát trvala krátce. Když Calanirmyan zaslechl otevření Kruhu, hned se k němu vydal. Oba dva cestovatelé měli dobrou náladu. Ihned se všichni tři z nádvoří vypařili a o výpravě si povídali až v jejich úkrytu.

„Tak co?“ nedočkavě se čaroděj vyptával. „Jak to tam vypadá?“

„Perfektní místo. Svět je sice téměř pustý, zato stará pevnost je v perfektním stavu. Dokonce tam po starých Aldeřanech mnohé zůstalo. Co se týče vody a potravy, není problém ji získávat z blízkého údolí, kde je ji dostatek pro nás všechny.“

„Výborně. To se mi líbí,“ radoval se Calanirmyan. „Začneme tedy připravovat náš tajný plán. Přeneseme tam všechny naše objevy, nějaké další artefakty a knihy ze zdejších knihoven. Je jich tu tolik, že si toho nepatrného rozdílů nikdo nevšimne. Jak bude vše na svém místě, část z nás se tam natrvalo přesune a už se nebudeme muset přizpůsobovat zdejším. Budeme si moct chodit, kdy chceme a kam chceme.“

1

Pevnost Nazgaran

Jaro roku 324 vládlo v plné síle a tajné Calanirmyanovo společenství dokončilo přípravy na jeho přesunutí na Nazgaran. Jednoho večera strážní pořádali malou oslavu narozenin, a tak se v ten den naskytla výborná příležitost uskutečnit jejich plán. Potřebné vybavení, zásoby jídla, tajemné předměty z výprav a staré knihy zabalili do připravených beden, které den před útekem schovali do opuštěných komnat paláce, kde dříve nocovali cestovatelé.

Když konečně padla noc, strážní se začali scházet v krčmě: „U Kruhu světů“ a téměř celá čtvrt' zůstala nehlídaná. Celé tajné společenství čítající dvacet šest členů se skrytě přesunulo na nádvoří s Kruhem. Průzkumník Astennu opatrně prohlédl okolí, aby se přesvědčil, zda je vzduch čistý. Když nepotkal jediného strážného, dal ostatním signál, že můžou začít s přesunem výbavy.

Calanirmyan zadal adresu Nazgaranu, zatímco ostatní přenášeli na nádvoří množství beden s výbavou. Hned jak se portál ustálil, ostatní popadli množství beden a prošli s nimi na druhou stranu. Protože věci k přesunu bylo mnoho, museli přesun provést natřikrát. A tak, jak se Kruh uzavřel, složili bedny v sále pevnosti a hned otevřeli průchod zpět na Aldeneerin.

Mezitím oslava v blízké krčmě vrcholila, někteří oslavující poněkud neodhadli správnou míru a končili na podlaze, nebo usnuli přímo na stolech. Po dlouhé době to zde alespoň na jednu noc žilo. Ačkoliv služba v severní čtvrti patřila mezi velmi klidné a jen výjimečně zde něco hrozilo, dva ze strážců se vydali na rychlou obchůzku čtvrtí.

Cestou potmělou a prázdnou čtvrtí si povídali, probírali oslavu a při tom vzpomněli na zdejší život v čase výprav. V tom jeden z nich uslyšel známý zvuk otevření Kruhu.

„Slyšel jsi to taky?“ překvapeně se zarazil jeden z dvojice.

„Ten zvuk, jako by někdo otevřel bránu?“

„Jasně.“

„Takže se mi to nezdálo. Ale co to má znamenat, vždyť tu skoro nikdo nezůstal. Pojd'me tomu přijít na kloub.“

Oba se urychleně vydali na nádvoří. Když tam dorazili, spatřili mihotající světlo otevřeného portálu a skupinku neznámých lidí, jak přenášejí bedny kamsi pryč.

„Hej vy!“ zakřičeli strážní. „Co tu pohledáváte?“

„Rychle! Pospěšte!“ pobídl Calanirmyan své druhy. „Já je zdržím.“

Z jedné bedny vzal velký kus hrubého hnědé plátna, který přehodil přes zadávací panel, aby adresa cíle jejich útěku zůstala skryta, sám pak zamumlal jakési zaklínadlo a tlaková vlna odhodila strážné zpět.

Když bylo veškeré vybavení přeneseno, Calanirmyan prošel na Nazgaran jako poslední. Strážní se rychle zvedli ze země a než stačili doběhnout ke Kruhu, ten se uzavřel.

„Zatraceně! Nestihli jsme adresu,“ postěžoval si strážný, když odhodil plátno z již pohaslého panelu. „Teď' nevíme, kam odešli.“

„Co to bylo za skupinku?“

„Ten vysoký byl Calanirmyan, člen rady kruhu.“

„Co ten tu dělal?“

„Už delší dobu se o něm říká, že něco chystá. Máme podezření, že někdo tajně používal Kruh světů. Teď' je mi to jasné. Že nás to nenapadlo dřív. Calanirmyan vždy působil tajemně a zahrával si s věcmi a magií, které mají blízko k silám temnot.“

„A co teď'?“

„Musíme to hned ohlásit. Ode dneška bude nutné Kruh světů nepřetržitě střežit. Určitě to nebyli všichni, co chtěli projít.“

Mezitím se v pevnosti Nazgaran postupně zabydlovali noví obyvatelé. Celkem dvacet šest členů mělo Calanirmyanovo společenství, avšak toto číslo nebylo konečné, protože někteří se při přesunu zdrželi a už se na Nazgaran nedostali, když se celá věc prozradila. Společenství mělo před sebou mnoho práce. Nejprve uklidily bedny s vybavením do skladů, jídlo a další zásoby do sklepů, a potom si mnozí vybrali pokoje, jenž začali zvelebovat k pohodlnému bydlení. Bylo štěstí, že mnohé po starých Aldeřanech zůstalo zachováno.

Tato obytná část pevnosti měla celkem čtyři patra. Kruh světů společně s uvítacími sály a pokoji se nacházel ve druhém patře. Nad ním ve třetím patře byly další pokoje, jídelna, jednací sál a komnaty vůdce. Úplně nahoře se nacházela velká observatoř a knihovny. A na podlaží pod Kruhem světů připadly kuchyně, sklepy, sklady, zásobárny a studny.

Když byly pokoje připraveny k přenocování, mnozí toho využili. Našlo se však mnoho těch, kteří chtěli prozkoumat jejich nový domov. Samotný Calanirmyan chtěl co nejdříve odhalit všechna tajemství pevnosti. Spolu s ním se na průzkum vydal válečník Dariusz. Vysoký a nejurostlejší válečník společenství, jako mnozí válečníci i on nosil dlouhé hnědé vlasy. Další byl průzkumník Astennu byl spíše štíhlé a hbité postavy, nosil bradku a kratší hnědé vlasy. Jeden z mágů, který se vydal na průzkum, se jmenoval Gerlioz. Ten byl menší postavy, měl černé vlasy stažené do culíku. Poslední z průzkumné skupinky byl alchymista a výzkumník Aarstad.

Pětice se po nezbytných přípravách vydala na průzkum. Pevnost byla postavená ze tvrdého kamene běžným pro podobné místa a tvořily ji dvě části. První, obytná, kde se nacházely pokoje, kuchyně, jídelna, sklady, sklepy a další obytné komnaty, stála na skále, odkud byl výborný výhled do širokého okolí. Při jejich příchodu však byla noc a jediné co viděli bylo hvězdné nebe poseté miliony hvězd. Druhá část pevnosti, která byla schovaná v podzemí v žulové skále, skrývala laboratoře, dílny a další místa, o nichž zatím nemělo Calanirmyanovo společenství potuchy.

Průzkumníci kráčeli po širokém kamenném schodišti spojující horní obytnou část se spodkem. Na cestu si svítili Gerliozovou magickou holí. Podzemní část byla chladná, vlhká a úplně tmavá. „To jsem zvědav, jak je ta pevnost velká a co tu všechno najdeme,“ těšil se průzkumník Astennu na možné objevy. Schodiště je zavedlo k velké dvoukřídlé kamenné bráně. Astennu se pokusil se ji pokusit otevřít avšak na běžné zatlačení nereagovala. Hledal nějaká otevírací mechanismus, avšak marně. To mág Gerlioz se zaměřil na přítomnost magie. Netrvalo dlouho, aby pocítil její slabé zbytky. Brána se otvírala pravděpodobně pomocí magie.

Astennu zjistil, že křídla brány se otevírají do stran, a tak se pětice rozhodla použít sílu k jejímu otevření. Všichni se zapřeli o podlahu a prsty se pokoušeli rozevřít křídla. Stálo to hodně námahy než se jedno křídlo posunulo alespoň o malý kousek. Potom to už šlo mnohem lépe. Když vytvořili dostatečně široký průchod, protáhli se do druhé části pevnosti.

Mág holí posvítil do hlavní široké chodby, kde po staletí vládla naprostá tma. Podzemí bylo vlhké, tiché a zatuchlé. „Buďte opatrní,“ šeptal Calanirmyan. „Můžou tu být pasti a pozůstatky starých pokusů.“ Pětice se pustila do opatrného průzkumu.

První patro nebylo nějak rozsáhlé, v podstatě ji tvořila široká chodba zakončená schodištěm do spodních pater a dvě desítky větších sálů sloužící převážně jako dílny a skladiště. Po Starých Aldeřanech tu zůstalo mnoho použitelných nástrojů a vybavení včetně užitečných surovin, které se Calanirmyanovo společenství budou hodit.

Když se rozhodli k průzkumu dalšího patra, uprostřed sálu se schodištěm si všimli čtyř opracovaných čtvercových kamenů s podivnými geometrickými obrazci na vrchu. Každý kámen měřil na každé straně přesně jeden sáh a na výšku jednu stopu. Všichni se k nim postavili a dohadovali se o jejich významu. Gerlioz zde pocítil přítomnost magie, však netušil jaké.

Pokračovali průzkumem druhého podzemního patra, které bylo o poznání rozlehlejší. Chodeb zde bylo o poznání víc, stejně tak místností, jenž sloužily jako laboratoře. Některé obsahovaly vybavení spíše pro alchymisty, jiné pro pokusy s látkami a materiály a v některých byla neznámá zařízení. Při průzkumu patra zde našli další podobné kameny jako o patro výš. Vzhledem k jejich umístění vždy na křižovatkách chodeb a ve velkých sálech mág Gerlioz usoudil, že by se mohlo jednat o portály. Přítomnost magie v jejich blízkosti tomu nasvědčovala.

Po hlavním schodišti sestoupili do třetího patra, kde schody končily. Toto podlaží bylo o něco menší než druhé, zato zde bylo mnoho zajímavého. V speciálních laboratořích se nacházela podivná zařízení, sloužící k neznámým účelům. Další místnosti sloužily dle mága k pokusům s magií. Pětice zde našla také cely, klece a dokonce jednu mučírnu. „Tady to vypadá velice zajímavě,“ pochvaloval si Calanirmyan, když si představoval možnosti nabízené touto opuštěnou pevností. V duchu si říkal, jak dobře udělali, že se vydali zrovna sem.

V odlehlé části patra našli další schodiště pokračující dále dolů. Bylo o poznání delší a následná chodba končila kamennou bránou, která byla o něco menší než vstupní, a tak si její otevření nevyžádalo tolik námahy.

Sotva se vytvořil úzký průchod, jasné namodralé světlo vycházející z velkého sálu narušilo letitou tmou podzemí. Jakmile vstoupili dovnitř, našli zdroj světla. Byl jím velký zářící krystal uschovaný v prosklené skříni. Mág ihned poznal, že se jedná o zdroj energie a dal se do podrobného průzkumu velkého sálu. Uprostřed se nacházel velký podstavec a spousta podivných předmětů kolem.

„Z toho krystalu cítím velmi silnou magickou sílu,“ pravil Gerlioz „A když ho umístíme tady na ten podstavec, určitě obnovíme fungování celé pevnosti.“

„Něco podobného jsem dosud neviděl,“ užasle prohlásil Calanirmyan. Cítil, jak je blízko velkému objevu, a tak pokynul: „Budu ti věřit.“

Aarstad z ochranné skříňe vyjmul dvě stopy velký krystal, jenž umístil na podstavec. Následně se cívky a další podivné věci s bzučením rozzářily. Po kopulovitém stropě chvíli poletovaly blesky než se energie krystalu ustálila. „Zdá se, že to funguje,“ radostně vykřikl Calanirmyan.

Pětice se hned na to vrátila o patro výš. Chodby už nebyly potměšilé, ale osvětlovaly je modré krystaly umístěné na stropěch podobně jako v Goa'uldské pevnosti Linvris. Slabé namodralé světlo se vždy rozsvítilo, když průzkumníci vstupovali do jednotlivých komnat. Mág si ihned vzpomněl na kameny, které podle něj sloužily k rychlým přesunům a vydal se k prvnímu z nich. Když vstoupil na bravurně opracovaný kámen, pohltila ho bílá záře doprovázený bzučením a následně se mu na chvíli zatmělo před očima. Jasná záře ustala a Gerlioz se octl v chodbě prvního patra pevnosti.

„Výborně,“ zajásal a chtěl se vrátit, jenže se objevil v místě, kde rovna žádný portál nebyl. Vrátil se ke schodišti spojující jednotlivá patra, kde otestoval jeden ze čtyř portálů. Zkusil náhodně jeden z nich. Opět ho pohltila bílá záře doprovázená bzučením a následně se objevil u v sále třetího patra. To ho už ostatní volali.

„Tady jsem!“ ozval se jim.

„Funguje to?“ nedočkavě se vyptával Calanirmyan.

„Ano. Přeneslo mě to do prvního patra. Avšak ten systém je celkem zajímavý. První portál mě

přenesl do chodby mimo portál, další fungoval tak, jak jsem předvídal. Budeme muset ozkoušet všechny varianty.“

„To snad nebude problém,“ pokračoval Calanirmyan. „Podobné kameny jsem viděl i v komnatách horní části pevnosti. Dnes už je načase jít spát. Zítra promyslím naše další činnosti.“

Pětice se navrátila do již připravených pokojů, kde se každý uložil ke spánku. Ačkoliv zde byl poměrně chlad, spánek přišel brzy.

Druhý den všechny probudily paprsky vycházejícího slunce, jenž pronikaly přes dávno vysklená okna. Teprve teď se jim naskytl pohled na svět. Malá pevnost ve starobylém Aldeřanském stylu stála nad zeleným údolím s bohatou vegetací a jezírky průzračné vody. Okolí však bylo pusté. Nekonečné rudé písčité planiny, pahorky i vysoké pohoří. Okny do komnat vál příjemně teplý vítr.

Ten den si všichni prohlíželi pevnost i její nejbližší okolí. Krátce po poledni byla svolána průzkumná výprava, která měla za cíl propátrat údolí. Opět se ji zúčastnil válečník Dariusz a průzkumník Astennu. Kromě nich se vydali na cestu ještě válečník Ted Skjellum a průzkumník Sanrabb.

Čtveřice vyrazila na cestu. Od pevnosti klesalo do údolí dlouhé kamenné schodiště. Astennu se pokoušel počítat schody, ale při počtu dvě stě se zamotal, a tak jejich počet odhadl na dvě stě šedesát. Jakmile dorazili do údolí a pokračovali v cestě starou zarostlou dlážděnou cestou, zjistili, že je mnohem živější, než se na první pohled zdálo. Působilo to jako uměle vytvořený ráj, který poskytoval dostatek potravy pro osádku malé pevnosti. Našli tu naprosto vše. Husté lesy bohaté na různé rostliny, bylinky, ovocné keře a stromy, mnoho dřevin vhodných pro další zpracování, po lesích se prohánělo spoustu zvěře a říčka byla bohatá na ryby.

Údolím se čtveřice procházela téměř dvě hodiny, přičemž si Sanrabb vedl pečlivé poznámky. Během té doby prozkoumali velkou část údolí, přesto spoustu zákoutí a nalezených jeskyní prozatím neprozkoumali. Následoval návrat do pevnosti. Zde již Calanimyan svolal první jednání, kde se sešlo celé osazenstvo pevnosti.

„Á. Už jste tady! Právě včas,“ pravil vůdce. „Co jste objevili?“ zajímal se, sotva usedli na volné židle.

„Dobré zprávy. V údolí je dostatek všeho, co potřebujeme k životu,“ odpověděl průzkumník Sanrabb a předal své zápisky Calanirmyanovi. Ten si je se zaujetím pročítal a přitom několikrát souhlasně pokyvoval hlavou se slovy: „Výborně.“ Když si vše přečetl, předal poznámky k nahlédnutí ostatním.

„Co tedy budeme dělat v dalších dnech?“ přerušil ticho mág Gerlioz.

„Především zjistíme základní obživu,“ pravil Calanirmyan. „Průzkum údolí ukázal, že je tu dost potravy pro všechny, avšak musíme se chovat zodpovědně, žádné obžerství. Dále je třeba natěžit dřevo, které využijeme k výrobě potřebného vybavení a nábytku. Také musíme spravit okna ať nám sem netáhne.“

„To by bylo tedy k základním potřebám,“ konstatoval výzkumník a alchymista Aarstad a vše si pečlivě zapisoval. „Co případné výpravy?“

„Máme seznam světů, které bychom mohli v příštích dnech navštívit. Nejprve se podíváme znovu na Calugh. Vezmeme se odtamtud několik těch Temnorozených, co tam chová.“

„Cože? Vždyť ti jsou pozměněni Chaldanyrnovo zvrácenými experimenty,“ namítl Aarstad.

„To nevadí. Podstata bude určitě podobná. Navíc tam zůstal jeden z původních Temnorozených zapomenut ve vězení, především toho mi přiveďte.“

„Dobrá. Vybereme vhodné průzkumníky,“ pokračoval alchymista. „Co dál?“

„Vybral jsem několik zajímavých světů,“ procházel Calanirmyan možnosti z poznámek. „Melekeab, svět kde Staří Aldeřané prováděli nějaké zajímavé experimenty s myslí. Dále bychom mohli

navštívit Sehel Koy, kde podle knih stojí další z mnoha Aldeřanských laboratoří. Rád bych se znovu podíval do pevnosti na Samré-Ager. Nedávná výprava odhalila spoustu zajímavého, ovšem rada další výpravy a výzkum nepovolila, takže je to na nás. Objevy za námi nepřijdou samy od sebe. Musíme jim jít naproti. Tím bych naši poradu zakončil a teď všichni do práce. Máme toho hodně.“ Členové společenství se po slovech vůdce rozešli za svými úkoly.

Následujících deset dní se neslo ve znamení zvelebování pevnosti. Opraveny byly poškozené části vybavení, vyroben další nový nábytek a pomalu se práce přenesly do úprav laboratoří. Potom se pomalu mohlo začít s průzkumem předmětů donesených z Aldeneerinu a dosavadních tajných výprav. Rovněž se určená parta chystala na Calugh pro zajatce.

2

Mysl a světlo

Calanirmyanovo společenství už Nazgaran obývalo třicet dní. Výprava na Calugh přinesla ovoce v podobě tří zajatců. Kromě nich přinesli i nějaké maso z tvorů, jenž byli chováni jako potrava upravených Temnorozených.

„Na kolik dní máme pro ně potravu?“ pravil Calanirmyan, když si fascinovaně prohlížel dvojici Temnorozených v cele na třetím podzemním patře.

„Asi na šedesát dní,“ odpověděl mu alchymista Aarstad. „Donesli jsme toho celkem dost, ale jsou poměrně hladoví.“

„To nevádí. Nejprve provedeme pár pokusů a potom je máme v plánu stejně pitvat. Chci vědět, jakou mají strukturu těla, v čem se od nás liší, kde jsou slabiny a podobně.“

„A co s tím třetím?“

„Toho si zatím necháme. Evidentně mu už dávno hráblo, ale na nějaké pokusy se bude hodit.“

„Dobrá. Dám vědět ostatním,“ udělal si alchymista výzkumník poznámky. „Jak to vypadá s výpravou na Melekeab? Už se vrátila?“

„Zatím ne. Už jsou pryč celý den. Něco se muselo stát,“ starostlivě pravil vůdce. „Půjdu svolat poradu.“

Pár minut poté, už probíhala porada v jednacím sále. Calanirmyan v rychlosti vysvětlil situaci a hledal tři dobrovolníky, kteří by se s ním vydali na záchranou výpravu. Poměrně rychle se přihlásila celá řada odvážlivců, a tak si vůdce mohl vybírat. Zvolil válečníka Ted Skjelluma, průzkumníka Sanrabba a mága Siegmara. Ti se následně připravili na cestu a zbytek se vrátil k povinnostem.

Hodinu po poradě se připravená čtveřice sešla v sále s Kruhem. Calanirmyan přítomné upozornil na možný střet s možným nepřítelem, ačkoliv se knihy o žádné hrozbě nezmiňovaly. Vůdce pak zadal adresu Melekeabu a výprava připravená na střet, vběhla do otevřeného průchodu.

Když vyběhli na druhé straně, každý si rychle našel vhodné místo za sloupy a připraven k boji. Kruh se za nimi záhy uzavřel a sále se rozhostilo ticho. Nikde ani náznak nebezpečí. Všichni schovali zbraně a rozhlédli se kolem. Kruh se nacházel ve velkém chrámu ve východním čínském stylu, jenž byl částečně ovlivněn i jinými slohy.

„Nezdá se, že by nám něco hrozilo“ oddechl si Ted Skjellum.

„Necítím tu přítomnost něčeho nebezpečného,“ doplnil ho Sanrabb.

„Dá se předpokládat, že se jim něco přihodilo mimo palác,“ uvažoval vůdce. „Pojďme je najít.“

Čtveřice se nejprve vydala prozkoumat rozlehlý a výborně zachovaný palác. Sotva prošli pár velmi pěkně upravených komnat, zaujalo je jasné světlemodré světlo. Vstoupili do menší zdobné místnosti s kovovou fontánou, z níž vycházel jasný paprsek světla, jenž se potom rozplýval po celém členitém stropě. Překrásná barevná hra upoutávala pozornost přichozích tak intenzivně, že si až po chvíli všimli členů předchozí výpravy jak zcela omámeně zírají do světelné hry.

„Tady jste. Už jsme vás hledali,“ zavolal na ně blondatý válečník. Odpovědi se však nedočkal. To už k nim přistoupil Calanirmyan a z každým lehce zatřásl.

„Co je?“ dočkalo se mu odpovědi. „Kde se tu berete?“ zmateně pravil průzkumník Mustin, když zahlédl vůdce a další členy společenství.

„Jste tu už více jak den. Nekoukali jste snad celou tu dobu do tohohle světla?“ ptal se Calanirmyan

a sám se přistihl, jak se jeho pozornost zaměřuje na světelnou fontánu.

„Probud'te se!“ volal Mustin na Sanrabba a Siegmara, kteří se právě dostali do transu.

„Ah. Nějak jsem se zakoukal, je to překrásné,“ nedokázal mág skrýt ohromení.

„Všichni hned ven, nebo tu zůstaneme civět navždy!“ rozkázal vůdce, přičemž probouzel další společníky, kteří opětovně upadli do transu.

„Je to hrozně návykové,“ konstatoval urostlý holohlavý zvěd Teloch. „To se jeden zadívá, a pak zcela přestane vnímat čas.“

„To jsem viděl,“ souhlasil vůdce. „Proto se od toho držme dál.“

„Co jste zjistili?“ vyptával se na průběh výpravy.

„Něco málo jo,“ začal vyprávět Mustin. „Našli jsme zmínky o tom podivném světle a prý sloužilo k napravování pochroumané mysli. Ovšem údajně způsobovalo závislost. Aldeřané to zkoušeli vyřešit, ale nevíme, jak dopadli.“

„To jsme viděli, takže to asi nevyřešili,“ skočil mu do řeči Dariuz.

„Snad jsme tomu nebyli vystaveni moc dlouho,“ pokračoval Teloch. „Pak bychom měli problém.“

„Co jste ještě zjistili?“

„Ještě něco o tomto světě, avšak nic moc určitého. Zmínky o podivném měsíci.“

„Měsíci?“ znovu se zeptal Calanirmyan, aby se ujistil, že rozuměl správně.

„Přesně nevím co se tím myslelo, ale prý nějak ovlivňuje mysl. Co kdybychom se podívali ven,“ navrhl Teloch.

Skupina sedmi cestovatelů prošla chrámem do velkého sloupového vstupního sálu. Venku vládl zrovna pochmurný zatažený den. Ovzduší bylo chladné a vlhké. Chrám, kde byl umístěn Kruh světů, patřil mezi největší stavbu. Okolní domy patrně sloužily k běžnému bydlení a byly stále v dobrém stavu. Celou vesnici obklopovaly husté tmavé a podivně tiché lesy. Vůbec celý svět Melekeab působil tiše, ponuře a opuštěně.

Hned jak zběžně obhlédli okolí, pátrali na obloze po nějakém měsíci, ale hustá tmavá mračna jim bránila ve výhledu. Calanirmyan rozhodl nějakou dobu zde zůstat, proto nařídil průzkum okolí a Sanrabba vyslal se zprávou na Nazgaran.

Po hodině průzkumu okolí odhalili necelou míli vzdálené moře a další záhadu tohoto místa. Řasami a chaluhami zanesené pobřeží lemovalo několik zachovalých sfing.

„Co to může být?“ divil se válečník Dariusz. „Nebo kdo to tu postavil?“

„Napadá vás to co mě?“ uvažoval nad mnoha možnostmi Mustin.

„Myslíš na Goa'uldy?“ pravil mág Siegmar.

„Přesně.“

„Viděl bych to taky tak,“ souhlasil s nimi vůdce. „Tehle svět jistě dávno Goa'uldi ovládali, a pak je Staří Aldeřané zřejmě vyhnali. Několik světů má podobnou historii. Z knih se dá vyčíst mnohé.“

„Myslíš, že by Goa'uldi mohli být pro nás hrozbou, když Aldeřané odešli?“ pokračoval v úvahách mág.

„To nedovedu posoudit. Staří Aldeřané vybudovali mocné impérium, osídlili stovky světů a s mnohými národy byli spojenci. To představovalo obrovskou vojenskou sílu, a není tedy divů, že dokázali porazit kdysi mocného nepřítele. Ovšem zůstává otázka, co se stalo potom. Před rokem a půl jsme navštívili velkou podzemní pevnost Linvris. Potom se tam vydal ještě Augelius, který z toho místa přinesl pár zajímavých předmětů. Dle jeho slov je pevnost plná podivných věcí, avšak je to tam nebezpečné. Pasti dosud fungují a bytosti z experimentů si tam žijí vlastním životem. Když by se našel někdo dostatečně mocný, získal by obrovskou výhodu. Je možné, že se Goa'uldi mohou vrátit a to by bylo pro nás špatné, proto musíme být rychlí a odvážní. Mrzí mne, že se Aldeneerin vydal cestou strkání hlavy do písku.“

„To je nás víc,“ souhlasil s jeho názorem Siegmar, zatímco se pomalu pomalu procházeli po pobřeží.

„Měli bychom se vrátit, zdá se, že se každou chvíli rozprší,“ navrhl Dariusz, když se všichni zastavili u poslední sochy stojící na poloostrově a podíval se na chmurnou oblohu. Válečník Ted Skjellum popošel k moři a zadíval se do zkalené vody. Díval se, zda zde neuvidí nějaké živočichy, ale skrz rozvířený písek neměl příliš naději.

Šestice se vrátila zpět chrámu, kde pokračovali v pátrání. Sanrabb mezitím dorazil z Nazgaranu, aby mohl pomáhat s průzkumem starých knih. Mnohé z nich byly psány ve starém Aldeřanském jazyce. Většinou se jednalo o volnočasovou literaturu, která pomáhala ukrátit dlouhou chvíli, avšak našla se i nějaká ta popisující dění na tomto místě. Staré deníky i zápisy s pokusy.

Zatímco bádali v knihách, venku padla noc a rozpršelo se. Po hodinách se Calanirmyan zeptal ostatních: „Co jsme zjistili?“

„Na pročení je toho na celé dny, avšak základ bychom měli,“ pravil Siegmar „Tím jak Aldeřanské impérium rostlo, přibývaly i problémy. Projevovalo se to i na mysli, a proto hledali způsoby, jak choroby mysli léčit. Zkoušeli řadu věcí, ale až světelná fontána dokázala úspěšně léčit všechny ty deprese, traumata a další neduhy mysli, jenž Aldeřany trápily stále víc a víc. Fungovala výborně až na jednu věc. Mnozí se na ní stávali závislí a dokázali celé dny zírat na nádherné světlo, dokud hlad a další tělesné potřeby nebyly silnější. Našli jsme i zmínku, že někteří u ní zemřeli žízní a hladem.“

„Pozoruhodné,“ spokojeně se zamyslel vůdce. „A něco o tom měsíci?“

„Zatím nic určitého, ale přijdeme na to.“

„Dobrá. To by pro dnešek stačilo. Musíme se vyspat, zítra je taky den.“

Průzkumník Sanrabb se v noci probudil. Když vykoukl z okna, zjistil, že už neprší a dokonce i obloha se vyjasnila. Vzpomněl si na zmínky o podivném měsíci, a tak ihned vyrazil ven. Obloha zářila hvězdami a průzkumník hledal onen měsíc. Nevyžadovalo to příliš námahy, protože tak zvláštní měsíc se jen tak nevidí. Vysoko nad jeho hlavou zářila zelenožlutá koule mlhoviny. Těžko se dalo poznat, zda má pevný základ, nebo je to pouze shluk energie. Sanrabb se ihned vrátil do chrámu probudit zbytek výpravy.

„Co je? Vždyť je ještě noc,“ rozespale brblal Teloch. Ani ostatním se z pohodlných postelí příliš nechtělo.

„To musíte vidět! Pojd'te hned ven!“ Ostatní ho nakonec následovali. Když spatřili zvláštní úkaz na obloze, všichni se náhle probrali jakoby je někdo polil studenou vodou.

„Tak to je ten podivný měsíc, o němž se deníky zmiňovaly,“ užasle pravil Calanirmyan.

Mnozí se dlouho dívali na krásnou noční podívanou. Teprve až chlad noci je zahnal zpět do vyhřátých postelí.

Druhý den ráno diskutovali o zdejších měsíci a v dalších dnech pokračovali v pátrání. Kromě nekončícího prohrabávání deníků, listin, zápisků a knih se občas někdo z nich vydal na prohlídku okolí. Mnohé zajímalo, zda se v okolí nachází další podobné chrámy, avšak nenacházeli zde vůbec žádné náznaky, že by tu kdysi někde vedly cesty.

Po šesti dnech zjistili mnoho nového o světelné fontáně. Dal se ovládat jas i barva světla, dokonce ji bylo možné zcela vypnout, což také udělali, aby náhodou někdo z výpravy nepodlehл pokušení a netrávil u světla příliš času. Dokonce bylo možné závislost odstranit postupným snižováním intenzity světla. Na co však nemohli stále přijít, byl efekt měsíce o němž se zápisky zmiňovaly jen okrajově a neurčitě.

Po obědě se Mustin a Siegmar vydali na procházku podél soch. Po tak dlouhé době strávené v knihách si potřebovali trochu pročistit hlavu. Pobřeží vypadalo stejně pochmurně jako každý jiný den. Šedá obloha, chlad, vlhko a šest set mořského příboje.

„Včera večer jsem přemýšlel o tom, kam jsme se dostali,“ začal řeč mág. „Uvědomil jsem si, že se

už možná nikdy nevrátíme na Aldeneerin. Kruh bude po tom incidentu určitě dobře hlídanej.“

„Taky mě to trápí,“ smutně souhlasil s jeho slovy Mustin. „Nechali jsme doma rodiny, ženy, děti, další příbuzný, kamarády.“

„Já doufám, že nemají kvůli nám problémy.“

„Snad ne, ale v podstatě jsme pro ně už dávno mrtví,“ povzdechl si průzkumník.

„Šance na návrat pořád existuje, ale mám obavu, že někdo v radě rozhodne o trvalém uzavření Kruhu světů. Někdo z rady to navrhoval.“

„To by bylo zlé, a potom bychom tu zůstali navždy. Celé společenství v malé pevnosti uprostřed pustiny. Můžeme si sice najít nějaký klidný svět, ale všichni zestárneme a zemřeme.“

„Problém je v tom, že z dvaceti šesti je nás dvacet chlapů a šest žen. Už teď se obávám, jaké budou vztahy za rok.“

Oba potom dlouho mlčeli a z malého útesu pozorovali nekonečné moře a šedou oblohu. Cítili se smutně, teprve až teď si uvědomovali odloučenost od místa, kterému dřív říkali domov, Aldeneerinu.

„Je to zvláštní,“ pokračoval Mustin, „ale až tady jsem si uvědomil, jak mi mnozí schází. Mrzí mě, jak jsem se pár dní před naším odchodem pohádal s Azanyrmuthem. Často do mě ryl s tím, jak jsem si před rokem ostříhal vlasy. Pořád ty jeho narážky, až jsem se jednou neudržel a pohádali se. Od té doby jsem se mu vyhýbal. Přitom to nemyslel nijak zle, ale já si to nějak moc vzal,“ smutně vyprávěl.

„Takový on zkrátka byl, i když i mě to nemile překvapilo. Měl jsi mnohem hezčí vlasy než já.“

„Ano. Až po pás a takovou nádhernou černou barvu.“

„Zatraceně, co to s námi je?“ otřel si slzy Siegmar. „Že by nás tak rozesmutněla vzpomínka na tvoje vlasy.“

„Možná je to tímhle místem. Je takové ponuré a smutné.“

„Na tom něco bude, už pár dní mám takové záchvěvy smutku a je to každým dnem silnější. Možná by nám pomohla světelná fontána.“

„To myslíš vážně? Vždyť si na ní můžeme vypěstovat závislost,“ nesouhlasil Mustin.

„Ale krátký pobyt nevadí. Pamatuješ, co bylo psáno v knihách?“

Mustin nakonec souhlasil a oba se vrátili zpět do chrámu. Když mág viděl zbytek výpravy, všiml si v jejich tváři smutných výrazů, ačkoliv k tomu nebyl zdánlivý důvod. Něco zde skutečně nebylo v pořádku.

„Kde je Calanirmyan?“ zeptal se zbytku mág, když nemohl najít vůdce.

„Před chvílí odešel zpět na Nazgaran. Cítil se nějak nesvůj,“ vysvětlil mu situaci válečník Dariusz.

„Nesvůj?“ podivil se Siegmar.

„Nechtěl o tom moc mluvit, ale viděl jsem v jeho tváři náznak smutku. Nikdy jsem ho tahového nezažil, a to ho znám už mnoho let.“

„Popravdě ti řeknu, že i mě přepadají podobné myšlenky a Mustina taky. Něco na to musí mít vliv.“

„Jsme tu už sedm dní. Asi máš pravdu,“ souhlasil posmutnělý Sanrabb.

„Co vyzkoušet to světlo?“ navrhl Siegmar. „Mohlo by nám to pomoci, ale musíme být opatrní.“

„No nějak se mi to nezdá,“ uvažoval Teloch. „Na druhou stranu, jak jinak otestovat to zařízení. Když si dáme pozor, tak se snad nic vážného nestane.“

Každý se k této záležitosti ještě vyjádřil až se nakonec rozhodli světelnou fontánu zapnout. Siegmar se rozhodl, že účinky vyzkouší jako první. Zkusili základní nastavení v jakém byla při jejich příchodu. Jakmile sál zaplavila nádherná bílomodrá záře, Siegmar se zahleděl do světla a přestal vnímat okolí.

Po půlhodině ho ostatní probrali a vyvedli ze sálu a v očekávání ho vyzpovídali: „Tak co. Jak se

cítíš?“

„Je to o dost lepší. Pocity smutku jsou pryč. Zdá se, že to funguje.“

„Výborně. A teď i my ostatní.“

Každý u světla strávil přibližně stejnou dobu a všem se ulevilo od smutných nálad. Snadno si ověřili fungování světelné fontány. Ovšem si nikdo nedokázal vysvětlit, proč všichni měli pocity smutku, ačkoliv k tomu někteří neměli zjevný důvod.

„Jsem si jist, že je to tím světem, akorát jsme na to nepřišli,“ konstatoval Sanrabb. „Musí to být v těch knihách. Dokud na to nepřijdeme, vezmeme všechny knihy a vrátíme se hned domů.“

Všichni to považovali jako dobrý nápad, a tak sbalili veškeré své věci, k tomu přidali množství starých písemností a Kruhem se vrátili zpět na Nazgaran.

2.1

Strach

Uplynulo přesně dvacet dní od návratu z Melekeabu. Calanirmyan právě připravoval cesty na další vybrané světy, především vybíral vhodné adepty k výpravě na Sehel Koy. Mezitím výzkumníci pozorovali zajaté Temnorozené, avšak příliš nového nezjistili. Calanirmyan se rozhodl znovu navštívit Melekeab. Vybral průzkumníky Sanrabb a Astennu. V plánu byla pouze krátká výprava, jenž měli za cíl zjistit současnou situaci.

Po poledni už byli oba připravení před Kruhem světů kde jim vůdce dal poslední instrukce a cesta mohla začít. Když vystoupili z Kruhu na druhé straně, chrám vypadal naprosto stejně jako prve. Postupovali opatrně, protože si nikdy nemohli být zcela jistí, zda jsou v okolí sami. Po zběžné prohlídce chrámu vyšli ven.

Obloha i tentokrát byla zcela zatažená. Těžké černé mraky zlověstně pokrývaly oblohu a působily zlověstně až jednoho přepadla bázeň. Zvláště hrozivě vyniklo, když Sanrabb a Astennu dorazili k moři. Sanrabb cítil, že od poslední návštěvy se cosi změnilo. Nedokázal však říct co, ale doufal, že tomu brzy přijde na kloub.

Oba se prošli několik mil podél pobřeží severně, a potom i na jih. Strávili tak čtyři hodiny. Astennu po dlouhé cestě dostal hlad, a tak pojedl trochu sušeného masa. Potom si opláchl mastné ruce v mořské vodě. Ačkoliv věděl, že moře na všech dosud navštívených světech byla slaná, zkusil vodu ochutnat. Jakmile to udělal, kysele se zašklebil. Voda zde nebyla slaná, ale kyselá. Žádný div, že se v něm živočichům nedařilo.

Když se vrátili zpět do vesnice, měli v nohách více jak deset mil, a tak zapadli do jednoho z domů, které byly také zcela neporušené a pohodlně vybavené. Pohověli si v pohodlných čalouněných křeslech, jejichž zdobení dávní obyvatelé mistrně vyvedli.

„Co jsme tedy zjistili?“ začal sumarizovat Astennu.

„Až na to, že moře je tu kyselé, tak v podstatě nic.“

„Tak se asi ještě porozhlédneme po okolí. Co ty na to?“

„Za chvíli bude večer a měli bychom se vrátit. Ale můžeme se sem klidně zítra vrátit. Tady s tím není problém na rozdíl od Aldenerinu, kde se každá cesta musela sáhodlouze schvalovat,“ neodpustil Sanrabb si rýpnutí do rady Kruhu.

„Pořád mi vrtá v hlavě, jak to že je to tu tak zachovalé. Dřevěné domy, pohodlný nábytek, knihy a to vše naprosto neporušené. Magie dokázala plno věcí zachovat na dlouhá staletí, ale zub času se podepisoval i na chráněných stavbách.“

„Třeba odešli teprve nedávno.“

„To si nemyslím, vždyť Staří Aldeřané odešli před více jak šesti sty lety.“

„Možná ne všude. A nebo,“ najednou se Sanrabb zarazil.

„Nebo co?“ všiml si Astennu jeho vystrašeného výrazu v obličeji.

„A nebo tu někdo stále žije.“

„Na tom něco je,“ souhlasil s ním, přičemž najednou dostal z čehosi neznámého strach.

Oba se následně úzkostlivě rozhlíželi po okolí. Opatrně, tak aby si jich nikdo nevšiml, pozorovali okolí z oken. To už venku pomalu padala tma. Náhle je pronásledovala myšlenka, že se po okolí pohybují nepřátelé. Úzkostlivě sledovali každý temný stín. Astennu se potichu plížil do předsíně a co možná nejnenápadněji zavřel dveře, které zůstaly pootevřené. Potom se schovali do ložnice a hlavou se jim honilo mnoho děsivých myšlenek. Nedokázali přestat myslet na skrytou hrozbu ani na to, co je v následujících okamžicích čeká. To se Sanrabb vzchopil a dodal si odvahy:

„Co tady blbneme? Vždyť jsme průzkumníci a pod přikrovem noci jsme jako doma. Pojd', vrátíme se domů.“

Jakmile nastala chladná tmavá noc, potichu se přesunuli do hlavního chrámu. Cestou si všimli, že se obloha znovu rozjasnila a měsíc byl tentokrát zbarven tmavě modře. Když za sebou zavřeli dveře, oddychli si, avšak pocity strachu neustupovali. Nebyli si jistí, zda do chrámu před nimi už někdo nevkročil. Pro jistotu se dál pohybovali skrytě, dokud se nedostali do velkého sloupového sálu s Kruhem světů.

„Doufám, že nás tu někdo nepřistihne,“ obával se Astennu.

„Je tu klid, ale nezdržujme se. Zadej adresu a hned přes panel přehod' plášť, ať nikdo neodhalí Nazgaran.“

Astennu zadal příslušnou adresu a sotva se průchod ustálil, ihned vběhli do horizontu, jakoby jim byla v patách nepřátelská armáda.

Když se vrátili domů, strach z nich částečně opadl, avšak čehosi se obávali dál.

„Co že jste tak vyděšení?“ podívoval se Calnirmyan, který právě dorazil do sálu s Kruhem sotva uslyšel jeho otevření.

„Měli jsme dojem, že po nás něco šlo.“

„Cože? Někoho jste viděli?“

„Právě že ne, ale ty pocity přítomnosti něčeho nepřátelského nastaly v podvečer, kdy jsme přemýšleli nad tím, proč je ta vesnice tak skvěle zachovaná.“

„Zatraceně, to není dobré, měli jsme s tím světem plány,“ zabrblal vůdce. „Hlavně nevíme, vůči čemu stojíme a kolik jich je. Nemáme zrovna početnou armádu. Zjistili jste ještě něco zajímavého?“

„V podstatě nic, až na to, že ten měsíc teď zářil takovou tmavě modrou barvou.“

„Hm,“ zamyslel se vůdce nad čímsi. „Běžte si zatím odpočinout a zítra to probereme na poradě. Mustin má o tom měsíci jistou teorii.“

Potom oba průzkumníci po večeři ulehli do postelí, avšak spánek dlouho nepřicházel. Pořád měli z čehosi strach.

3

Viděno neviděné

Od poslední návštěvy Melekeabu uplynulo jen pět dní a až se chystala další výprava. Toho slunečného dopoledne badatelé Mustin s Kolgrimem probírali onen podivný měsíc.

„Jsem si jist, že ten měsíc je zodpovědný za ty psychické stavy,“ přesvědčoval Mustina o své úvaze Kolgrim.

„Jseš si jistý?“

„Mnohé indicie tomu nasvědčují. Měsíc u všech, co se zúčasnili té výpravy, vyvolal pocity smutku. Viděl jsi snad do té doby Siegmara brečet?“

„To ne.“

„A co před pár dny? Měsíc změnil barvu a vyvolával zcela jiné nálady. Pokud se nemýlím, tak je ten svět ideální místo kde zkoušet účinky světelné fontány.“

„Á, tady jste,“ přerušil jejich rozhovor Teloch. „Už jsme připraveni na cestu, tak pojd,“ připomněl Kolgrimovi, že už je čas.

„Tak já už musím,“ loučil se badatel Kolgrim a přehodil si batoh s výbavou na záda.

„Hodně zdaru,“ popřál mu na cestu Mustin. „Počkej, kam vůbec jdete?“

„Na Sehel Koy. Má tam být nějaká Aldeřanská laboratoř.“

Před Kruhem světů se sešla výprava čítající tři členy. Válečník Dariusz, zvěd Teloch a badatel Kolgrim. Calanirmyan jim vysvětlil cíl výpravy a popřál bezpečnou cestu. Když vůdce Kruh otevřel, vydali se na Sehel Koy.

Na druhé straně je uvítala horká pouštní pustina po níž se proháněl nepříjemný vítr. Trojice se rozhlédla a pátrala po nedaleké Aldeřanské laboratoři. Zvěd zahlédl nedaleké pohoří, kde se podle knih nacházel cíl jejich cesty. Neztráceli čas a hned vyrazili, protože písek hnaný větrem byl velmi nepříjemný.

Urazili asi dvě míle, když konečně našli ruiny staré stavby. Při bližším průzkumu jim bylo jasné, že zub času se na laboratoři podepsal vrchovatou měrou. Hradby mající chránit stavbu před případným útokem byly téměř zcela zbořeny, věže vyvráceny, mnoho domů pohřbeno v horkém písku, stropy propadlé a sály zasypané.

„Pánové. Něco mi říká, že tady už moc nezbylo,“ smířeně konstatoval Kolgrim, když se díval na zříceniny.

„Nevzdával bych to,“ povzbuzoval Teloch zbytek. „Možná něco zůstalo. Pojdme to alespoň prolézt.“

Více jak hodinu prohledávali trosky Aldeřanské laboratoře. Nenacházeli prakticky cokoliv užitečného, buď to bylo zcela zničené, nebo pohřbené pod sutinami. Občas zkoušeli v některých sálech hrabat, ale brzy to vzdali, protože na řádné odstranění písku by byla třeba celá armáda kopáčů. Úspěch výpravy už všichni viděli černě, avšak štěstí se jim nakonec obrátilo vstříc. V částečně zachovalém křídle zůstalo několik sálů v dobrém stavu a v jednom z nich nějaké zařízení. Byl to jakýsi válec, který skrýval podlouhlé oranžové krystaly v pravidelných rozestupech, mnoho zdobení a na jeho povrchu poznali staré Aldeřanské písmo. Na jednom boku se nacházelo několik silnějších modrých a červených krystalů.

„Co myslíte, že to je?“ narušil Teloch dlouhé ticho, když si prohlíželi podivnou věc.

„Nevím, ale alespoň něco jsme tu našli,“ radoval se Kolgrim.

„No co. Nebudeme tu marnit čas. Vezmeme to domů,“ rozkázal válečník.

Dariusz a Kolgrim zařízení popadli za rám přímo určený k přenosu a namířili si to ke Kruhu. Věc vážila dobrých třicet liber, a tak museli cestou mnohokrát odpočívat a střídat se.

Když se konečně vrátili na Nazgaran, válečník se ihned vydal hledat Calanirmyana.

„Tady jste,“ pravil Dariusz, jakmile potkal vůdce v první úrovni laboratoří, kde právě spolu s dalšími zkoumal nějakou záhadnou čarodějnickou hůl přinesenou z Calugu

„Jak dopadla výprava?“ Našli jste něco?

„Ano. Máme to v hlavním sále před Kruhem. Pojd'te nám s tím pomoci.“

Dva další válečníci pomohli přenést zařízení do volného sálu na druhé podzemní úrovni. Parta badatelů a mágů se zaujetím prohlížela záhadnou věc a dlouho se každý ostýchal na ni sáhnout. Dlouze přemítali o jeho funkci, zatímco se Kolgrim pokoušel přečíst staré symboly.

„Zjistil jsi něco?“ netrpělivě vyzvídal Mustin.

„Něco o nějakých sférách.“

„Myslíš něco na způsob toho místa, které navštívil před rokem druid Dazavius?“

„Možná,“ uvažoval Kolgrim a dál se věnoval písmu.

„Co prostě zkusit tady ty krystaly,“ navrhoval přímý postup válečník Ted Skjellum.

„Raději bych s tím zatím počkal, nevíme, co by to mohlo udělat.“

„Vždyť je to jen pár barevných krystalů a tyčí v nazdobeném válci. Co když je to jen nějaká,“ zamyslel se, „ozdoba.“

„Pochybuj. Na umění je to prostě divné.“

Během další hodiny se v laboratoři sešlo patnáct členů společenství a každý vymyslel vlastní teorii. Někdo si myslel, že se to dá připojit ke Kruhu a cestovat do jiných sfér, jiný považoval za portál samotné zařízení. Protože se stále nemohli shodnout, Calanirmyan rozhodl věc blíže prozkoumat. Badatelé tedy zkusili vyjmout jeden z krystalů a přendat ho do volného otvoru uprostřed.

Sotva tak učinili, oranžové krystaly se rozzářily a předmětu se začalo ozývat slabé pravidelné bzučení. Mág Siegmar ucítil přítomnost neznámé formy magické energie, se kterou se dosud nesetkal.

„Cítíš to také?“ zeptal se mága Gerlioze stojícího opodál.

„Myslíš tu podivnou energii?“

„Ano,“ potvrdil jeho pocit. „Co si o tom myslíš?“

„Přesně ti neřeknu, ale něco mi to připomíná,“ zamyslel se Gerlioz.

Jejich rozhovor náhle přerušil válečník Dariusz: „Viděli jste to?“

„Viděli co?“ podívovali se ostatní přičemž se rozhlíželi po okolí a hledali to, čeho si válečník všiml.

„Prolétla tu nějaká bytost? Zmizela támhle za rohem,“ ukazoval na průchod do další laboratoře.

„Nikdo tam není,“ ujišťoval ho průzkumník Astennu, když narychlo nakoukl do vedlejší potměšle místnosti.

Po této příhodě se chystali na podrobný průzkum záhadného předmětu, když cosi zářícího slabě namodrale podobné létající rybě ladně prolétlo sálem. Toho už si všimli všichni přítomní a nebyl tak důvod nevěřit Dariuszovi. „Chyťte to!“ přikázal vůdce. Válečník rychle vyrazil za bytostí a naplocho po ní švihl mečem. K jeho údivu čepel bez jakéhokoliv kontaktu prolétla tvorem a ten na něj vůbec nereagoval. Zkusil to znovu, ale účinek byl stejný. V tom sálem prolétla další světélkující bytost, tentokrát podobná člověku. Mnozí se pokusili o kontakt, ale neznámý je zcela ignoroval, jakoby v sále vůbec nikdo nebyl.

V následujících minutách bytostí přibylo. Celým podzemním patrem poletovaly různé chapadlovité tvorové, bytosti podobné andělům, zářící bludičky a mnoho dalšího. Vše zářilo lehce namodralou barvou a nic z toho si nevšímalo sešlosti okolo přístroje.

„Co to sakra má bejt?“ nechápal Calnirmyan.

„To bude mít určitě něco společného s tímhle,“ ukázal Dariusz na věc uprostřed.

„Co se to tady děje,“ přiběhla badatelka a alchymistka Anja Garbarek jedna ze šesti žen ve společenství. „Kde se tu vzaly všechny ty Astrální bytosti?“

„Cože. Kde všude jsi je viděla?“ překvapeně na ní zíral Siegmar.

„Po celé pevnosti,“ odpověděla a její zrak spočinul na bzučícím a zářícím předmětu. „Co je tohle?“

„Přinesli jsme to z troskek laboratoře na Sehel Koy a teď se snažíme přijít na to, k čemu to slouží,“ vysvětloval mág.

„Zmínila jsi se o Astrálních bytostech,“ pokračoval Calanirmyan, který chtěl vědět víc.

„S něčím podobným se občas setkávám při mých cestách do Astrální sféry existence. Tahle věc zřejmě způsobuje, že vidíme to, co běžně nevidáme.“

„Taky si to myslím,“ souhlasil s jejími slovy mág Gerlioz.

Po celou dobu všichni pozorovali nezvyklé bytosti, až se jeden z badatelů zeptal: „Jak to, že na nás nereagují?“

„Je to asi tak,“ uvažovala alchymistka. „Kromě naší sféry existence existuje spousta dalších úrovní bytí. Jedna z nich je Astrální, do které občas cestuju skrze meditace. Všechny ty sféry existují současně s naší, akorát je většinou nevidíme a ani necítíme, pouze vnímavější jedinci mohou cítit přítomnost čehosi, co se běžně v materiální sféře nevyskytuje. Zpravidla se obyvatelé těchto úrovní vzájemně neovlivňují, i když mohou existovat i výjimky. A tahle věc nám patrně umožňuje nahlížet do různých sfér.“

„Něco na tom bude,“ procházel si Calanirmyan v myšlenkách vše, co se o dalších úrovních bytí dosud dozvěděl. „Zkusili bychom přehodit tyhle krystaly a schválně co se stane.“

Siegmar na jeho žádost vyjmul několik průhledných a modrých krystalů a chystal se je vložit v jiné kombinaci. Sotva je vyndal, Astrální bytosti postupně mizely. Potom jak změnil konfiguraci, ostatní mezitím čekali na to, co se bude dít.

Zanedlouho sál zaplnilo množství, ryb, žab, vodních víl a dalších tvorů žijící převážně ve vodních světech.

„A teď tady máme co?“ Gerlioz položil otázku a dál se fascinovaně rozhlížel po sále.

„Nejsem si tak jist,“ pravila Anja Garbarek, když kolem ní prolétla velká ryba s ploutví přecházející do velkého množství slabých chapadel, „ale může to být nějaká vodní sféra. Taky to může být zcela jiný svět existující současně s naším.“

„Tak co zkusíme dál?“ ptal se Siegmar.

„Pokračujme, nastav další kombinaci,“ souhlasil s mágem Calanirmyan. „Nezapomeň poznamenat tuhle kombinaci ať můžeme znovu prohlédnout vodní svět.“

Mág opět přendal pár krystalů a tentokrát se pevnosti začaly proměňovat vysoké postavy kratších vlasů podobné lidem, avšak místo nosu dýchali několika ústrojími připomínající žábry umístěné tam, kde by byl obvykle nos. Jejich kůže měla barvu šedorůžovou a oděni pouze v šedých lesklých hábitech.

„To jsem se lekl,“ odskočil stranou průzkumník Astennu.

„Neboj, nijak nás neovlivňují,“ uklidnil ho mág.

„Jsi si opravdu tak jistý?“

„Podívej se. Jejich svět patrně vypadá úplně jinak a my jen vidíme jejich obyvatele. Třeba támhle prošel zdí a dokonce i my můžeme procházet skrz ně, aniž by na nás reagovali,“ vysvětloval a demonstrativně prošel přímo jedním z nich.

„Řeknu vám, že je to stejně divné vidět tu mezi námi takové zvláštní postavy a my je vidíme a oni nás ne,“ pokračoval v úvahách Gerlioz. „Možná ani netuší, že je tu takhle pozorujeme. A co když nás podobně sleduje někdo jiný.“

„Možné to je,“ souhlasil s ním Siegmarr. „Raději bych to vypnul. Už víme k čemu to slouží.“

„Souhlasím s tebou,“ pravil vůdce. Mág na jeho příkaz vyjmul krystaly s prostředních otvorů a vložil je do krajních zásobníků. Zařízení zhaslo a současně ustalo i slabé bzučení. Bytosti nato hned zmizeli.

„Co dál?“

„Pro dnešek by to stačilo. Do budoucna to budeme ještě zkoumat, a pak to schováme do skladu,“ odpovídal mu Calanirmyan .

Když se společenství sešlo k večeru v jídelně, mnozí hojně diskutovali o podivném zařízení přinesené ze Sehel Koy. Mnozí probírali bytosti, které měli během krátkého experimentu, možnost vidět, jiní uvažovali nad obyvateli dalších sfér. Dle knih jejich počet nikdo nespočítal a jejich počty se odhadují na tisíce ne-li více.

„Co podnikneme v dalších dnech,“ přerušil půlhodinovou debatu badatel Kolgrim.

„Předně nastal čas k pitvě Temnorozených,“ úkoloval Calanirmyan společenství a popil z číše dobrého červeného vína. „Nic moc jsme se od nich nedověděli a potrava pro ně nám dochází. Necromant Chaldanyrn si s nimi pěkně pohrál a jsou nám prakticky k ničemu. Pakliže se od nich víc nedovíme, tak z nich snad zjistíme víc. Ohledně výprav, tak chtěl bych konečně navštívit starou Aldeřanskou pevnost na Samré-Ager. Určitě tam toho je víc, než jedna z posledních výprav odhalila.“

„To je ten svět, kde byla ta sněžná koule?“ ptal se Astennu.

„Ano. To je on,“ odpověděl mu vůdce a dále pokračoval v plánování. „Vyrázíme za pět dní. Půjdu já, mág Siegmarr a badatel Kolgrim. A tímto bych to uzavřel,“ ukončil krátkou poradou a mnozí pokračovali v jídle a popíjení.

3.1

Pitva

Ve třetím podzemním patře se právě chystal Ingar Amlien k dlouho očekávané pitvě. Místnost nedaleko vězeňských cel a mučírny byla vybavena právě pro tento účel. Na dvou kamenných stolech vytesané z černé žuly leželi již mrtví Temnorození, kteří sem byli dovlčeni před necelými šedesáti dny.

Ingar Amlien patřil mezi vůbec největší podivíny ze společenství. Liboval si v tématech smrti, znal snad všechny možné i nemožné mučící praktiky, samozřejmostí byla i znalost černé magie v níž poslední rok učinil velký pokrok, také se zajímal temná umění a fascinovala ho rasa Temnorozených. Ve starých knihách se zaměřoval právě na tato ponurá témata. Jeho kůže byla pobledlá, což v kombinaci z temně černými dlouhými vlasy ještě víc vynikalo. Nosil výhradně černé oblečení a velice se mu líbil styl oblékání Temnorozených, takže hned po přivedení zajatců z Calugu jim sebral takřka všechno oblečení, které pak sám s oblibou nosil. Dost často se potom stávalo, že se ho kdekdo lekl v domnění, že někdo z Temnorozených utekl.

Do sálu vstoupil Calanirmyan, aby osobně dohlédl na průběh pitvy.

„Jsem připraven,“ pravil hlubokým temným hlasem Ingar Amlien.

„Dobrá. Pust se do toho,“ svolil vůdce.

Ingar vzal do ruky skalpel a jako první otevřel dutinu břišní. Mrtvolný zápach, který byl kolem mrtvol už delší dobu přítomný, ihned zesílil.

„Co pak tu máme,“ chladně pravil, když prohlížel zdánlivě podobné vnitřnosti, jako tomu bývá u běžného člověka, až na to, že místo červených a růžových odstínů bylo vše lehce zbarveno do černa. Nejprve se podíval do oblasti střev, plynule přešel k žaludku a při tom si cosi pro sebe šeptal. Znovu vzal skalpel a jednotlivé orgány postupně rozřízl. „Pozoruhodné.“

„Co jsi zjistil? Něco zajímavého?“

„Ano. Střeva se v mnohém liší. Zcela tu chybí slepé střevo a jejich povrch je tvořen nějakou divnou pozměněnou tkání. V Aldeřanských knihách pojednávající o skladbě těl mnohých ras jsem už na podobné anomálie narazil. Myslím, že vím proč jsou takové.“

„A to,“ nedočkavě prohlásil vůdce.

„Takovou tkáň měla jedna rasa kanibalů, takže jejich střeva jsou patrně schopné absorbovat živiny ze snědeného člověka. A všimni si, že i žaludek je z podobných tkání a jeho objem je schopen pojmout mnohem více potravy než je tomu u nás. A co je nejzajímavější, podívej na toto,“ ukázal do míst, kde bývají u člověka játra.

„To asi nejsou játra,“ odhadoval Calanirmyan při pohledu na zvláštní temně rudý orgán.

„Jako taková ne, ale funkce bude podobná. Podívej,“ rozevřel onen orgán tvořen z podivné tuhé hmoty. „Tahle tkáň dokáže odbourat snad všechny známé jedy. Podobnou zkoušeli Staří Aldeřané vyvinout genetickými pokusy, ale zatím jsem nenašel kde to zkoušeli a jak to dopadlo.“

„Genetické pokusy?“ podivil se vůdce.

„Nejsi jediný, koho podobné zjištění uchvátilo, avšak mnozí ze Starých zkoušeli mnoho modifikací člověka a samozřejmě zkoušeli i křížení a tvorbu nových tvorů. Pár takových pevností jsme už našli, například tu na Avnilu, či Linvris. V tomto případě to bude asi přirozený vývoj, ale neřeknu ti to určitě, protože o původu Temnorozených nevíme skoro nic.“

„Pozoruhodné. Co nám tu ještě zbývá? Ledviny?“

„Ano. Tady je máme,“ začal skalpelem řezat do orgánu k filtraci krve. „No podívejme na tu temnou hmotu. Je to podobné jako u, jater?“ hledal správný příměr. „Soudě i ony jsou odolné vůči mnohým neduhům.“

Ingar Amlien potom usedl ke stolu, kde měl pár knih, lejster a nástrojů a všechny dosavadní zjištění zaznamenal.

„Teď se pustím do hrudi,“ chystal se v pokračování pitvy a do ruky vzal kleště určené na přestřížení žeber.

„Zatraceně, to jde dost ztuha, u člověka to jde mnohem jednoduše,“ okomentoval náročnou práci při otevírání hrudního koše. „Temnorození jsou dost odolní, už samotná kůže byla mnohem pevnější a kosti vydrží opravdu hodně, alespoň u těchto exemplářů.“

Po minutách snažení se Ingar konečně dostal ho hrudi. První věc, co ho okamžitě zaujala bylo srdce, to bylo mnohem mohutnější a netvořily ho pouze čtyři komory, ale rovných osm.

„Tomu říkám srdce. Každá síň je zdvojená, takže jejich oběhová soustava je mnohem výkonnější než naše.“

„Pěkné,“ neskryval vůdce obdiv skladby těla jejich nepřátel, „čelíme mnohem mocnějšímu nepříteli, než se původně zdálo. Tohle by měla vidět rada Kruhu. Co tam máš ještě zajímavého?“

„Mrkneme na plíce, ty vypadají na pohled podobně,“ pravil a skalpelem se pustil do dýchacího orgánu.

Calanirmyan čekal dlouhé minuty, zatímco Ingar dlouho zkoumal plíce. „Tak co je na nich zajímavého?“ nedočkavě vyzvídal vůdce.

„Asi všechno, základní skladba se sice podobá našim, ale ten vnitřek je pozoruhodný, podívej na tu tkáň plnou mikrokánálek a tu stavbu plicních sklípků. Podle mých poznatků už samotné plíce dokáží odfiltrovat mnoho škodlivých látek. To bude ten důvod, proč jsou Temnorození tak odolní vůči nemocem a jsou schopni přežít v nehostinných světech.“

Ingar Amlien ještě prozkoumal pár dalších drobností, aby se potom odebral znovu ke stolu, kde zapsal další zjištění.

„A teď se pustím do hlavy. Podej mi pilku,“ požádal Calanirmyana o nástroj. Ingar se potom pustil do řezání lebky, aby se dostal k mozku.

„To skoro vůbec nejde,“ komentoval svou marnou snahu. Když nad tím strávil mnoho dalších minut, požádal vůdce: „Nedá se nic dělat, tím to nepůjde. Přines mi majzlík a kladivo.“

Po chvíli už měl Ingar potřebné nástroje a pustil se do poněkud násilného otevírání lebky. Umístil majzlík do již vytvořené drážky a udeřil pořádně kladivem. Lebka praskla a mohl se tak konečně dostat k mozku. Pinzetou odstranil ochrannou blánu a nyní mohl zkoumat mozek.

„Ten vypadá dost podobně tomu našemu, tedy alespoň co jsem měl možnost vidět,“ konstatoval vůdce.

„Až na barvu vypadá podobně, ale jisté drobné anomálie tu přesto vidím. Přesně ti neřeknu, jak jejich mozek funguje, to je nad moje znalosti. Víc bychom zjistili, kdybychom mohli poznat jejich společnost, ale to asi nebude zrovna snadný úkol.“

„Časem něco vymyslíme,“ pravil vůdce. „Je to všechno?“

„Ještě zdaleka ne,“ prohlásil, když zasedl ke stolu, aby sepsal další část pitevní zprávy. „Podívám se na končetiny, páteř, systém tepen, šlachy, a mnoho dalších drobností. Počítám, že mi to zabere dobrých pár hodin, ale už teď mohu konstatovat, že Temnorození jsou mimořádně odolní vůči nemocem, jedům a samotné tělo je také silnější. Potom mě bude čekat ještě ten druhý, snad to do noci zvládnou. Abych mohl potvrdit závěry pitvy u celé rasy, musel bych pitvat ještě nějakého běžného Temnorozeného, tak až se s nimi někde střetneme, přineste mi jednoho.“

„Dobrá. Nějakého ti seženeme. Já už půjdu a nechám tě pracovat,“ loučil se vůdce s Ingar Amlieniem a vrátil se do svých soukromých komnat.

4

Co kdyby

Pár dní od výpravy na Sehel Koy už byla nachystána výprava na Samré-Ager, kde se nacházela již těžce poničená Aldeřanská pevnost. Byl to ten svět, kam byla vyslána jedna z posledních výprav Aldeneerinu pár dní před odchodem společenství na Nazgaran. Calanirmyan byl přesvědčen, že mnoho věcí zde zůstalo skryto, jen se nebát podzemí pořádně prozkoumat. Na cestu se vydával sám vůdce, mág Siegmar a badatel Kolgrim.

Když dorazili na místo, teprve nyní se mohli přesvědčit, v jak špatném stavu se celé podzemí nacházelo. Písek se sypal ze spár, občas v dáli spadl malý kamínek a celým prostorem se ozývalo slabé dunivé hučení. Dostupnou část podzemí prošli během slabé půlhodinky. V této části nenašli vůbec nic užitečného, a tak se vydali na místo, kde se dalo přes jeden zával protáhnout.

Dostali se do další části původně rozlehlé pevnosti. Trojice se dala hned do objevování. Celkem rychle našli komnatu ze sněžnou koulí.

„Tady od toho dál, ať se nemusíme toulat v nějakém pokusném světě,“ ukázal vůdce zářící model světa pod průhlednou kopulí.

„Je nám to jasné,“ odpověděli mág a badatel, zatímco se přesouvali do dalšího sálu..

„Co s těmito předměty?“ ukázal Kolgrim na hromadu pozlacených předmětů válející se na kamenném stole.“

„To vezmeme domů, ale zatím to tu chci celé projít.“

Další průzkum ukázal, jak malá část pevnosti za závalem byla ještě přístupná. Další místa oddělovaly opět závaly a nefunkční dveře, stejně jako tomu bylo v předchozí části. Tentokrát už nešel žádný zával překonat pouhým přeazením, nýbrž bylo zapotřebí kopat a to zrovna nebyl dobrý nápad v tak poškozeném podzemí, kde každý větší otřes mohl způsobit další zával.

Průzkumníci prošli pár přístupných sálů, kde našli několik předmětů, mezi nimiž byla i jedna stará, ale zachovalá stříbrná helmice.

„Počkejte,“ zavolal na zbytek badatel, když si před odchodem z jednoho sálu všiml jedné věci připomínající zrcadlo v mohutném černém kamenném rámu.

„Co to máš?“ přišel blíž k šest stop vysokému předmětu Siegmar. „To asi nebude zrcadlo, když v tom nejsem vidět,“ domníval se mág.

„Nejsi náhodou upír?“ zavtipkoval průzkumník se starými báchorkami, které se dnes používaly maximálně ke strašení dětí a sám se podíval do odrazu temné místnosti. „Taky tam nejsem vidět a ty také ne. Co to může být?“

„Zjistíme to doma,“ zavelel vůdce. „Vezmeme to na Nazgaran, tam budeme mít spoustu času na pokusy a tyhle drobnosti bereme taky.“

„Počkej,“ namítal mág. „To neuneseme najednou.“

„Nejdřív odneseme tohle. Zrcadlo. A potom se vrátíme pro zbytek.“

Trojice měla plné ruce práce s přenesením podivného zrcadla, které mohlo vážit dobrých sto padesát liber. V chodbách to zvládali, a přenesení přes zával bylo náročné. Po půl hodině lopoty ho dostali na Nazgaran, a tak se mohli vrátit pro zbylé předměty.

O hodinu později už byly předměty a záhadné zrcadlo v laboratořích na druhém podzemním patře a mohlo se pomalu začít s výzkumem. Samozřejmě se zde v následujících hodinách motalo mnoho zvědavých členů společenstva, a tak se badatelé mohli plně věnovat práci až po poledni.

Největší pozornost si zasloužilo zvláštní zrcadlo nevrhající žádný odraz lidí před ním. Calanirmyan, Siegmar a Kolgrim dlouze debatovali o jeho účelu až mága napadlo: „Co když s tím má něco společné některý z těch předmětů, co jsme sem donesli?“

„Tak to vyzkoušíme,“ souhlasil s jeho postupem badatel a donesl ze sousedního sálu pár zlatých umně vyvedených předmětů. Všichni tři si jej se zaujetím prohlíželi ze všech možných stran až mág na jednom z nich cosi zmáčkl a najednou se odraz v zrcadle zavlhl.

„Co to bylo?“ otočil se k ostatním vůdce.

„Netuším,“ pravil Kolgrim a stejně jako ostatní se šel podívat na zrcadlo blíž. Natáhl k němu ruku a jakmile se ho dotkl, všemi třemi prošel slabý energetický impuls.

„Sakra, co to bylo,“ leknutím uskočili dvě stopy stranou.

„V pořádku?“ zjišťoval stav mág Siegmar.

„Nic mi není,“ ujišťoval ho badatel.

Najednou za zády uslyšeli něčí hlas: „Co tady děláte?“

„Zkoumáme to záhadné zrcadlo,“ odpověděl mu vůdce aniž by se podíval za sebe.

„Aha. Konečně nám sem někoho přidělili. Už se nám to tu válí pěkných pár let.“

„Cože, pár let,“ podivili se, vždyť ho přinesli přece dnes a otočili se směrem k hovořícímu. V tu chvíli tam stáli jako opaření, když před nimi stál vysoký upravený muž vznešeného vzhledu ve světlemodrém rouchu.

„Sice vás neznám, ale to je v pořádku. Po obsazení našich důležitých pevností Goa'uldy na Samré-Ager a Chal-Almen jsme museli přesunout naše výzkumy i sem. Ještě pořád si nemůžu zvyknout na to, že se tu motá mnoho ras a dalších podivínů.“

„Kdo to byl?“ šokovaně pravil mág, sotva neznámý odešel. Calanirmyan ihned vyrazil ke dveřím a sotva se podíval na chodbu, zůstal tam stát civět, jako by mu ulítly včely. Po chodbách, dosud poloprázdné podzemní pevnosti, se najednou proměňovaly zástupy neznámých lidí. Mezi nimi spatřili spoustu vznešeně vypadajících ve světlemodrých rouchách.

„Zatraceně, co se tu stalo,“ divil se badatel. „Kde se tu najednou všichni vzali.“

„Něco se změnilo,“ správně dedukoval Siegmar. „Pojďme tomu přijít na kloub.“

Tojice se nenápadně ztratila v davu a vydala se směrem k horní části pevnosti. Cestou míjeli mnoho nejrůznějších lidí evidentně různých ras a národností. Jejich počty odhadovaly na stovky, možná i tisíce. Celé to působilo dojmem, že se něco velmi důležitého chystá. Když dorazili do prvního nadzemního patra, zarazili se. V blízkosti hlavního schodiště o čemsi debatovala skupinka pěti Temnorozených.

„Co tady dělají tihle?“ neudržel se Kolgrim.

Jeho slova zaslechl kdosi ze vznešených, jenž k nim přistoupil a hned spustil: „Co se tak dívíte? Vždyť to jsou Temnorození.“

„Právě. Co tu hledají?“

„Vy asi nejste zdejší?“ pochopil vznešený. „Odkud jste přišli?“

Calanirmyan rychle hledal možnou odpověď. Nechtěl říkat pravdu odkud přišli, protože vůbec netušil, co se stalo: „Přišli jsme ze světa Escema,“ zalhal.

„Escema, to mi něco říká, ale nemůžu si vzpomenout. Nevadí. Předpokládám, že jste dorazili nedávno. Abych se představil, Gronbech jméno mé.“

„Calanirmyan,“ přestavil se vůdce. „A tohle je Siegmar a Kolgrim. Přicestovali jsme dnes,“ odpověděl mu vůdce společenství, který se rozhodl reprezentovat celou trojici.

„Pojďte prosím za mnou. Cestou vám vše vysvětlím.“

Zamířili chodbou na křižovatku, kde byly čtyři portály. Průvodce zde prohlásil: „Použijeme portály. Ušetříme tak cestu.“ Následně jedním z nich prošli. Když se jim za zvuků bzučení zatmělo před očima a obraz světa se za krátko vrátil, nacházeli se v prostorách, které byly pro trojici

neznámé.

„Kde to jsme?“ zeptal se vůdce.

„Jsem v pátém nadzemním podlaží, konkrétně v pracovnách,“ odpověděl Gronbech, který otevřel dubové dveře a pozval hosty k sobě do pracovny. Zde jim nabídl místo u stolu a drobné ovoce k jídlu.

„A jak je to tu vůbec velké?“ pokračoval, když zjistil, že se pevnost najednou zcela změnila a jen málo tu bylo tak, jak to znal.

„Pevnost má šest nadzemních pater a osm podzemních. Nedávno jsme ji byli nuceni rozšířit. Situace je už po staletí zlá.“

„Slyšeli jsme o nějakých ztrátách v boji.“

„Ano. Jak jistě víte, celé naše Aldeřanské impérium se potýká s válkami. Momentálně nám největší problémy působí Goa'uldé. Vedeme s nimi války od nepaměti, ale málokdy představovali vážnější hrozbu. To se změnilo před pár lety. Jistý Anubis před třiceti lety získal odkudsi velkou moc. Jeho velká armáda úspěšně dobývala jeden náš svět za druhým. Stejně tak si podroboval další naše spřízněné civilizace. Podařilo se nám po letech mnohé osvobodit, ale Anubis se nevzdal a pokračuje ve svém tažení. Navíc získal některé naše důležité výzkumné pevnosti, například největší Chal-Almen.“

„Chal-Almen. To zní zajímavě, co se tam dělo?“

„To nemůžu říct. Ten svět podléhá nejpřísnějšímu utajení a naší prioritou je její co nejrychlejší získání zpět.“

„Aha,“ trochu zklamaně pravil Calanirmyan. „Předpokládám, že Anubis není jediná hrozba.“

„Přesně tak. Goa'uldé mají mnoho mocných vůdců, namátkou nám dělá starosti Ba'al, Apofis a mnoho dalších. Kromě Goa'uldů nás trápí mnohé vzpoury po celém impériu. Mnohé civilizace nám vyčítají, že je zneužíváme hospodářsky a děláme si z nich pokusné králiky. Neměl bych o tom příliš mluvit, ale je pravda, že mnozí naši vládci nemají zrovna čisté svědomí, a tak se tomu mnohdy nedivím.“

„V každém impériu se vždy najde někdo, kdo nemá čisté úmysly,“ konstatoval vůdce.

„Pravda. To mnozí odmítají slyšet.“

„A co Temnorození? Jsou nějaké problémy s nimi?“

„Minimální. Je pravda, že byla období, kdy jsme s nimi vedli dlouhé boje, ale to je dávná historie. Sice holdují hodně temné magii a umění. Jejich povaha je hodně svérázná, avšak když je necháváme žít, nechávají i oni nás. V posledních letech si situace natolik změnila, že někteří z nich dokonce pomáhají ve válce s Goa'uldy. Co mě na nich fascinuje, jak Temnorození drží pospolu. Neslyšel jsem o jediném případě rozkolu, vnitřních bojů o moc, vražd, loupeží a dalšího špatného, co je v mnohých civilizacích běžná věc.“

„Asi se máme od nich co učit.“

„Je to paradoxní, že od tak temné rasy libující se v temnotě, utrpení a zlu je i něco takového možné. Když vezmu Goa'uldy, tam jsou intriky a vnitřní boje na denním pořádku. Žádný vládce si nemůže být jist svým bezpečím, protože mnohdy kolem něj někdo připravuje vzpuru a převzetí moci. Jednotlivé Goa'uldské armády často bojují i sami mezi sebou, což nám přijde vhod. Naši spojenci Tok'rové toho využívají a operují jako tajní agenti v řadách Goa'uldů, kde se je snaží poštvávat proti sobě. Nemusím zmiňovat, že jejich pozice jsou známé jen hrstce vyvolených. Už jsme tu měli několik nepřátelských špiónů, díky nimž museli Tok'rové urychleně měnit světy a to nemusím připomínat, že to stálo mnoho životů.“

„Tok'rové, o nich jsem už něco slyšel,“ po dlouhé době promluvil mág Siegmar, který o této rase našel už nějaké zmínky v knihách.

„Ve své podstatě jsou obdobou Goa'uldů až na to, že nejsou zlí a spojení s hostitelem je zcela dobrovolné. Také umožňují hostiteli, aby mluvil sám za sebe.“

„Zajímavé,“ konstatoval vůdce, když se dozvěděl o existenci další rasy vhodné v boji proti nepřítelům „Plně to chápeme, že jejich prozrazení by bylo příliš riskantní.“

„Přesně. I mezi námi se občas najde nějaký ten zrádce či někdo, komu jde jen o vlastní prospěch.“

„Měl bych jeden dotaz,“ pokračoval v získávání poznatků Calanirmyan. „Už jsem nad tím kdysi dávno přemýšlel, protože historie Aldeřanů je pozoruhodná. Kolik je to vůbec let, co je Aldeneerin obydlen?“

„Huh, to jste mě lehce zaskočil,“ podivil se průvodce na neobvyklou otázkou a hluboce se zamyslel, jak hledal odpověď. „Aldeneerin byl osídlen necelý tisíc let před koncem sedmé éry páté epochy. Osmá éra již trvá přesně 156233 let a 132 dny Aldeřanského kalendáře. Pátá epocha trvá více než čtyři miliony osm set tisíc let.“

„To je neskutečně dlouhá doba,“ ohromeně zírala celá trojice, která tak obrovské letopočty vůbec nečekala.

„Chápu, že na mnohých světech obyvatelé vedou různé letopočty s často nízkými hodnotami. Někde přešli na Aldeřanský kalendář, jinde ho odmítají a dále používají svůj vlastní a mnoho světů používá oba systémy.“

„A co se stalo na začátku osmé éry?“ zajímal se badatel Kolgrim.

„Impérium si prošlo velmi těžkými časy. Konec sedmé éry ukončila dlouhotrvající válka, která napáchala obrovské škody. Původní Aldeneerin se stal zcela neobyvatelným, a proto naši předkové byli nuceni vybudovat domovský svět úplně znovu a jinde. Trvalo celá tisíciletí, než Aldeřané obnovili své světy a celé impérium, avšak už bylo mnohé jinak.“

„A co se stalo na počátku páté epochy?“

„Pátá epocha začala porážkou dávného a velmi mocného nepřítele. O tom vám mnoho neřeknu, to byste se museli zeptat nějakého historika na Aldeneerinu, ale nevím zda bude mít na vás čas. Jak jsem zmínil, celé impérium je ve velké válce, a tak mnohé musí jít stranou. A o dění v prvních epochách jsou jen velmi kusé písemné zmínky, které jsou dost pravděpodobně hodně zkreslené. Pár milionů let udělá své.“

Trojice měla nyní hodně co vstřebávat z nových překvapivých zjištění. Nové informace vrhají na všechny dosavadní znalosti o Starých Aldeřanech zcela jiné světlo a také to, že o nich neví takřka nic.

„Když dovolíte, budu vás muset opustit,“ přerušil Gronbech jejich dlouhé bloumání. „Zpět do laboratoří se musíte dostat pěšky. Portály ze spodních pater do horní části jsou až na výjimky jednosměrné. Bezpečnostní opatření,“ ukončil povídání a ukázal jim cestu po schodišti.

Trojice se posléze vrátila do laboratoře, kde se nacházelo zkoumané zrcadlo. Když se kolem nemotal nikdo z Aldeřanů a dalších obyvatelů pevnosti, pustili se do uvažování nad tím, co se tu vůbec stalo. Každý měl nějakou teorii nad níž dlouze přemítali až si badatel vzpomněl na jakousi dávnou knihu. „Mám určitou teorii. Před rokem se mi dostala do rukou jedna zajímavá kniha, která pojednávala o jakýchsi alternativních realitách. Podle mě tohle zrcadlo slouží jako průchod mezi nimi a my jsme se přesunuli do jedné z nich. Svět, kde Staří Aldeřané stále obývají Aldeneerin a světy. Schválně si všimněte, jak je ten svět našemu podobný, avšak se mnohým liší.“

„To zní docela šileně,“ zmohl se na odpověď mág Siegmar.

„Znám jen jediný způsob, jak to ověřit,“ dále přemýšlel nad možnostmi badatel. „Znovu se zkusíme dotknout zrcadla a uvidíme, zda se vrátíme zpět do našeho světa.“

Trojice se následně postavila přímo před zrcadlo a Kolgrim se ho znovu dotkl.

Všemi opět prošel slabý energetický impulz. Calanirmyan se poté pomalu přesunul ke dveřím do laboratoře a nedočkavě otevřel dveře na chodbu. Tentokrát zde opět vládla tma, chlad a prázdno.

„Vyšlo to, asi jsme doma,“ tichým hlasem konstatoval badatel.

„Pojďme to hned zjistit,“ prohlásil mág a vyrazil po schodišti do horních pater.

Pevnost Nazgaran vypadala stejně, jak ji znali před cestou a sotva potkali známé, oddechli si, že je vše na svém místě.

„Tady jste,“ přivítal je průzkumník Astennu. „Kde jste byli? Nemohli jsme vás vůbec nikde najít.“
„Řekněme, že tu bude na delší povídání a na to bychom si sedli do jídelny v čase večere,“ odpověděl mu Calanirmyan.

Sotva šel průzkumník oznámit jejich návrat, Kolgrim si na něco vzpomněl: „Neměli bychom to zrcadlo vypnout?“

„Máš pravdu, nechali jsme ho aktivované, skoč dolů a postarej se o to,“ poručil mu vůdce.

Jakmile odešel badatel vykonat, co mu bylo řečeno, Siegmar zasněně zauvažoval: „Uvědomuješ si, jaké nám zrcadlo dává možnosti. Můžeme zjistit spoustu o Starých Aldeřanech o jejich impériu, světech, dalších rasách a případných nepřátele.“

„Možností je hodně, ale vzpomeň si na slova Kolgrima. Tamní svět je sice podobný našemu, ale v mnohém jiný. Co když v našem světě Aldeřané nerozlišovali čas na éry a epochy. A když jo, možná poslední netrvala takových šílených roků. Ale samozřejmě je to jen má úvaha,“ vysvětloval vůdce.

„O tom ti určitě víc poví Kolgrim. Jen škoda, že tu není Azanyrmuth. Toho podobné jevy fascinovaly a dost se v nich vyznal, nebo aspoň věděl jak postupovat v hledání.“

Když se všech dvacet šest členů společenství sešlo v hlavní jídelně, vůdce Calanirmyan zahájil večerní poradu. Jako první si vzal slovo badatel Kolgrim: „Čas od času jsem se setkal s myšlenkou, co kdyby Staří Aldeřané stále obývali svět,“ a dal se do vyprávění všeho, co zažili na druhé straně zrcadla a všichni s úžasem naslouchali. Následná diskuze trvala dlouho do noci a spoustu dalších dní se nehovořilo o ničem jiném.

5

Dvacátý sedmý

Od cesty do alternativní reality uběhlo třicet pět dní. Ten den byla krátce po rozbřesku vyslána na svět Tillarn malá průzkumná výprava. Ti co se výpravy neúčasnili, právě doobědvali a dopřávali si zaslouženého odpočinku. Z příjemného lenošení je vytrhl zvuk otevření Kruhu. „Výprava se už patrně vrací,“ pomyslili si.

Calanirmyan dorazil do sálu s Kruhem, kde už na něj čekal válečník Dariusz. Z jeho výrazu okamžitě poznal, že nese špatnou zprávu.

„Co se děje?“ vyzvídal vůdce, sotva uviděl znaveného válečníka. „Nějaké problémy. Nepřítel?“

„Ano. Jsou tam Goa'uldi. Jednoho z nás zajali. Potřebuje naši pomoc,“ vychrlil ze sebe v rychlosti.

„Dobrá, rychle někoho seženeme. Kolik jich tam je?“ dále se vyptával vůdce, zatímco do sálu dorazili někteří ze společenství.

„Je to oddíl asi o dvaceti Jaffech, ale v okolí jich může být klidně i víc.“

„Ztráty si dovolit nemůžeme. Půjde každý, kdo umí bojovat,“ zahlásil a nato ihned obešel všechny v pevnosti a vysvětlil jim celou situaci.

Za necelou půlhodinu se v sále před kruhem sešlo šestnáct bojovně naladěných členů okamžitě připravených k boji. Záchranné výpravy se účastnil i Calanirmyan, který patřil mezi nejmocnější čaroděje jak ve společenství, tak i na Aldeneerinu hned po Azanyrmuthovi. Nezdržovali se zbytečnými řečmi a Kruhem se ihned přesunuli na Tillarn.

Na druhé straně už na ně čekal mág Siegmar a průzkumník Sanrabb. Než celý oddíl prošel Kruhem, z blízkého smrkového lesa na konci mechtem porostlé louky se vrátil zvěd Teloch.

„Co jsi zjistil?“ vyzpovídal ho hned průzkumník, sotva stačil vydechnout.

„Stále táboří za řekou, je jich dvacet dva a pravděpodobně tu už nemají žádný další oddíl. Je to svět bez známek jakékoliv civilizace. Takže bychom měli co nejdříve vyrazit, abychom Serpenth zachránili, než bude pozdě.“

„Serpenth?“ zarazil se válečník Ted Skjellum. „To je kdo?“

„Přece náš nejlepší válečník, zapomněl si?“ osvěžoval mu paměť zvěd, když viděl jeho zmatený výraz. Ovšem válečník nebyl jediný, kdo se tvářil zmateně. Najednou se celá skupina dala do vášnivé debaty. Nikomu jméno válečníka nepřišlo povědomé.

„Počkejte, ticho!“ sjednal klid Calanirmyan. „Kdo je to ten Serpenth. Nějak si na něj nevzpomínám, já to snad musím vědět nejlíp, když jsem vůdce celého tohoto spolku.“

„No přece takový hodně urostlý a má hodně podobné vlasy jako ty,“ přistoupil k válečníkovi s dlouhými vlnitými vlasy až ho za ně lehce popadl a ukázal všem ostatním, kteří stále odmítali uvěřit v existenci zajatého.

Najednou se válečník ozval: „Už si vzpomínám, jak jsem mohl o něm pochybovat.“

Debata na louce obklopenou jehličnatými lesy a pohořím na jihu, pokračovala ještě dlouhou dobu. Z nějakého důvodu si na záhadného člena vzpomněli ještě další, a tak Calanirmyan zavelel: „Sice stále netuším, o kom se tu bavíme, ale přikláním se k názoru, že bychom to měli prozkoumat. To, že si na něj stále nemůžu vzpomenout mohla způsobit naše nedávná cesta do alternativní reality. Kdo ví, jaké vedlejší účinky to zrcadlo může mít.“

Oddíl devatenácti bojovníků, mágů, zvědů, ale i průzkumníků se vydal severozápadním směrem k táboru Jaffů, který se od Kruhu nacházel tři míle cesty lesem. Během klidné hodinové cesty si na zajatého válečníka vzpomněli další čtyři. Mágov Siegmar, jenž se účastnil první výpravy na Tillarn, hned od začátku přemýšlel o příčině hromadné amnézie. V mysli se přikláněl k vůdcovo

vysvětlení. Staří Aldeřané po milióny let neustále s něčím experimentovali a kdo ví, jak ty jejich udělátka vůbec fungovala. Mág se v myšlenkách vrátil na Aldeneerin a vzpomínal na dobu prvních výprav Kruhem i na dobu před. Najednou se mu vybavily časy, kdy se Serpentem vymetali kdejakou krčmu, prolezali staré ruiny i zážitky z dětství.

V podvečer dorazili na místo. Z úkrytu sledovali malý tábor na malém paloučku na břehu klidné říčky vinoucí se údolím. U jednoho stanu zahlédli onoho zajatce. Skutečně jím byl velice silný urostlý a vlasatý válečník. Ti, jenž si na něj dosud nevzpomněli, ho marně hledali v táboře a šeptem se dožadovali, aby jim ho ostatní ukázali.

„Támhle je přece,“ ukázal vůdci mág. Ten si ho nakonec také vybavil, včetně dávných vzpomínek i to, jak se stal členem společenství. Jeden by se najednou podivil, jak snadno se dá zapomenout.

„Co tedy podnikneme?“ zajímal se Dariusz.

„Naše počty se s nepřáteli téměř rovnají, ale máme výhodu překvapení,“ v rychlosti konstatoval zvěd Teloch. „Je to jednoduché. Lukostřelci a mágové se potichu rozmístí po okolí, zatímco se válečníci ukryjí za tamtu skálu,“ ukázal na malý útvar nedaleko tábora. „A my zvědi se přesuneme až na druhou stranu, odkud zaútočíme hned po útoku našich válečníků. Takže se připravte a až zapískám jako drozd, zaútočíme.“

Plán útoku ještě jednou v rychlosti spolu probrali a nato se nenápadně rozmístili na pozice.

Uplynulo přes půl hodiny. Údolí říčky obklopené tichými lesy a liduprázdnou krajinou se pozvolna halilo do stínu vrhaného blízkým pohořím. Nic zde nenasvědčovalo, že Goa'uldům hrozí nebezpečí. Tu se najednou ozvalo drozdí zapískání. Najednou vzduchem zasvištěly šípy a trojice Jaffů zničeho nic padla k zemi. Než se stačili ostatní nepřátelští válečníci probrat, z okolních lesů přiletěly dvě ohnivé koule a další salva šípů. Pět Jaffů zle spálil oheň a co neudělaly kouzla, to dokončily šípy. Než nepřítel stačil zformovat obranu, už na ně vtrhli válečníci, kteří náhlým útokem znemožnili nepříteli použít Tyčové zbraně. Hned nato z úkrytů vyrazil oddíl zvědů, který napadl Jaffy ze zálohy.

Boj netrval ani minutu a bylo po všem. Všech dvaadvacet nepřátelských bojovníků leželo v krvi na písčité zemi. Teloch vysvobodil Serpenth uvázaného ke stromu.

„Díky za pomoc. Věděl jsem, že brzy dorazíte i s posilami,“ radostně děkoval válečník.

„Dopadlo to nad míru dobře,“ chválil Calanirmyan průběh celé akce a kontroloval bojiště. „Pobili jsme celý oddíl, nikdo neutekl, a tak se Goa'uldi nikdy o nás nedoví. Prohledáme to tu a rychle domů. Ať jsme pryč, než bude úplná tma!“

V rychlosti prohlédli satany a prošacovali mrtvé, ale kromě drobné výbavy a zbraní, nic užitečného či zajímavého neobjevili. „Pobereme ty zbraně,“ rozkázal vůdce. „Tyčové zbraně a Zat'nik'ately se nám budou velmi hodit.“ Každý vzal nějakou zbraň a se zachráněným se urychleně vydali ke Kruhu. Celkově si z tábora odnesli osm Tyčových zbraní a šest Zat'nik'atelů.

Když se vrátili domů, rozhodli se uspořádat malou oslavu na počest záchrany Serpenth. Na Nazgaranu byl teprve příjemný sluncem prohrátý večer, zatímco na Tillarnu už vládla temná noc.

„Pomůžu ti s věcmi do pokoje,“ nabídl válečníkovi pomoc Teloch. Sotva to dořekl, zarazil se. Nějak si nemohl vybavit, kde přesně Serpenth bydlí. „Kde vůbec máš pokoj?“

„Tady na patře. Neboj, zvládnou to sám, běž raději pomoci ostatním.“

Návrat válečníka způsobil u těch, kteří se záchranné výpravy neúčasnili, podobný zmatek, jako na počátku cesty k táboru. Stejně jako tam si však dřív nebo později Serpenth vybavili. Když už byla hostina připravena, mág Siegmar se rozhodl zajít pro válečníka. „Skočím pro něj,“ pravil Dariusz a vydal se za zachráněným, jenž z nějakého neznámého důvodu pořád působil v hlavách místních zmatek. Mág zcela neomylně našel Serpentovo pokoj. Když o tom přemýšlel, uvědomil si,

že tuto část patra moc často nenavštěvoval a nedokázal si vzpomenout, jak jeho pokoj vypadá. Jaké však bylo překvapení, když po příchodu uviděl útulně zařízené komnaty a najednou všechny pochyby kamsi zmizely.

Oslava návratu se tradičně protáhla dlouho do noci, jako podobné akce za prvních výprav Aldeneerinu. Ovšem výhoda tohoto uzavřeného uskupení spočívala v určité pohodě. Nikdo nebyl nucen časně ráno vstávat, postupovat povinné cvičení a řídit se pokyny nejvyšších vůdců a rady, i když i zde byly povinnosti, které nesnesly odklad.

Druhý den po prolenošeném dopoledni a obědě se rozhodl badatel Kolgrim prozkoumat další z předmětů donesených ze Samré-Ager. Byla to opravdu krásná a umně vyvedená stříbrná helmice. Spolu s dalšími nedávno zkoumal nenápadný rytý nápis uvnitř helmy, který hlásal: „Pouze jasný zrak vnese světlo do stínů a odhalí převárku.“ Mohlo to značit mnohé a rychlý průzkum nic zajímavého neodhalil.

„Co to máš?“ zajímal se mág Siegmar sledující badatele, jak nad čímśi přemýšlí.

„Snažím se přijít, jaké magické účinky má tahle helma. Pamatuješ, donesli jsme ji z té staré Aldeřanské pevnosti. Můžeš se na ni ještě jednou podívat a upřesnit, jaký typ magie vyzařuje?“

Mág ji uchopil do rukou a zaměřil na ni mysl. Dlouze ji obdivoval, než se odhodlal nasadit na hlavu. Na první pohled se nic zajímavého nestalo a začal popisovat své pocity: „Je to hodně silná magie. Co můžu říct určitě, že se nejedná o útočnou a kupodivu ani obranou. Je to cosi jiného. Co nepadá do klasických škol. Nemá to nic společného ani s vyvoláváním. Jistou spojitost cítím s iluzemi, ale jen velice neurčitě. Určitě s tím bude mít co do činění ten nápis, co jsi nedávno přeložil.“

„Říkáš s iluzemi,“ hluboce se zamyslel a v hlavě se mu rodily další myšlenky a nápady. „Jak dobře ovládáš iluze?“

„V podstatě základy. O iluze se zajímám zatím okrajově.“

„Půjč mi tu helmu,“ poručil si badatel.

Ještě než si ji nasadil, pobídl mága: „A teď zkus vytvořit nějakou iluzi. Stačí nějaká jednoduchá.“ Siegmar pronesl zaklínadlo a na stole před Kolgrimem se zachvěl prostor a z ničeho nic zde bylo prostřeno pro jednoho člověka. Talíř s opečenou kachnou, číší vína a korbelem piva. „Vypadá to vskutku opravdově,“ neodpustil si pochvalnou poznámku. Ještě se zkusil rukou dotknout jídla a ta dle očekávání jen prošla skrz. Potom odstoupil a konečně si nasadil helmici.

„Jo! Vypadá to, že jsme na to přišli,“ zajásal badatel.

„Co vidíš?“ nedočkavě se doptával mág.

„Podívej se sám.“

Siegmar uposlechl a vzal si helmu: „Nic tu není. Moje iluze zmizela,“ podivil se a hned sundal helmu z hlavy, aby se přesvědčil, že jeho kouzlo i nadále trvá. „To je dobré. To se bude hodit na průzkumné výpravy. Škoda, že máme jen jednu.“

„Zatím jo. Možná, že najdeme další, nebo něco podobného, ale teď bych zkusil ještě pár dalších pokusů. Zvládl bys i neviditelnost?“

„Úplnou ne, ale jisté maskování ano.“

„Dobrá, to bude snad stačit. Skus to použít na něco, a pak i na sebe.“

Mág pronesl další zaklínadlo a stolec, kde ještě před minutou byla iluze večere, se částečně zprůhlednil. Kolgrim si znovu nasadil helmu a před sebou viděl stolec naprosto jasně, jako by na něj žádné kouzlo nepůsobilo. Na jeho pokyn se zamaskoval i Siegmar a opět si ověřil svou teorii. Zamaskovaný mág nyní před ním stál v neskryté podobě.

„Funguje to jak jsem předpokládal. Helmice nám ukazuje svět přesně takový, jaký je. Spatříme neviditelné, iluze nás nezmatou a kdo ví, co ještě dokáže. Pojd'me to hned ukázat Calanirmyanovi,“

neskrýval radost z objevu a hned se jím chtěl patřičně pochlubit.

„Tak jo,“ souhlasil mág. „A potom bychom mohli prozkoumat znovu celou pevnost i okolí. Co kdyby se tu mezi námi něco ukrývalo.“

„Máš dobrý nápad,“ na chvíli se badatel s obavou zachvěl, když mu hlavou prošlo pár možností, co by zdi staré pevnosti mohly tajit.

Pár minut poté už seděl badatel v komnatě Calanirmyana a popisoval mu objev: „Říkáš tedy, že ta helmice nám ukáže to, co je ukryté pod rouškou iluze.“

„Přesně tak.“

„To se může velice hodit při průzkumu dalších světů. Rovněž bude užitečná při sledování příchozích Kruhem světů. Snadno tak poznáme případnou léčku, proto ji dám k dispozici strážní u Kruhu. Samozřejmě tvůj nápad s prozkoumáním celé pevnosti schvaluji a doporučuji to udělat co nejdříve, nejlépe dnes.“

„Klidně to projdu sám. Celé dny jsem zavřený v podzemí a potřebuju se trochu provětrat,“ nabídl se Kolgrim a s helmou v ruce se dal na odchod.

„To se mi líbí. Kdybys něco objevil, hned to ohlaš. Nepouštěj se do ničeho sám.“

Kolgrim se rozhodl prozkoumat okolí pevnosti, především údolí, jenž jim poskytuje dostatek jídla, vody a dalších surovin. Helmici si nasadil už v pevnosti a po celou dobu ji měl na hlavě. Průzkum údolí mu zabral tři hodiny. Postupoval pomalu a pečlivě, aby mu případné nebezpečí nezůstalo skryto. Když nenarazil na cokoliv podezřelého, odpočinul si. Po svačině pokračoval v průzkumu okolí samotné pevnosti, to už se však blížil večer. Jakmile padla noc, zcela náhodou badatel odhalil další efekt helmice. Když si ji na chvíli sundal, zjistil, že už venku panuje černočerná tma, zatímco si dosud myslel, že je ještě podvečerní šero.

Ten večer ještě pokračoval v průzkumu samotné pevnosti. Začal s podzemní částí, protože tam existovala největší možnost nějakého objevu. Po necelých dvou hodinách i zde nenašel jakoukoliv hrozbu, a tak se pustil do horní části, kde už neočekával něco skrytého.

Poslední část už mu nezabrala moc času. Cestou opět potkal Calanirmyana, a tak mu v rychlosti podal hlášení o průzkumu. Kolgrim se už chystal do své komnaty, přičemž cestou propátral poslední pokoje. Když nahlédl do pokoje, kde bydlel válečník Serpenth, zarazil se. V pokoji na posteli ležela místo statného válečníka nějaká podivná vychrtlá bytost s dredy připomínající ze všeho nejvíc Gluma z příběhů Středozeemě. Chvíli tam stál a nedokázal si vysvětlit, kde tu něco takového vzalo.

Kolgrim na nic nečekal a zavolal: „Pojďte sem rychle někdo!“

Jeho volání uslyšel mág Siegmar, průzkumník Mustin a zvěd Teloch. „Co se stalo?“ ptal se průzkumník, sotva doběhl.

„Tohle,“ ukázal na podivnou bytost.

„Počkej. Co blbneš, vždyť je to přece Serpenth.“

„Vy to nevidíte?“

„A co bychom měli vidět?“ překvapeně na něj zírala trojice.

Badatel si rychle uvědomil, co to mohlo znamenat, a proto si sundal helmu. Jakmile to udělal, už tam zase byl urostlý válečník.

„Děje se něco chlapi?“ probudil se válečník ještě netušíc, že jeho pravá identita byla odhalena.

Mág si nasadil helmici a hrůzou vykřikl: „Co to je?“ Podobně zareagovali i ostatní, kteří si nasadili helmu, stejně tak i ti, kteří právě dorazili.

Povyk, který nastal v této noční době, zakrátko vzbudil téměř celé osazenstvo pevnosti včetně Calanirmyana, který se ihned zajímal: „Co se to tu děje?“

„Račte se podívat,“ podal mu Teloch helmu Pravého vidění. „Serpenth se nezdá být tím, za koho ho

považujeme.“

„Co to jen je?“

„To právě nevíme. Pravděpodobně nás to muselo nějak omámit, vzpomeň si, jak jsme si z počátku Serpenthia nemohli vybavit.“

„Kamarádi, vždyť vám nechci ublížit,“ snažila se neznámá bytost o konverzaci.

„Kdo tedy jsi?“ rázně se dožadoval odpovědi vůdce, přičemž se chystal vydat povel ostatním, aby ho zajali, pokusí-li se o něco.

„Ve skutečnosti se jmenuju Kaialel. Jsem jedním z rasy Reol. Často jsme nuceni žít skrytě, nejen z důvodu našeho vzhledu, ale především díky schopnostem.“

„O jakých schopnostech se tu bavíme?“ ihned se zajímal badatel, protože cítil v kostech, že jsou na prahu dalšího zajímavého objevu.

„Toho jste právě svědkem. Iluze, uměle vytvořené vzpomínky a mnohé další. Po mnohých tisíciletích je naše rasa pronásledovaná, nejsme žádní bojovníci, ani mocní čarodějové, a proto jsme se učili zdokonalovat naše vrozené schopnosti.“

„Kdo po vás jde?“

„Momentálně Goa'uldi, zajali mě při průzkumu Tillarnu. Bylo štěstí, že jste se objevili a dostali se do takové blízkosti, že jsem vás mohl omámit. Pak jste si mysleli, že jsem jeden z vás.“

„Aha. Tak to tedy bylo,“ prohlásil válečník Dariusz, jemuž se vybavila vzpomínka na podivné setkání s čímsi v táboře Goa'uldů.

„Díky tomu a především z vašich vzpomínek jsem zjistil, že nejste Aldeřané, ale noví obyvatelé Aldeneerinu, příchozí z neznámého světa.“

„Je tomu tak, ale co takový odpor ze Starých Aldeřanů?“ pokračoval vůdce když si všiml jeho mimiky při vyslovení jejich jména.

V dřívějších dobách kromě Goa'uldů, Drowů a mnoho dalších to byli právě Staří Aldeřané, kdo po nás šel. Dělalí na nás ty jejich šílené a zvrácené pokusy. O hrůzách, které se děly v jejich největší pevnosti Chal-Almen se vyprávěly děsivé historky. Naštěstí se mnohým z nás podařilo tamodtud uniknout.“

„Chal-Almen? To už jsem někde slyšel,“ vybavoval si mág Siegmar jejich nedávnou návštěvu alternativní reality. „Znáš adresu?“

„Ano, ale tam určitě nebudete chtít cestovat,“ zrazoval je od cesty Kaialel. „Pevnost před třemi sty léty obsadili Goa'uldi a obnovili město chránící vstup. Je nemožné se dostat dovnitř touto cestou.“

„A neexistuje nějaká jiná?“ nevzdával se Kolgrim.

„Naši druhové párkrát zmínili trhlinu v zemi, která tam kdysi dávno najednou vznikla. Říká se, že tanními pokusy rozhněvali samotnou matičku zemi a ta se rozhodla tu pevnost postupně ničit. Co je však na tom pravdy, nedokážu říct. Dnes může být vše jinak.“

„Přesto bychom tu adresu rádi znali. Goa'uldi jsou i naši nepřátelé.“

„Dobrá, ale výměnou za svobodu.“

„Platí,“ neváhal Calanirmyan s přijetím nabídky.

Kaialel na přichystaný papír tužkou poněkud zvláštním uchopen nakreslil příslušné symboly a při předání ještě dodal: „Ještě vám poradím. Nepoužívejte hlavní bránu, bude jistě střežená. Druhá je v samotné pevnosti, ale ta má na sobě energetický štít, který brání průchodu nepozvaným. Doporučím bránu s číslem čtyři. Nachází se daleko v opuštěných horách, avšak je tam krušné podnebí a je třeba být připraven.“

„Bránu čtyři,“ podivil se vůdce a mnozí s ním. „Jak to myslíš? Ono bývá víc Kruhů v každém světě?“

„Většinou bývá jen jeden, ale na důležitých světech je jich víc. Například Aldeneerin jich měl osm. K cestování do jiné než hlavní je zapotřebí Prsten kruhu. Máte nějaký?“

„O tom slyšíme prvně,“ pravil zklamaně mág. „Ty asi nemáš jeden navíc?“

„To ne, ale snad nějaký najdete. Po světech se jich válí poměrně dost.“

„Doufejme, že se poštěstí. Na Nazgaranu jsme žádný nenašli,“ pokračoval Calanirmyan. „Chystáš se teď domů? Možná by mohli naše rasy spolupracovat.“

„To by jistě bylo přínosné, ale adresy našich světů nemůžu prozradit. Můžeme se však setkávat zde,“ a na papír připsal další adresu světa, jenž nesl název Korlan. „Jsem rád, že jsme našli po dlouhých letech někoho, kdo nás hned nebude chtít zajmout a experimentovat na nás.“

„My určitě ne, ale někteří naši druhové na Aldeneerinu jistě ano,“ upozornil ho vůdce na poměry.

„Vím. Vaše vzpomínky. A nyní bych rád vyrazil na cestu. Teď už mám jistotu, že mě necháte jít. Původně jsem chtěl pár dní zůstat, poznat vás blíže, a pak nakonec uniknout Kruhem. Vzpomínky na Serpenthu by z ničeho nic zmizely, stejně jako to zařídím i teď. Budete si akorát pamatovat, že jsem u vás vyvolal falešné vzpomínky a dalšího válečníka.“

Následovalo ještě krátké rozloučení a nabídka možných budoucích vztahů. Kaialel zadal adresu světa Korlan, a potom už zmizel v otevřeném průchodu. Jakmile se Kruh uzavřel, přesně podle jeho slov vzpomínky na Serpenthu zmizely. Potom už všichni již unavení ulehli ke spánku.

Další dny bylo hodně o čem diskutovat. O rase Reol, falešných vzpomínkách, možná spolupráce, helma Pravého vidění a také Prsteny kruhu a pevnosti Chal-Almen.

6

Přicházející hrozba

Od setkání s Kaiaelem z rasy Reol už uplynulo dvanáct dní. Během této doby se osazenstvo věnovalo zkoumání získaných předmětů a též probíhaly práce na zvelebování pevnosti. Mimo to Calanirmyan tvořil a upravoval plán dalších výprav. Svět, na který odešla toho dne další výprava se jmenoval Jebanna. Dle knih ho dříve obýval prostý lid a pokud by tamější civilizace dosud existovala, mohli by s ni navázat kontakty. Společenství čítalo pouhých dvacet šest lidí a pro následující Calanirmyanovo plány by se hodily posily.

Krátce po poledni se ze sálu s Kruhem ozvalo jeho aktivování. Několik členů a strážných se ihned vydalo k němu. Vůdce dorazil, když už dorazila ranní výprava, které se Zúčasnili tři členové společenství, válečník Dariusz, mág Siegmar a průzkumník Mustin.

„Máme dobré zprávy,“ pravil jako první mág.

„Místní civilizace tam stále existuje,“ pokračoval Mustin. „Nejsou sice moc vyspělí, ale jejich pomoc v naší věci bude jistě příhodná.“

„Probrali jste také možnost spolupráce?“ zajímal se Calanirmyan, kterého zpráva o civilizaci potěšila.

„Ano a souhlasili,“ odpověděl Siegmar. „Rádi přidají pomocnou ruku jak při údržbě pevnosti, tak i na výpravách. Ovšem jejich řady za poslední léta prořídly.“

„Co se stalo?“

„Jde o to, že jejich svět si oblíbili Goa'uldi a pořádají tam často sběr hostitelů. Dříve se to stávalo jednou za několik desítek let, a tak to jejich civilizaci příliš neničilo. Jenže v posledních letech útoky nabraly na četnosti. Došlo to tak daleko, že mnohé vesnice a města v blízkosti Kruhu se vylidnily a v okolí zůstalo pouze pár hlídek, které v případě příchodu Goa'uldů varují ostatní a ti se ukryjí ve vnitrozemí.“

„Zdá se, že se Goa'uldi začínají roztahovat,“ konstatoval zjištění válečník.

„Taky mám ten pocit,“ souhlasil s ním vůdce. „Budeme se na to muset podívat. A kdy došlo k poslednímu útoku?“

„Před necelým rokem,“ odpověděl Siegmar. „Je to na poslední časy celkem dlouhá doba, a tak očekávají příchod nepřítele každým dnem. Pokud bychom jim chtěli pomoci, tak nemáme zrovna moc času.“

„To ne,“ zamyslel se vůdce. „Kolik jich je?“ rozvázně se zeptal.

„Údajně ještě několik desítek tisíc.“

„To je opravdu hodně. To nikam nedáme,“ pravil vůdce a v mysli hledal vhodné světy, kam by je mohli přemístit.

„Takže co teď?“ přerušil jeho myšlenky Dariusz.

„Musíme si to promyslet a najít vhodný svět.“

„A co Tillarn?“ navrhl válečník.

„Možná, ale o už o něm Goa'uldi vědí, takže bych to moc neriskoval. Pojd'me do mé pracovny, snad něco najdeme,“ ukončil rozpravu v sále s Kruhem a někteří se vydali s Calanirmyanem do jeho komnat.

V předvečer po několika hodinách pátrání ve starých knihách měli vytipováno několik světů, avšak mnohé z nich měly vždy nějaké ale. Buď zde v dávných dobách těžili Goa'uldi suroviny, nebo zase nebyly příliš bohaté na život. Světy, které dosud prozkoumal Aldeneerin se nesly v podobném duchu. Buď byly nehostinné a nebo plné potvor, či ras s nepřátelskými úmysly. Universum nebylo zrovna přívětivé místo k životu, jak jednou konstatoval Azanyrmuth, při jedné poradě.

Nakonec se spolu s badateli rozhodli využít již částečně obydlený svět. Nasya podle knih má

být domov mírumilovné a nepřiliš vyspělé rasy. Protože moc možností se nenaskytovalo, padlo rozhodnutí navštívit Nasyu a kontaktovat tamní lid, pokud ovšem nevyhynul. Hned na druhý den byla vyslána průzkumná výprava, které se zúčastnili průzkumník Sanrabb, zvěd Teloch, válečník Ted Skjellum a mág Siegmar.

Když po průchodu Kruhem čtyřčlenná výprava dorazila na místo, spatřili kolem chladnou hornatou krajinu porostlou tmavými jehličnatými lesy. Mračna nad vrcholky hor věstily blížící se déšť a skalnatými štíty létali mrchožrouti. Svět kolem se zdál být opuštěný, avšak mnohé zkušenosti z dřívějšíka ukázaly, že je tomu často jinak. Temné lesy často ukrývaly neznámé bytosti a místní obyvatelé se též mívají před neznámými cestovateli na pozoru. Opatrně se tedy vydali na průzkum okolí.

Stačila necelá půl hodina a zvěd našel v hustém smrkovém porostu nenápadnou pěšinku, která nesla stopy nedávného užívání. Směr dalšího pátrání byl jasně dán, a tak po další hodině obezřetného putování dorazili na břeh velkého horského jezera. Oči Sanrabba postupně bloudily po blízkých i dalekých březích, než jeho bystrý zrak spatřil na opačném konci jezera nenápadné dřevěné stavby. Sotva znatelný kouř naznačoval, že místní civilizace přežila všechny události, které jim léta nachystala. Směr další cesty byl jasný, a tak se skupinka vydala po vlhkém písčitém břehu směr k pět mil vzdálené vesnici.

Svým příchodem způsobili v poklidné vesnici mírné pozdvižení, avšak obava místních vzala za své, když jim vysvětlili kdo jsou a odkud pocházejí. Vůdce této vesnice je pozval k sobě domů, kde byl připraven vyslechnout jejich žádost.

„Takže říkáte, že hledáte útočiště pro několik desítek tisíc obyvatel Jebanny?“

„Ano. Je tomu tak. Goa'uldi často plení jejich svět a berou si vždy mnoho hostitelů,“ vysvětloval mág Siegmar.

„Myslím, že by to neměl být problém. I my jsme se v hodně dávných dobách potýkali s tímto mocným nepřítelem. Naštěstí je Staří Aldeřané dokázali porazit, i když to byla dlouhá a krvavá válka. Ovšem doufejme, že zprávy, které nesete, nejsou předzvěstí nové války. Dám o příchodu lidí z Jebanny vědět i okolním vesnicím. Než se však ta zpráva dostane až na východ, potrvá to mnoho dní. Náš lid je rozprostřen téměř po celém kontinentu, přičemž největší města se nachází právě na východním pobřeží. Zde ve vnitrozemí je osídlení daleko menší, takže pro pár desítek tisíc obyvatel se tu místo najde.“

„To zní dobře,“ zaradoval se mág. „Ještě dnes bychom se vrátili a předali zprávu. Kdy můžeme začít s přesunem?“

„Vzhledem k situaci by bylo dobré začít co nejdříve. Nebojte, na opačné straně zdejšího jezera je úrodná země a dostatek prostoru k založení menšího města. Další příhodné místo je asi dvacet mil jižně odsud. Je to takové pěkné údolí. Jistě se jim bude líbit.“

„Moc vám děkujeme,“ neskrýval nadšení mág. „Budou vám za pomoc velice vděční a my se pomalu vydáme na cestu. Času není nazbyt.“

Na Nazgaran se výprava vrátila ještě ten den a předala zprávu o výsledku průzkumu Calanirmyanovi. Ten zprávu z Nasyi velmi uvítal a už se mu v duchu rodily plány na spolupráci mezi jednotlivými národy. Dal ihned příkaz k přípravě přesunu lidu z Jebanny.

Druhý den ráno téměř všichni z dvaceti šesti členného Společenství byli připraveni v hlavním sále s Kruhem. Přesun tak velkého počtu obyvatel vyžadoval každého, kdo ten den mohl. V pevnosti zůstali na stráž pouze Ingar Amlien a mág Gerlioz, zbytek se právě chystal na velkou výpravu. Vůdce zadal adresu světa a velká akce mohla začít.

Světy Jebanna a Nasya se svým prostředím velmi podobaly. Hluboké povětšinou jehličnaté lesy, chladná jezera a vysoká pohoří. Neznalý by si tyto světy mohl snadno poplést. Aldeřané díky

Kruhu a zadané adresy věděli přesně, o který svět se jednalo. Nemeškali a vyrazili na jih k nejbližšímu osídlení. Cesta trvala tři hodiny. Během ní pozorovali mnoho opuštěných stavení, statků a vesnic. Některá místa i po letech nesla stopy dávných bojů. Ohořelé stromy, pobožené domy, zlomené meče a mnoho dalších drobností, kterých si všímali průzkumníci a zvědové.

Výprava dorazila do většího města, které obývalo odhadem pět tisíc lidí. Architekturu a úroveň života se nejvíce blížilo ranému středověku. Obyčejné kamenné, nebo dřevěné domy, jednoduchá architektura a prostá řemesla, jenž mnozí provozovali pod přístřešky na hlavní široké ulici a přilehlém náměstí. Celé město bylo obehnané mohutnou hradbou s parkánem doplněné obrannými věžemi. Vše bylo evidentně postaveno teprve nedávno v reakci na rostoucí útoky Goa'uldů.

Příchod Aldeřanů byl ihned zaznamenán a než se stačili rozhlédnout, už přišli místní vládci. „Tak co? Jak jste dopadli?“ nedočkavě žádal zprávy nejstarší vousatý muž. „Dobré zprávy,“ chopil se slova Calanirmyan. „Našli jsme svět velmi podobný vašemu. Jmenuje se Nasya a obývá ho civilizace, která je na obdobné úrovni jako vy. Souhlasili s vaším příchodem a doporučili vhodná místa, kde se může usídlit.“ „To jsou výborné zprávy,“ radoval se starší muž a s ním i zbytek rady. „Ihned dáme pokyn k přesunu. Pošlu rovněž posly do ostatních měst a co nejrychleji opustíme tento svět.“ Po odchodu vládce stačilo pár minut a celé město stálo na nohou.

„Teď mě tak napadá,“ zamyšleně pravil válečník Ted Skjellum, když sledoval celý ten ruch. „Nebylo by jednodušší prostě zakopat Kruh světů a odříznout tak Goa'uldy od tohoto světa?“ „Při naší minulé návštěvě jsme tuto možnost probírali,“ odpovídal mu mág Siegmar. „Říkali, že to jednou zkusíme, ale Goa'uldi se přesto znovu objevili. Přicházeli pak z opačného směru, kdesi z tamtěch hor,“ ukázal na blízké zlověstně vypadající pohoří. „Domníváme se, že Jebanna má víc než jeden Kruh světů. Jestliže zde Goa'uldi po tisíciletí berou hostitele, určitě tu bude mnohem více Kruhů. Vzpomínáš na to, co nám nedávno Kaialel řekl o Kruzích.“ „Jasně. Pravda. Pokud je tu více Kruhů a pravděpodobně jsou rozmístěny po celém velkém světě, trvalo by nám to dlouho, než bychom je všechny našli a uzavřeli.“ Po této krátké úvaze se mág a válečník přidal k ostatním a pomáhal organizovat přesun.

Přesun desítky tisíc obyvatel zabral mnoho dnů. Zdejší obyvatelé neměli zrovna dostatek povozů a tažných zvířat, což celý přesun ztížilo. Obyvatelé Nasyi sice poskytli mnoho koní, avšak i na tak velký a náročný přesun to bylo málo.

Od začátku přesunu uplynulo již deset dní. Mnoho měst na Jebanně už zelo prázdnotou a posledních pár tisíc obyvatel z nejbližších koutů mělo vše sbaleno a přichystáno na cestu. To slunečné ráno válečník Ted Skjellum s průzkumníkem Sanrabbem probíral osud světa po odsunu. „Je to takové divné procházet všemi těmi prázdnými městy a opuštěnými vesnicemi, když ještě před pár dny překypovaly životem,“ konstatoval válečník. „No a za pár dní to bude už opuštěný svět.“ „Víš, nad čím jsem dnes ráno přemýšlel?“ Průzkumník jen pokýval hlavou na znamení nesouhlasu. „Pamatuješ, jak jsme včera narazili na tu malou osadu v hlubokém lese.“ „Jistě. Ti vůbec neměli tušení, co se kolem momentálně děje.“ „A takových osídlení tu bude jistě mnohem víc,“ pokračoval v úvahách válečník. „Zůstanou zde na pospas osudu. A propátrat celý svět je nemožné. Kdo ví, kde všude se místní usadili.“ „Co se však dá dělat. Avšak, jakmile Goa'uldi zjistí, že je svět opuštěný, nebudou se zdržovat pátráním po nějakých malých osadách, kde žije sotva deset lidí. Snad.“ „Přesně tak. Doufejme, že to tu nepřátelé neobrátili vzhůru nohama. Nemáme tolik času, Goa'uldi ...“ nedokončil větu, když spatřil, jak se kdosi hnul na koni po cestě do vesnice.

Jakmile zastavil, poznali zvěda Telocha, který měl evidentně něco důležitého na srdci: „Máme problém. Jsou tady Goa'uldi. Odřízli nás od Kruhu.“

„Zatraceně, jako bych to tušil,“ zaklel Ted Skjellum. „Jaká je přesná situace?“

„Zatím o nás neví. Je jich asi stovka a momentálně procesávají okolí.“

„To asi sami nezvládneme,“ uvažoval na možnostmi průzkumník Sanrabb. „A pokud ano, tak jen s velkými ztrátami.“

Válečník Ted Skjellum se zeptal přítomných vesničanů, kteří zaslechli zprávu o příchodu Goa'uldů a chtěli se dozvědět víc: „Jak jste na tom s válčením a jaké máte k dispozici zbraně?“

„No. Moc velcí válečníci zrovna nejsme. Mnozí z nás se učí boji, ale naše výzbroj je oproti Goa'uldské velmi slabá. Jediné, co nám hodně pomáhá, jsou luky a rychlé útoky ze zálohy.“

„S tím by se možná dalo pracovat,“ pokračoval válečník sprádaní plánů. „Co naši, ti jsou kde?“ ptal se válečník zvěda.

„Většina našťestí zůstala na Jebanně. Jsou ve vedlejším městě, kde se právě radí, co a jak dál.“

„Tak bychom tam měli co nejrychleji dorazit.“

Válečník Ted Skjellum, zvěd Teloch a průzkumník Sanrabb se urychleně odebrali do sousedního města, kde zrovna Aldeřané a zbylí obyvatelé z okolí řešili, co dál. Před městským hradem v tu dobu v nejistotě čekalo mnoho místních, přičemž z jejich řečí byla slyšet slova strachu a nejistoty. Trojice urychleně vstoupila do velké jídelny, kde již probíhala dlouhá debata.

„Zdravím vás. Jak to vypadá?“ zajímal se válečník.

„Vítejte,“ pozdravil Calanirmyan příchozí. „Konečně jste dorazili. Zasedněte a my pokračujeme dále.“

„Takže, jak jsme se bavili. Ve výzbroji máte hodně luků, což se nám bude hodit,“ pokračoval vůdce.

„Když se podíváme na mapu okolí Kruhu, nalezneme zde spoustu velice dobrých strategických pozic. Například tady, tady a tady. Protože času není mnoho a nepřítel postupuje do vnitrozemí, měli bychom si pospíšet. Brzy Goa'uldi zjistí, že tu něco nehraje, tak ať využijeme moment překvapení co nejvíc. Svojte všechny, co jsou ochotni bojovat a začneme ihned s přesunem.“

ukončil Calanirmyan řeč. Poté v sále nastala velká diskuze. Řešilo se ještě spoustu detailů, například, kdo bude velet jednotlivým skupinám, kudy se provede útok, kde budou ústupové cesty a mnoho dalšího.

Jednání skončilo až kolem oběda. Hned na to byli uvědoměni i obyvatelé města a okolních vesnic. Dle očekávání se přihlásilo mnoho dobrovolníků ochotných bojovat. Proběhlo rychlé vyzbrojení a seznámení s plány a do půl hodiny se oddíly čítající stovky bojovníků, vydaly na cestu.

Protože měli před sebou téměř patnáct mil cesty, dorazili na místo až po setmění. Noční počasí nahrávalo obráncům a ti mohli v tichosti zaujmout pozice. Aldeřanští zvědové mezitím obhlíželi okolí a mapovali postup a počty nepřátel. Jak se zjistilo, během dne na Jebannu Goa'uldům přišly další síly. Nepřítel disponoval nejméně třemi stovkami bojovníků. Ve výzbroji nechyběly Tyčové zbraně, Zat'nik'ately, ale i tradiční zbraně jako luky, meče a sekery.

Zatímco obránci netrpělivě očekávali útok, chladná noc dlouze plynula. Nepřátelé postupovali jen velmi pomalu. Procházeli nedávno opuštěná města, vesnice a obydlí. Goa'uldký vládce Namtar, bůh a moru války, pomocník Ereškigal, když dlouho nemohl najít jediného zajatce, zuřil. Nařídil postupovat bez ohledu na následky rychleji do vnitrozemí a převést co nejvíc zajatců. To však byla chyba, protože obránci podpoření Aldeřany už byli na ně připraveni.

První nepřátelský oddíl čítající téměř stovku Jaffů postupoval údolím. Válečník Dariusz, který velel tomuto oddílu tiše sledoval, jak nepřítel vkročil přímo do pasti. Když se Goa'uldi přiblížili na dostřel, dal válečník povel k útoku. Z úkrytů ve skalách vylétlo několik desítek šípů v několika salvách. Zmatení Jaffové se snažili získat přehled o dění v okolí, než však zjistili, odkud

přišel útok, mnoho desítek bojovníků už leželo v kaluži krve prošpikováno šípy. Jaffové spustili palbu z Tyčových zbraní, zatímco zbytek zaútočil na skaliska. Teď nastala příležitost spustit další část plánu. „Spusťte klády!“ zavelel válečník. Nato obránci shodili na nepřítele množství připravených klád a kamení. Než stačili zareagovat, mnoho jich skončilo se sraženým vazem, nebo rozbitou hlavou.

Lučištníci neustávali ve střelbě a mnoho nepřátelských bojovníků končilo s šípy v tělech. Ztráty však byli i na straně obránců, když některé zasáhl výstřel z Tyčové zbraně. Jakmile ztráty na nepřátelské straně překročily dvě třetiny, do boje vyrazili i bojovníci vyzbrojeni meči a dalšími chladnými zbraněmi. Následující bitva už netrvala dlouho a odhodlaní obyvatelé zdejšího světa porazili celý oddíl.

Podobně to vypadalo i na dalších místech. Mnoho bitev bylo vyhráno a Goa'uldi během krátké chvíle ztratili více jak čtyři stovky Jaffů. To se doneslo vládci Namtarovi, a ten pod novými skutečnostmi přikázal poslat pro posily. To však neuniklo Aldeřanským zvědům a ti o záměru nepřítele ihned informovali ostatní. Calanirmyan rozhodl k okamžitému útoku na nepřítele, protože potom by následoval dlouhý a náročný boj, který by se neobešel bez vážných ztrát. Byl zde sice předpoklad existence dalších Kruhů, ale ty byly kdo ví kde a jak daleko.

Obránci seskupili síly do poměrně velké armády čítající osm set mužů. Dle zjištění zvědů čelili nepřátelské síle sto padesáti Jaffů, kteří se stáhli ke Kruhu. Nebylo nač čekat, hrálo se o každou minutu a navíc světlo na východě věstilo přicházející den.

Než armáda dorazila na místo už bylo ráno. Kruh světů byl obehnán obrannými postaveními. Goa'uldi bedlivě hlídali okolí a dle rozestavení hlídek očekávali útok. Nezbylo než nenápadně obklíčit celé nepřátelské postavení a zaútočit co možná nejrychleji. Už z počátku bylo jasné, že největší potíže bude působit Goa'uldký vládce Namtar. Jeho vzhled však Aldeřany velice překvapil. Bylo známo, že Goa'uldi volili převážně lidské hostitele. Ovšem tady tomu tak nebylo. Namtar měl tělo Temnorozeného, dlouhé hnědé vlasy, černý háv a zlověstný výraz bledého obličej charakteristický pro tuto rasu. Toto zjištění měnilo situaci. Aldeřané s obránci nyní museli čekat na den, kdy Temnorození nemají takovou moc a ukrývají se do temnot.

Dobu před rozedněním obránci využili k postupnému obklíčení. Museli dávat velký pozor, protože se po okolí pohybovalo mnoho nepřátelských hlídek. Když mnozí zaujali místo, už se jen čekalo na signál. Než však k němu došlo, jedna hlídka Jaffů narazila na malý oddíl ukrytých obránců. Ihned se okolím rozeznělo poplašné troubení rohů. Už nebylo nač čekat, a tak se i zbytek pustil do boje.

Stovky lučištníků spustilo palbu na nepřítele. První Jaffové padli zasažení šípy k zemi. Nepřítel se však stačil rychle zorientovat a zaujmout obranné postavení. Spustila se přestřelka mezi lučištníky a Jaffy s Tyčovými zbraněmi a Zat'nik'ately. Ostatní válečníci se pustili proti sobě. V lesích kolem kruhu nastala regulérní bitva. Do boje samozřejmě zasáhl i Namtar, jenž v místech, kde byli ukryti lukostřelci, vytvořil hustou mlhu či temnotu, a tak nezbylo než se pustit do boje s nepřítelem tváří v tvář.

Počty nepřátelských bojovníků se postupně tenčily, až zbyl Namtar a několik elitních Jaffů sloužící jako osobní stráž. Goa'uldký vládce vytvořil kolem sebe a Jaffů magický štít, který zcela znemožňoval použití šípů jakožto i Aldeřanské magie. Nepřítel však mohl přes tento štít i nadále útočit, takže nezbylo obráncům nic jiného, než se krýt za obrannými valy. Aby toho nebylo málo, Namtar černou magií vrátil několik mrtvých k životu. Aldeřané s obránci tak s nimi museli opětovně bojovat.

Aldeřané ze Společenství však též ovládali magií a útočnými kouzly oslabovali nepřátelský štít. Jakmile se zhroutil, salva šípů zlikvidovala mnoho elitních Jaffů, jejichž silné zbroje nedokázali odolat velkému náporu šípů, které si našly cestu slabými místy. Namtara však chránil jakýsi mocný osobní štít, od kterého se šípy odrážely a magické střely Aldeřanů zanikaly. Ten ale věděl, že čelí velké přesile a navíc vycházející slunce mu ubíralo sílu. Se zbytkem Jaffů v rychlosti zamířil ke Kruhu, kde zadal adresu neznámého světa. Než prošel, seslal na obránce jedovatý oblak. Ti museli v rychlosti opustit zasaženou oblast, protože cítili, jak je moc rozkladu zraňovala. Calanirmyan na sebe seslal ochranné kouzlo a běžel ke Kruhu, aby zjistil adresu světa, odkud Namtar dorazil.

Stihl to jen tak tak, ale dva symboly nestačil včas přečíst, znal jen jejich přibližnou polohu na panelu.

„Stihl jsi to?“ přiběhl k němu válečník Ted Skjellum.

„Dva symboly mi chybí, ale snad to dám do kupy. Ty poslední dva tuším kde byly, takže projdu knížky a snad se okruh možných světů zmenší.“

„Aspoň tak. Goa'uldy jsme porazili, ale kdo ví, kolik máme času.“

„Řekl bych, že velmi málo,“ řekl vážně vůdce. „Otevřu průchod na Nazgaran a tím zablokuj cestu sem. Ihned svolěj zbytek. Musíme sem co nejrychleji odvést všechny místní obyvatele. Zraněné ošetříme doma a na Nasye,“ ukončil řeč a zadal adresu jejich domova.

Stěhování zbylých obyvatel zabralo už jen dopoledne, protože se zpráva o příchodu Goa'uldů roznesla po světě rychlostí blesku. Ti, kteří se účastnili bojů se snažili pomoci jak mohli, někteří se ani nevraceli pro svůj majetek, protože se obávali dalšího útoku. Existovalo riziko, že Goa'uldi stihnou otevřít Kruh dřív než Aldeřané vždy po jeho samovolném uzavření, jenž nastávalo vždy zhruba po půl hodině.

Když poslední skupinka opustila Jebannu, Aldeřané si mohli oddechnout. Naprostou většinu uprchlíků poslali na nový svět. Zůstalo pouze pár vážněji zraněných, kteří potřebovali pár dní klidu a léčitele. Další dny Calanirmyanovo Společenství čekalo mnoho práce s pomocí osídlování Nasyi a upravování plánu dalších výprav. Vůdce se obával, že Goa'uldi se chystají k další válce.

7

Válečná sekera vykopána

Od záchranu obyvatel světa Jebanna uplynul dlouhý půlrok. Během té doby vyrostla doslova z ničeho na vhodných místech Nasyi dvě větší města a několik menších. S budováním si bylo třeba pospíšet, protože se už blížila zima. Tamní obyvatelé naštěstí pomohli s jejich budováním, stejně tak jim poskytli nejnnutnější potravinovou pomoc. Mezitím Společenství s pomoci zachráněných dokončilo opravy pevnosti Nazgaran. Mnozí z Jebanny také začali pomáhat s výzkumem. Rovněž se učili lépe zpracovávat kovy a vyrábět kvalitnější zbraně a zbroje. S tím souvisel i výcvik. Podle posledních zpráv od zvěďů se Goa'uld Namtar chystal zabrat některé světy, které mají bohaté zásoby surovin.

Jednoho večera se v pevnosti Nazgaran konala porada celého Calanirmyanovo společenství a několika zástupců obyvatel z Jebanny a Nasyi, kteří se rozhodli pomoci v případných bojích s nepřítelem. Na začátku se hodnotil průběh osidlování, který se pomalu chýlil ke konci. Následně se řešil výcvik a vyzbrojování nových spojenců. Řeč došla i na magii, ovšem se zjistilo, že obě kultury nemají příliš dobré předpoklady k ovládnutí silnějších forem magie, pouze jen málo z nich bylo schopno se naučit základní slabá kouzla. Jako další bod bylo zhodnocení nedávných výprav a shromažďování informací.

„Takže si to shrňme. Činnost Goa'ulda Namtar v poslední době nabírá na síle,“ konstatoval Calanirmyan.

„Ano. Poslední zprávy tomu nasvědčují,“ souhlasil s ním zvěd Teloch. „Namtar nedávno zabral doly na Juně což je poměrně nehostinný skalnatý svět. Obývá ho jen prostá nepříliš vyspělá kultura, která musela po staletí sloužit jako otroci Goa'uldů. Před několika staletími ho ovládal Heru'ur, a poté Kronos. Tito dva jsou však velmi dávná historie. Už byli zabiti v dávných válkách o moc.“

„Čím je ten svět tak zajímavý?“ zeptal se zástupce Nasyanů Alkshar.

„Nachází se na něm bohatá ložiska Naquadahu, což je naprosto úžasná surovina. Dá se využít k výrobě zbraní, které jsou svou povahou takřka nezničitelné, rovněž k výrobě mocných magických zbraní a zařízení. Mimochodem všechny Kruhy světů jsou vyrobeny právě z tohoto materiálu.“

„Takže by bylo výhodně nějaké podobné doly získat,“ konstatoval Nasyanec.

„Přesně tak,“ souhlasil s ním Calanirmyan. „Škoda jen, že jsme na tento svět nenarazili dřív. V knihách je popsáno nepředstavitelné množství světů, ale většinou nejsou zrovna bezpečné. Navíc jsou staré knihy psány ve starém jazyce a my máme poměrně dost práce s jejich překládáním.“

„Ovšem určitou naději máme,“ pokračoval průzkumník Mustin. „Našli jsme zmínku o světě Qasta. Rovněž se tam nachází Naquadahový důl, který kdysi dávno ovládal Goa'uld Qetesh. Jedná se o pouštní svět, který podobně jako Junu, obývala prostá kultura, jenž rovněž sloužila Goa'uldům jako otroci.“

„Ovšem i tam je riziko, že ji již Namtar obsadil,“ upozorňoval na možné nebezpečí mág Siegmar.

„Naši průzkumníci Qastu navštívili především a s žádným nebezpečím se nesetkali,“ ubezpečoval ho Alkshar. „Nutno podotknout, že jsme nenalezli nikoho z místních obyvatel, pouze pár ruin zavátých pískem, takže je to v podstatě opuštěný svět.“

„A co doly?“ zajímal se Calanirmyan.

„Nějaké pozůstatky štol v nedalekém pohorí našly, ale vše je ve velmi špatném stavu. Čeká nás tam hodně práce.“

„Naštěstí lidi už máme, takže obsadíme Qastu hned zítra ráno. Ještě dnes vyberu výpravu, která zabezpečí okolí Kruhu pro případ příchodu Namtara. A tím bychom měli všechno probráno,“ zakončil těmito slovy vůdce celou poradu.

Večer následovala ještě dlouhá diskuze. Mezitím Calanirmyan určil prvních deset členů Společenství a vybral bojovníky i z obou kultur. Celkem třiceti členná skupina se do nočních hodin

připravovala a už k ránu byla připravena ve velkém sále s Kruhem. V těchto ranních hodinách bylo v pevnosti poněkud rušno. Zpráva o obsazení Qasty se v noci samozřejmě dostala i na Nasyu a tamější bojovníci postupně přicházeli na Nazgaran, aby následně posílili počty prvního oddílu. Ten jen čekal na rozkaz vůdce.

Calanirmyan dorazil do sálu záhy. Ještě než zadal adresu, varoval přítomné, že Namtarova vojska už klidně můžou být na místě, tak aby byli připravení na boj. Všichni si naposledy zkontrolovali výzbroj a připravení k boji vstoupili do otevřeného Kruhu, jenž vůdce po posledních slovech otevřel.

Následoval přenos prostorem, kteří už mnozí důvěrně znali. Na druhé straně očekávali možný útok. Když se rozkoukali před nimi se otevřel pohled na pouštní vyprahlou pustinu, po které se valil horký vzduch plný nepříjemného písku. Okolí neslo ještě znatelné pozůstatky dávného osídlení, které však pokrývaly značné nánosy písku. Zdejší kultura tento svět jistě dávno opustila, nebo byla odvečena Goa'uldy na jiný svět.

„Máme štěstí. Jsme tu první,“ ulevil si zvěd Teloch.

„Doufejme,“ souhlasil s ním válečník Dariusz. „A teď do práce. Musíme tu vybudovat obranné postavení. Netušíme, kolik máme času. Na průzkum okolí se vydáme, až přijdou posily.“

Průzkumníci a zvědové ihned provedli obhlídku nejbližšího okolí, aby mohli určit vhodná místa pro uložení zásob a vytvoření obranných míst.

Nato začaly první terénní úpravy. Bylo třeba odklidit nánosy alespoň z některých komnat, které ještě částečně stály a prostor okolo Kruhu. Část mezitím připravovala pískovcové cihly k postavení zdi pro obránce. Práce byla v horku velmi úmorná. S dobou strávené prací rostla i žízeň a zásoby vody se tenčily. Naštěstí průzkumníci v nedalekém pohoří našli pramen čisté vody. Bylo to stejné pohoří, kde se podle slov předchozí výpravy nacházely i Naquadahové doly. Při cestě zpět průzkumníci zjistili, že původně byla voda ke Kruhu dopravována necelou míli dlouhým kanálem. Ten však už dávno pohltil zub času.

Během prací se Kruh světů náhle aktivoval. Všichni nechali práce a chopili se zbraní. Netušili zda se jedná o příchozí posily, nebo o nepřítele. Čekání na odpověď v zákopech a za zdmi se zbraní v ruce se zdálo nekonečné. Kruhem prošly nejprve dvě postavy. V tu chvíli si mohli oddechnout, byli to bojovníci z Nasyi v doprovodu pěti dalších členů Společenství.

„Uf. Dobře, že jste to vy,“ oddechl si Teloch.

„Věřím vám to,“ přivítal se mág menší postavy Gerlioz s vlasy do culíku. „I my jsme si nebyli jistí, zda nepadneme do pasti.“

Poté se rozhlédl po okolí a zhodnotil provedené práce: „Koukám, že už jste tu něco udělali.“

„Práce jsou v tomhle vedru pomalu, ale už se naštěstí blíží večer. Před vaším příchodem, jsme také zjistili, že Kruh byl dřív umístěn v nějakém velkém chrámu, však se porozhlédni po okolí. Sloupy, vysoké zdi a jisté obranné prvky, které jsme odkryli, tomu nasvědčují.“

„Hm, vypadá to tu zajímavě. Avšak nevypadá to, že by zdejší kultura byla zaostalá.“

„Kolgrim se domnívá, že je to dávné dílo Goa'uldů. Však víš, že se zajímá o starou architekturu.“

„Taky bych to tak odhadl,“ zvědavě se Gerlioz rozhlížel po okolních ruinách, zatímco dorazil téměř sto členný oddíl. „A jak je to z vodou? Našli jste něco?“

„Asi míli v horách je pramen. Zjistili jsme, že voda sem byla kdysi přiváděna kanálem, ale ten je už dáno zničen.“

„Důležité je, že tu je zdroj vody. Bylo by nepříjemné ji donášet z Nazgaranu. A nyní se dejme do práce. Musíme co nejdřív nastražit nějaké naše pasti kolem Kruhu. Tenhle svět Goa'uldům nedáme,“ odhodlaně pravil Gerlioz a odešel organizovat obranný systém.

Práce na úpravě okolí probíhaly dlouze do noci. K ránu dorazil další stočlenný oddíl, který se ihned pustil také do práce. Jeden z prvních problémů, se kterým se museli vyrovnat, patřil časový

posun způsobený různou denní dobou a různou délkou dne na Nasye, Nazgaranu a Qastě a tím přicházející únava. Přizpůsobení místním podmínkám trvalo většinou pár dní. Odkrývání trosk chrámu, nastražení pastí a příprava obranných pozic trvala ještě několik dalších dní. Během té doby dorazily další obyvatelé světů Nasya a Jebanna, takže už zde bylo k dispozici téměř pět stovek dobrovolníků a bojovníků.

Protože útok Goa'uldů stále nepřicházel, mohli se průzkumníci vydat na obhlídku okolí. Přesně jak odhalil prvotní průzkum, staré doly byly ve velmi špatném stavu a bylo je třeba náročně obnovit. V celém pohoří ještě po mnoho dní průzkumníci nacházeli další pozůstatky starých štol, dolů a zbytků obydlí přiléhající k dolům.

Dvanáct dní od příchodu na Qastu dorazil Calanirmyan, aby se podíval, jak probíhají práce. Hned na začátku ocenil připravenou obranu, kterou tvořilo množství jak klasických tak i magických pastí. Okolo bývalého sloupového sálu bylo zřízeno mnoho krytých postavení pro lukostřelce, kuše, samostřily a mágy. Podobné zabezpečení bylo i po celé bývalé stavbě pro případ, že by bylo nutné ustoupit. Cesta vůdce pak vedla k bývalým dolům. Když si prohlédl stav několika štol, rozhodl o jejich postupném obnovování a dalším průzkumu. Calanirmyan chtěl začít s těžbou co nejdříve, a proto se vrátil zpět na Nazgaran, aby získal pro obnovu těžby co nejvíce lidí.

Následné dny probíhaly v relativním klidu. Na Qastě již pracovala téměř tisícovka obyvatel z obou světů. Postupně probíhal průzkum starých důlních chodeb a zjišťovalo se množství suroviny. Jak se však dalo očekávat, ložiska ve vyšších polohách byla už vytěžena, a tak nezbývalo než postupovat hlouběji. Práci komplikovalo množství závalů a než se narazilo na první vhodná místa k těžbě, uplynul téměř měsíc od příchodu.

Rok 324 se dle kalendáře na Aldeneerinu přehoupl do roku 325. Útok Namtara však zatím nepřicházel, a tak doly vydaly první rudu. Její zpracování však bylo zatím velkou neznámou, a proto se Aldeřanští badatelé pustili do zkoumání knih a zjišťovali podrobnosti o možném zpracování Naquadahu.

Večer dne na počátku roku 325 byl stejný jako kterýkoliv jiný. Stráž u brány tvořená třemi stovkami válečníků a ještě další dvěma stovkami v záloze, jenž pomáhala v dolech, byla stále připravena k případnému boji. Každý si uvědomoval hrozbu, jakou Goa'uldi v poslední době představují. Najednou se Kruh z ničeho nic aktivoval. Strážní dle zvyku zaujali obranná postavení a čekali, co se bude dít.

„Má někdo přijít?“ ptal se ostatních mág Gerlioz.

„Pokud vím, tak zásoby mají přijít až za dva dny,“ odpověděl mu válečník Ted Skjellum.

„Asi máme nějakou neplánovanou návštěvu,“ doufal v duchu, že se jedná o nějakou mimořádnou zprávu z Nazgaranu. Nebývalo běžné, aby se na Qastu chodilo mimo ohlášený plán.

Když už byl Kruh otevřený, napětí v přítomných vrůstalo. Nikdo totiž stále nepřicházel.

Najednou se stalo to, čeho se každý obával. Z Kruhu začaly vystupovat zástupy Jaffů. Než se však stačili zorientovat, už na ně letěly roje šípů. Nepřítel ale rychle přibývalo, protože přicházely v těsném zástupu, a tak v prostoru před Kruhem vypukl drsný boj. Jaffů bylo během chvíle více než sto padesát a okamžitě zjistili, že tentokrát nedorazili první. Teď byl pravý čas spustit důmyslný systém pastí, tvořen od jednoduchých ok, napnutých lan až po kmeny, klády a samostřily, které během krátké chvíle způsobily nepříteli nepříjemné ztráty. Sotva se přeživší Jaffové vzpamatovali, začali kolem sebe pálit z Tyčových zbraní a Zat'nik'atelů, zatímco se bojovníci vrhli do útoku.

Bitva to byla zběsilá a nemilosrdná. Všude litaly střely, šípů a Aldeřanská kouzla. Ke kouzlení se přidali i někteří další obránci, kteří už stačili zvládnout velmi jednoduchá kouzla.

Bojovníci se bili hlava nehlava a s přispěním Aldeřanů, kteří měli mnohem více zkušeností z bojů, obránci brzy získali bitvu ve svůj prospěch. Někteří Jaffové si uvědomili, že jsou zde v pasti, a tak se rozhodli otevřít Kruh světů zpět, a varovat Namtara. Otevřít Kruh se jim podařilo, a tak se mnozí obránci zaměřili na unikající Jaffy. Lučištníci nemilosrdně prošpikovali každého, jenž se rozeběhl ke Kruhu. Mnoho nepřátel skončilo jen pár stop před otevřeným průchodem. Uniknout se nakonec podařilo dvou Jaffům. Lukostřelci po nich sice vypálili salvy šípů, zda byli úspěšní, to už se nedozvěděli. Kruh se za nimi po chvíli uzavřel, zatímco k zemi padl i zbytek Jaffů. Ať to dopadlo jakkoliv, na druhé straně už budou vědět, že je na Qastě čekalo překvapení.

„To bychom měli,“ oddechl si Ted Skjellum, když si otíral krev z válečné sekery. „Nepřítele jsme téměř zlikvidovali. Sice nám dva unikli, ale zato máme adresu světa, odkud přišli.“

„Měli bychom ihned otevřít průchod na Nazgaran,“ navrhoval mág Gerlioz. „Goa'uldi sem můžou poslat posily a my se potřebujeme postarat o zraněné a především dát vědět Calanirmyanovi o tom, co se tu stalo, a že pravděpodobně začala válka.“

„Jistě,“ souhlasili ostatní a mág Siegmar ihned přiběhl k pultu, kde zadal adresu. Někteří Aldeřané šli hned předat zprávu a další hned z nimi přenesli zraněné.

Hned jak se Kruh uzavřel, Aldeřané ho opět znovu, tentokrát z Nazgaranu, otevřeli. Chtěli tak Goa'uldům zabránit přivedení posil. Během necelé půl hodiny dokázali Aldeřané shromáždit několik bojovníků, jenž se v pevnosti účastnili výcviku boje. Těchto asi padesát Nasyanů posílilo řady obránců na Qastě. Mezitím válečník Ted Skjellum spěšně vyrazil se zprávou o útoku k dolům. Během chvíle o tom věděli téměř všichni a každý kdo mohl, popadl zbraň a vydal se bránit Kruh.

Jako největší nebezpečí obránci oprávněně považovali vůdce Namtara. V první útočné skupině nebyl, protože jako Goa'uld v těle Temnorozeného nechtěl riskovat příchod za bílého dne. Aldeřané se proto domnívali, že invaze probíhá tak, že na daný svět dorazí jakýsi předvoj, který zmapuje situaci a vyše posla zpět na domovský svět, aby Namtarovi sdělil, kdy je svět pro něj bezpečný. Protože se právě na Qastě právě setmělo, dal se očekávat i jeho příchod. Tedy v případě, že ti dva Jaffové přežili, nebo aspoň na takovou dobu, aby řekli vše o tom, jak to na Qastě vypadá.

Krátce po setmění přišel dle očekávání další útok Goa'uldů. Tentokrát byli obránci mnohem lépe připravení a hlavně jich byl mnohem větší počet. Těž vylepšili systém pastí. Sotva z Kruhu vystoupili první Jaffové, hned se pustila zběsilá palba z Tyčových zbraní. Nepřítel tentokrát očekával útok, a tak se i on lépe připravil. Již během prvních chvil boje bylo na obou stranách spousta mrtvých a zraněných. Přestože mnoho Jaffů zemřelo krátce po vystoupení z portálu, počty nepřátel velmi rychle přibývaly.

Brzy nato se stalo to, čeho se obránci obávali. Z Kruhu právě vystoupil vůdce Namtar a s ním další elitní Jaffové. Vůdce ihned použil černou magii, aby jí co nejvíce znepríjemnil život obráncům. Upravené ruiny zahalila temnota a po chvíli nepříjemný mrtvolný zápach. Namtar využil hromadu padlých, u nichž urychlil rozklad a tuto získanou moc použil k šíření jedového oblaku. Calanirmyanovo mágové však také ovládali černou magii a dokázali využít část nepřátelské magie ve svůj prospěch. Houstnouce temnotu formovali do koulí temné energie, kterou pak vrhali na nepřátelské Jaffy.

Než se Kruh uzavřel, prošli jím téměř tři stovky Jaffů. V prostoru před ním tak nebylo k hnutí, a právě to byl ideální čas spustit všechny nástrahy. Na nepřítel spadlo spousta kmenů, klád a kamení, nechyběly ani silné šípy z kuší a samostřílů. V ten krátký moment Jaffové utrpěli nemalé ztráty. Někteří šípy zasáhli i Namtara, ale ten to přestál bez zranění, protože i tentokrát ho chránil osobní štít.

Díky velkému počtu nepřátelských vojáků se nepříteli téměř povedlo vytlačit obránce z

prostranství před Kruhem. Lučištníci sice vytrvali, ale museli se hodně krýt před nepřátelskou střelbou. Obránci se nevzdávali a jejich bojovníci statečně drželi pozici a už nedovolili Jaffům nadále pokračovat. Aldeřanští mágové a bojovníci se zaměřili především na Namtara a salvou kouzel neustále oslabovali jeho štít. Též se zaměřili na jeho nepříjemná kouzla rozkladu, která svoji magií oslabovali, jak se dalo.

Počty nepřátelských bojovníků povážlivě klesaly, z původních tří stovek už jich zbylo sotva padesát. Na straně obránců bylo také mnoho padlých a zraněných. V tu chvíli si Namtar začínal uvědomovat, že proti takové přesile má jen velmi malou naději. Rozkázal zadat adresu zpět na domovský svět a současně vytvořil kolem sebe a Kruhu velký magický štít. Jakmile se Kruh otevřel, přeživší Jaffové opustili Qastu a přítomen zůstal jen Namtar. Ten jen hlasem plným nenávisti a temné zloby prohlásil: „To je už podruhé, co jste mi zkřížili plány. To znamená válku. Já si vás najdu, a podmaním si vaše světy. Jednou přivedu tolik bojovníků, kterým nemůžete obstát!“ Po těchto slovech kolem sebe vytvořil jedovatý oblak a než se stačil rozptýlit, už byl dávno Namtar pryč a Kruh světů uzavřen.

„To bychom měli,“ ulevil si mág Siegmar. „Qastu jsme ubránili. Alespoň prozatím.“

„Jak jste na tom?“ ptal se válečník Ted Skjellum, zatímco obhlížel bojiště, které pokrývalo stovky mrtvých těl.

„Máme mnoho raněných a mrtvých, ale získali jsme čas,“ konstatoval jeden z vůdců Nasyanců, jenž právě obhlížel bojiště. „Přesto nenecháme nic náhodě. Okamžitě přeneseme raněné do bezpečí a my tu zatím opravíme obranné postavení.“

„Dobrá,“ pokračoval válečník. „Čeká nás mnoho práce. Během bitvy jsem si všiml pár míst, kde by se dala obrana ještě vylepšit. Takže nečekejme a pusťme se do toho. Samozřejmě zprávu o výsledku bitvy pošleme spěšně na Nazgaran.“

Ten den už k dalšímu útoku Goa'uldů nedošlo. Klid byl i dny poté, takže se dalo předpokládat, že Namtar další pokusy obsadit Qastu prozatím odložil. Ovšem Calanirmyan si dobře uvědomoval, že další nepřátelský útok je jen otázkou času.

Uplynuly další dny a Aldeřané z Nazgaranu a početná armáda dalších dvou světů se chystala na válku s Goa'uldy. Počty bojovníků odhodlaných bojovat s nepřítelem se každým dnem zvyšovaly. Ovšem mezi Nasyanci se objevily názory, že Aldeřané na ně převedou zkázu. Ti byli naštěstí v menšině a žádné větší protesty se nekonaly.

Jednoho večera seděl Calanirmyan ve své komnatě, kde si pročetl poslední zprávy z Nasyi ohledně výcviku armády a z Qasty, kde už se naplno rozbíhala těžba. Když skončil, sedl si do pohodlného křesla naproti krbu, v němž hořel příjemný praskající oheň a přemýšlel o tom, co jeho Společenství za necelý rok dokázalo a také o tom, se děje na Aldeneerinu a kam tamní projekt průzkumů světů asi došel. Netušil přitom, že za pár hodin Aldeneerin napadnou Temnorození.

8

Rebelové

Jaro roku 325 už pomalu klepalo na dveře. Calanirmyan pracoval na plánech dalšího rozšíření těžby Naquadahu. Od Namtarovo útoku uplynul měsíc a od té doby byl naštěstí klid. Na Nasye momentálně pokračoval výcvik armády a ve spodních patrech pevnosti Nazgaran badatelé experimentovali se zpracováním již vytěženého Naquadahu. Kolgrim nedávno našel jednu užitečnou knihu, která byla mezi těma, jenž donesli před rokem z Aldeneerinu. Byly v ní popsány způsoby zpracování různých kovů, a tak se výzkum pohnul vpřed.

Když se přiblížil večer, pevností se ozval známý zvuk otevření Kruhu světů. Poslední měsíce to bylo zcela běžné, že se cestovalo mezi světy spojenců a Qastou několikrát denně, a tak tomu nevěnoval pozornost. Avšak krátce nato ho vyrušilo klepání na dveře.

„Vstupte!“ pozval Calanirmyan návštěvu do svých komnat.

Do pokoje vešel průzkumník Astennu. Vůdce ho pozdravil a zeptal se: „S čím přicházíš v tuto večerní dobu?“

„Nesu důležitou zprávu,“ odpověděl průzkumník. „Dnes odpoledne nás kontaktoval jakýsi Zanuf s tím, že má pro nás informace, které by nás mohly velmi zajímat.“

„O jaké informace se jedná?“

„Prý se věci v Univerzu daly do pohybu a nám hrozí velké nebezpečí.“

„Od Namtara?“ pozvedl obočí vůdce.

„Nejen od něj, ale to se dozvíme na místě. Zanuf nám sdělil, že se máme zítra dostavit na místě, které se jmenuje Melia.“

„Jen jestli to není nějaká past,“ uvažoval o nabídce vůdce.

„Gerlioz zkoušel za pomoci magie odhalit jeho úmysly a utvrdil nás, že není třeba se ho bát.“

„Když to říká on, tak se snad nemýlí. Každopádně nenecháme nic náhodě. Připravíme se na nejhorší. Půjdou ti nelepsi z nás.“

„Kdo to bude?“

„Válečník Ted Skjellum a Dariusz, mág Siegmar, zvěd Teloch a zúčastním se i já. Dej všem vědět a zítra ráno se sejdem u Kruhu.“

Když Astennu odešel. Calanirmyan se usadil do křesla před krbem a přemýšlel o velkoryse znějící nabídce. Uvažoval o tom, zda se nejedná o nějakou Namtarovo lest. Stejně jako Aldeneerin i jeho Společenství si udělalo mocného nepřítele. Před spaním si ještě prošel některé možnosti a plánoval případnou reakci na zradu.

Druhý den po snídani a nezbytných přípravách se pětice sešla před Kruhem, kde jim ještě jednou vůdce přednesl plán pro případ léčky, a pak zadal adresu světa Melia. Pětice připravena na nejhorší, poté vstoupila do otevřeného portálu.

Krátce nato se ocitli na druhé straně. Nečekalo je zde žádné překvapení ani nepříjemné uvítání, ale celkem klidný svět. Okolo se nacházely vlhké a neporušené lesy. Občas v lesích cosi zahoukalo, nebo zazpívalo, přesto Melia na první pohled působila opuštěně. Zvěd Teloch ihned obhlédl nejbližší okolí. Jediné, co objevil, byly stopy patřící zřejmě Zanufovi, který je včera kontaktoval.

„Co teď?“ pravil Dariusz, který se rozhlížel po okolí a očekával, co se bude dít.

„Navrhují počkat,“ odpověděl mu vůdce. „Pokud Zanuf dodržel dohodu, určitě dorazí.“

„Tak tedy jo,“ souhlasil Ted Skjellum a stejně jako zbytek si sedl na kamenné schodiště vedoucí do Kruhu.

Nečekali nijak dlouho a v lese před nimi se ozvalo šustění trávy. Zvěd rychle poznal, že kroky patří pouze jedné osobě. Zakrátko se z úzkého průlezu mezi hustými keři vynořila postava muže s krátkými vlasy a oděná do šedohnědého plátěného oblečení. Pětice Aldeřanů hned poznala, že nemá nepřátelské úmysly.

„Bud' pozdraven. Ty jistě musíš být Zanuf.“

„Ano, to jsem. Vítejte tedy na Melie,“ opětoval pozdrav. „Jsem rád, že jste dorazili. Situace je vážná, a tak zbytečně nečekejme a následujte mě. Půjdeme do našeho úkrytu. Tento svět není zrovna bezpečný, protože tu žije spousta nebezpečné zvěře, tvorů, ale i rostlinstva.“

Po nezbytném představení se vydali na cestu. Po slovech Zanufa svět skutečně působil ponuře, zvláště, když se v dalekém okolí ozývalo podivné hvízdání a kňučení.

Po pár stech krocích se zastavili na nevelkém paloučku s nízkou trávou. Zanuf se zastavil přímo uprostřed a ukázal Aldeřanům, aby jej následovali. Pak se ozvalo hlasité cvaknutí a ze země vyjela pětice velkých kruhů. Prvotní úlek vystřídalo uvědomění, že s podobným způsobem přenosu se už někteří při výpravách setkali. Naprosto stejné byly v rozsáhlé Goa'uldské pevnosti Livnris. Šestici obklopilo jasné bílé světlo, a když kruhy zajely do země, zjistili, že se nacházejí v podzemí. Jeskyně to však nebyla ledajaká. Vše bylo z velkých šedých krystalů jenž tvořily velké prostory důmyslně propojené chodbami.

„Vítejte u Tok'ků. Toto je jedna z našich pevností,“ přivítal je Zanuf.

Krátce nato do vstupního sálu dorazili další tři podobně oděni Tok'rové, kteří se představili jako Thellas, Delek a Malpek. Vzájemné představení tentokrát probíhalo v poněkud nezvyklém duchu, kdy jim Tok'rové poodhalili jejich podstatu spočívající ve spojení hostitele s Tok'ry. Poté se odebrali do nedaleké jednací síně. Cestou Aldeřané obdivovali neobvyklé podzemí a v mysli se jim honila spousta myšlenek.

„Vidím, že vás naše podzemí zaujalo,“ neunikly Delekovi zvědavé pohledy Aldeřanů. „Celé je to vytvořené uměle, za pomoci velice mocné krystalové magie. Umíme tak rychle vytvořit různé tunely, nebo místnosti. Stejně tak je umíme zlikvidovat, aniž by po tunelech zůstaly sebemenší stopy.“

„Něco podobného jsem dosud nepoznal,“ ohromeně pravil Calanirmyan. „V magii jste o mnoho dál než my, kteří jsme v ní doposud nováčci.“

„Abych pravdu řekl, tohle není naše magie. Tok'rové ji v dávných dobách získali od boha Moradina, který nám ji dal jako dar za naše služby. Je to už velmi dávno,“ zdůraznil poslední slovo, z čehož šlo usuzovat, že mluvil možná i o tisíciletích.

To už došli do většího sálu, který byl velice podobný ostatním. Veprostřed stál velký šedý stůl jehož horní plocha byla rovná a stejně tak lesklá jako zrcadlo.

„Posad'te se,“ vybídl je Zanuf, jenž s ostatními Tok'ry zaujali místa u stolu.

„Takže bychom asi přešli rovnou k věci,“ jal se slova Calanirmyan. „Prý máte pro nás důležité zprávy.“

„Ano,“ začal s popisem nedávných událostí Thellas, který byl ze všech Tok'ků nejstarší. „Naši zvědové již mnoho let sledují poslední zbývající Goa'uldské vládce. Od velké války, která se odehrála před více než třemi sty lety, kdy Goa'uldi utrpěli obrovské ztráty, byl od nich klid. Ovšem v posledních letech se situace změnila. V Univerzu po odchodu Aldeřanů, dalších mocných ras a porážce mnohých nepřátel, nezůstal nikdo dost mocný, aby dokázal získat výraznou převahu. Z kdysi velkých říší, ať s dobrými či zlými úmysly, zůstaly jen malé komunity. Jistá skupinka Goa'uldů však krátce po válce obsadila starou Aldeřanskou pevnost.“

„Nemyslíte snad ...“ nedokončil Calanirmyan svou myšlenku.

„Ano. Pevnost Chal-Almen. Největší svého druhu, kdo kdy postavil. Plná těch největších šíleností, kdo si kdy dokázal představit. Odchodem Starých Aldeřanů bylo mnoho starých technologií zapomenuto, avšak zdá se, že Goa'uldi ve výzkumu pokročili.“

„Goa'uld Namtar, se kterým jste se už střetli,“ pokračoval ve vyprávění Delek, „začal před pár lety expandovat na další světy. Získal několik zapomenutých světů, které již v dávných dobách Goa'uldi používali k získávání hostitelů. Vše však probíhalo velmi pomalu a relativně v poklidu. Dlouho si nikdo ničeho nevšiml.“

„Věci se daly do pohybu, až když jste na Aldeneerinu zjistili, jak funguje Kruh světů a začali cestovat,“ vyprávěl znovu Thellas. „Naneštěstí jste narazili na mnoho nepřátelských ras a vytrhli je z jakési letargie. Mluvím o Drowech, Goa'uldech a především o Temnorozených. Poslední jmenovaní dokonce před pár dny napadli Aldeneerin, ale naštěstí se vaši bojovníci dokázali ubránit.“

Zpráva o útoku na jejich domovský svět Aldeřany šokovala.

„Temnorození zaútočili na Aldeneerin?“ ujistoval se zvěd Teloch.

„Přesně,“ zopakoval Thellas. „A vám hrozí podobné nebezpečí. Vaše akce na Jebanně samozřejmě nenechala Namtara klidného a pátrá po vás. A tím jak jste mu překazili plány s Qastou, se vás snaží najít o to vehementněji. Podle našich zvědů prošel desítky světů, ale troufáme si tvrdit, že to určité stovku překonalo. Je tedy otázkou času, kdy objeví Nazgaran, nebo Nasyu.“

„Snad bychom si s ním poradili,“ věřil si Calanirmyan.

„Nějakou dobu by jste se ubránili, ale počty Namtarovo Jaffů stále stoupají. A navíc není sám. Namtar je pomocník Ereškigal, vládkyně podsvětí, která je velmi mocná. Je též poslem An a Nergala. Ještě dodám, že kromě An, nebo chcete-li Anu, který byl už dávno poražen, mají hostitele Temnorozeného.“

„To asi nebude dobré,“ správně dedukoval mág Siegmar.

„Přesně. Namtara byste zřejmě jednou porazili. Válka by to byla dlouhá a krutá, ale měli byste šanci. Ovšem Ereškigal a Nergal, ti jsou o dost mocnější. Navíc všichni tři spolupracují na rozdíl od dřívějších pořádků, kdy Goa'uldé vedli mezi sebou dlouhé války o moc.“

„Měl bych jeden dotaz,“ vstoupil do vyprávění válečník Dariusz. „Proč si zvolili jako hostitele Temnorozené?“

„Pravda, že to dříve nebylo běžné, ale někteří Goa'uldi si uvědomili potenciál Temnorozených. Žijí mnohem déle než většina humanoidů, též jsou odolnější jak fyzicky, tak i vůči různým nemocem. Také snáze ovládají temné formy magie. Toto spojení má však i určité nevýhody. Na rozdíl od spojení s člověkem, kdy Goa'uld zcela ovládá jeho mysl, u Temnorozených tomu tak není. Temnorozený si dokáže udržet alespoň částečnou nadvládu nad tělem, což občas vytváří zajímavé situace. Nemusím připomínat, že stejně jako ostatní Temnorození, nemají rádi denní světlo, což nám dává podstatnou výhodu.“

„Předpokládám, že jste nás kontaktovali kvůli nějakému plánu,“ dedukoval Calanirmyan.

„Správně,“ uznale pravil Malpek. „Máme plán, jak Namtara srazit na kolena. Ovšem naše počty nejsou velké a vy máte s přímým bojem zkušenosti. Abychom mohli pokračovat, potřebujeme nyní vědět, zda do toho půjdete s námi.“

Aldeřané se na sebe podívali, přisedli blíže k sobě, aby se mohli radit. Dobře si uvědomovali, že stáli před zásadním rozhodnutím a současně jim Tok'rové nabízeli pomocnou ruku.

Bez nějakého dlouhého váhání si vzal slovo Calanirmyan: „Rozhodli jsme se, že vaši nabídku přijímáme.“

„Výborně,“ usmál se Tellas. „Věděl jsem, že s vámi můžu počítat.“

„Než však přejdeme k dál, musíte nám od přísáhnout věrnost,“ pokračoval Zanuf a po těchto slovech sáhl kamsi pod stůl a v dosud jednolitě desce stole se otevřel kruhový otvor z něhož se vysunula průzračná koule, která po chvíli začala zářit jasně bíle.

„Nyní všichni přiložte pravou ruku do světla a opakujte po mně,“ Aldeřané Tok'ru uposlechli a opakovali jeho slova:

„Přísahám, že budu pomáhat Tok'rům ve všem dle nejlepšího vědomí a svědomí.“

„Bojovat společně proti nepřítelům a trýznitelům.“

„Nikdy neuškodím a ani nezdám Tok'ry.“

„Nevyzradím polohu světů nepříteli.“

Když Aldeřané zopakovali poslední větu, zařící koule změnila barvu na modrou.

„Vidím, že jsou vaše úmysly čisté a můžeme vám věřit,“ usmál se Tallas po zjištění, že prošli zkouškou. „A nyní se můžeme odebrat na jeden z našich světů. Pokud potřebujete u vás něco zařídit, dáme vám potřebný čas. Ovšem nezdržujte se dlouho. Času není příliš nazbyt a nepřítel postupuje rychle.“

„Myslím, že se na Nazgaran nemusíme vracet a přešli bychom rovnou k věci,“ rozhodl Calanirmyan.

„To rád slyším,“ pochvalně souhlasil Zanuf. „Odebereme se nyní na Vorash.“

„Ještě než vyrazíme, musím vás upozornit, že kdo bude chtít navštívit Vorash a pomáhat nám, musí též projít zkouškou,“ prohlásil Malpek.

Potom se již všichni zvedli a vydali na cestu. V podzemní pevnosti zůstal akorát Delek, který předal výsledek jednání ostatním Tok'rům, žijící na Melie. U Kruhu zadal Thellas adresu světa Vorash a cesta byla volná.

Když prošli Kruhem, uvítal je zdánlivě pustý svět, kde kromě písčitých pouští vyčnívaly nad krajinu nevelká skalnatá pohoří a zvláštní pískovcové útvary ve tvaru komínů s jakýmsi pokličkami tvořené velkými kameny. Celá krajina měla bizarní nádech a jak Aldeřané obdivovali její zvláštní krásu, neuvědomili si, že je Tok'rové dovedli na místo. Zastavili se na nenápadné vyvýšené skalce, kterou neustále obrušovaly zdejší písčité bouře. Po chvíli se ozvalo stejné bzučení jako na Melie a všech osm se za pomoci Kruhů přeneslo do podzemní pevnosti.

Podzemí vypadalo velice podobně jako to na Melie. Krystalové chodby, velké sály a spousta menších místností. Už na první pohled zde panoval čilý ruch. Desítky dalších Tok'rů neustále procházeli kolem. Thellas se v rychlosti s některými pozdravil a představil nově příchozí. Další kroky směřovali do zasedacího sálu.

Zdejší sál byl mnohem větší, než ten na Melie. Stůl uprostřed byl rovněž mnohem větší a navíc kolem dokola byly ještě tři vyvýšené úrovně s dalšími sedadly. Při příchodu Aldeřanů zel prázdnotou. Tok'ra Thellas je usadil ke stolu a ještě než odešel, pravil: „Zatím zde vyčkejte. Dojdu pro další Tok'ry. Bude lepší, když naši věc probereme s větší účastí.“ Aldeřané zatím seděli se Zanufem a Malpekem sami v sále a bavili se spolu o životě na Nazgaranu, boji s Goa'uldy a plány Tok'rů.

Po necelé čtvrt hodině začali přicházet do sálu první To'krové. Někteří zaujali místa v hledišti a někteří si přisedli ke stolu. Nakonec dorazil i Thellas s honosněji oblečeným Tok'rou, jenž se představil jako Cordwin.

Když všichni usedli na svá místa Cordwin přivítal Aldeřany a po vzájemném představení spustil: „Těší mě, že jsme po dlouhých staletí našli někoho, kdo je ochoten s námi spolupracovat. V dávných dobách jsme byli spojenci Starých Aldeřanů, ale ke konci jejich civilizace se vztahy zhoršily. Pak jednoho dne vyšlo najevo, že někteří jejich vládcové na nás dělali pokusy a to byl konec dlouholetého spojenectví. Doufám, že vy budete jiní.“

„V to já doufám,“ souhlasil s jeho slovy Calanirmyan. „Na Aldeneerinu se mnozí vzdali výprav, protože se zjistilo, že světy jsou nebezpečné a obývá je mnoho ras s nepřátelskými úmysly.“

„To můžu potvrdit. Kromě Goa'uldů představují velké nebezpečí Temnorození. Dále tu máme Drowy, Ilithidy, Beholdery a mnoho dalších. Jejich seznam je poměrně dlouhý, ale v současnosti nás nejvíce ohrožují Goa'uldi, jejichž činnost v posledních třech stoletích vzrostla.“

„Prý zabrali pevnost Chal-Almen.“

„To je pravda. Namtar společně s Ereškigal a Nergalem pátrají po magii a vynálezech Starých Aldeřanů. Vzhledem k jejich síle je útok na tu pevnost nemožný. Kruh Světů v pevnosti a další v

její blízkosti je chráněn štítem a silně střežen. Pak se na tom světě vyskytuje ještě dalších šest Kruhů, ale ty jsou roztroušeny často na nehostinných místech. Jediný použitelný je v pořadí čtvrtý, ale i ten je ve vysokých horách kde vládne drsná zima.“

„Měl bych jeden dotaz,“ vstoupil do rozhovoru mág Siegmar. Když dostal slovo, zeptal se: „Pokud jsem to správně pochopil, na Chal-Almen je osm Kruhů světů?“

„Je tomu tak. A zároveň je to nejvyšší možný počet fungujících Kruhů,“ potvrdil jeho slova Cordwin.

„To jsme ani nevěděli. Na rovinu vám můžeme říct, že ještě před rokem jsme si mysleli, že na každém světě může být jen jeden.“

„V dávných dobách byla znalost existence více Kruhů celkem běžná, ale po pádu Aldeřanské říše a úpadku cestování, se na to zapomnělo.“

„Aha. Tak tomu je,“ pokračoval Calanirmyan. „Před rokem jsme se setkali s nějakou bytostí, která nám o více Kruzích pověděla a současně zmínila jakýsi prsten, díky němuž je možné volit cílový Kruh.“

„Prsteny kruhu jsou poměrně běžné. My jich máme hned několik. Ovšem je tomu tak i u Goa'uldů, proto žádný svět není plně v bezpečí, protože už nikdo neví kolik Kruhů se na každém světě nachází. Na méně významných býval zpravidla jen jeden, zato na nejobydenějších nebo něčím významných všech osm. Dá se předpokládat, že to bude i případ Aldeneerinu.“

„To zní dobře,“ pochvaloval si zjištění Calanirmyan. „Takže nyní k věci. Jaké plány jsou do budoucna?“

„Pevnost Chal-Almen není náš cíl a ještě dlouhou dobu nebude,“ začal Cordwin s vysvětlováním plánů Tok'ků. „Máme v plánu provést pár záškodnických akcí. Nemáme dost sil na frontální útok, zato máme zvědy v nepřátelských armádách. Od nich máme zprávu, že se Namtar chystá na velké jednání s ostatními Goa'uldy, kteří ještě v Univerzu přežili. Po dávných válkách už jich moc nezbylo a jejich armády jsou slabé, takže se dá předpokládat, že je Namtar, Ereškigal a Nergal bude chtít začlenit pod svá křídla. To zatím necháme být, protože ega Goa'uldů jsou taková, že první jednání skončí jistě krachem a krvavou potyčkou. Nebylo by to poprvé ani naposledy. My se ovšem zaměříme na Namtarovo svět, který se jmenuje Angren.“

„To provedeme jak?“ zajímal se vůdce.

„Velká část Namtarovo vojsk Angren opustí a zůstane tak základní obrana. To bude pravý čas k útoku. Projdeme druhým Kruhem, který je sice hlídán, ale v obraně jsou naši zvědové, a tak to bude ideální příležitost k útoku. A teď přichází to hlavní, proč jsme vás kontaktovali. Aby vše vyšlo, budeme potřebovat vaši pomoc a nejlépe část armády Nasyanů, kteří vám již pomáhají.“

Alděřané se po těchto slovech chvíli radili. Byla to výborná příležitost, jak přejít z obrany do útoku a tím oddálit možný Namtarův útok na Nazgaran, a nebo dokonce i na samotný Aldeneerin. Nebezpečí tu bylo opravdu velké, a tak souhlasili s nabídkou Tok'ků.

„Jsme rádi, že jste souhlasili,“ pochvaloval si Alděřany Cordwin a s ním i ostatní přítomní Tok'rové. „Takže Namtar se chystá na jednání zhruba za čtyřicet dní. Do té doby máme čas se připravit. Očekáváme, že v Namtarovo pevnosti zůstane jen pár set Jaffů, řekněme něco kolem tří až pěti stovek. Také musíme počítat s pastmi, které jsou po pevnosti rozmístěné. Když se nám podaří Angren obsadit připravíme Namtarovi překvapení. Necháme jeho armádu vstoupit přímo do námi připravené pasti. Tím bychom Goa'uldy citelně oslabili.“

„To zní jako velice dobrý nápad,“ pochválil válečník Dariusz Tok'kům jejich plán. „A co potom, až oslabíme či zlikvidujeme Namtara. To si asi Ereškigal a Nergal nenechá líbit.“

„Správný postřeh. Předpokládáme, že se armádám jeho společníků neubráníme, a tak hned po obsazení pevnosti pobereme vše užitečné, a pak ji celou zdevastujeme tak, aby ji nemohl použít. To je asi vše ohledně nejbližší budoucnosti. V dalším období bychom pokračoval útoky na jejich doly, kolonie a další podpůrné světy. Válka už je neodvratná a my nesmíme ustoupit, jinak by bylo jen otázkou času, kdyby si přišli pro nás.“

Po vysvětlení celého plánu v sále ještě pár hodin probíhala volnější diskuze a vzájemné

seznamování. Když vše skončilo Zanuf Aldeřanům ukázal část podzemí, a pak je odvedl ke Kruhu světa. Pětice Aldeřanů se po dlouhém dni jednání mohla vrátit domů. Tím to ovšem nekončilo. Ještě ten večer se celé Calanirmyanovo společenství sešlo u večere, kde jim vůdce sdělil výsledek jednání s Tok'ry a tím bylo o téma na další dny postaráno. Nazgaran a Nasyu čekaly další dny náročných příprav.

9

Bitva o Angren

Jaro roku 325 se neslo ve znamení náročných příprav k útoku na Namtarovo pevnost Angren. Během posledních čtyřiceti dní se všichni Aldeřané a několik významných Nasyanců účastnilo na Melie zkoušky věrnosti. Jak se dalo očekávat, všichni jí prošli bez problémů. Zatímco probíhal intenzivní výcvik dalších vojsk, Aldeřané stále častěji cestovali za Tok'ry na Vorash, kam přicházely nejnovější zprávy od zvěďů a na základě získaných informací se plánoval postup.

Jednoho rána se v pevnosti Nazgaran otevřel Kruh světů. Průchodem prošla návštěva Tok'řů, konkrétně vůdce Cordwin v doprovodu Thellase a Zanufa. Strážní ihned poslali pro Calanirmyana, a ten za malou chvíli dorazil v doprovodu válečníka Dariuzse a mága Siegmara.

Hned po příchodu a nezbytném uvítání Cordwin spustil: „Právě jsme od zvěďů dostali zprávu, že Namtar opouští Angren. Zítra touhle dobou bude velká část jeho armády pryč a my můžeme spustit náš plán.“

„A je to tady,“ konstatoval Calanirmyan. „Vydám hned rozkaz k přípravám a zítra po obědě budeme připraveni k zahájení útoku. Kolik máme potom času?“

„Jednání má trvat pět dní, což je tak akorát. Útok provedeme dle vašeho návrhu po poledni.“

„Souhlasíme,“ odpověděl vůdce.

„Zítra dopoledne dorazí naši bojovníci a přesuneme se na Melii, odkud povedeme útok.“

„Budeme tam,“ souhlasil Calanirmyan.

Když Tok'rové opustili Nazgaran, vůdce rozdal příslušné rozkazy. Ten den byl velice náročný, protože bylo třeba seřadit spoustu bojovníků, jenž byli na Nasyi, Qastě a zde na Nazgaranu. Každý si sbalil potřebné zásoby, zkontroloval výzbroj a přesunul se na určené místo.

K večeru bylo přichystáno více než osm set bojovníků k útoku na Goa'uldskou pevnost Angren. Během dne několikrát dorazili Tok'rové, a když viděli, kolik bylo připraveno bojovníků, neskřývali víru, že Namtarova pevnost zítra padne.

Druhý den dopoledne nastal dlouho očekávaný přesun. Nevelký prostor kolem Kruhu na Melii se rychle zaplnil válečníky. V podzemí Tok'řů se to rovněž hemžilo jejich bojovníky. Mnozí byli vyzbrojeni Tyčovými zbraněmi podobně jako Jaffové, jinak používali tradiční zbraně. Vůdce Cordwin, který řídil poslední přípravy předal v zasedacím sále dalším vůdcům a Aldeřanům nejčerstvější informace: „Poslední zprávy hovoří o tom, že Namtar opustil Angren dnes ráno. Na místě zůstala pětistovka Jaffů. Naši zvědové jsou již připraveni u Kruhu s číslem dvě. Jakmile projdeme, zahájí útok na nepřítele a my tak budeme mít cestu volnou. Je důležité abychom do Kruhu vtrhli co nejrychleji a připraveni k okamžitému útoku. Nějaké dotazy?“

Přihlásil se válečník Dariuzs: „A jak je to s případným štítem? Slyšel jsem, že je Goa'uldi využívají k ochraně svých světů.“

„To je sice pravda, ale není to tak časté. Namtar chrání tímhle způsobem jen hlavní Kruh. Ten, kterým půjdeme, takovou ochranu nemá.“

Poté následovalo ještě několik drobných dotazů ohledně postupu. Po jejich zodpovězení byla válečná porada u konce a Cordwin vyslal povel k zahájení útoku.

Krátce nato se přední vůdci Tok'řů a Aldeřanů setkali u Kruhu. Jakmile se všichni naposledy přesvědčili, že je vše připraveno, Cordwin připravil otevření kruhu, které se tentokrát trochu odlišovalo. Nasadil si Prsten kruhu, na něm pootočil vnitřním kruhem tak, aby šipka ukazovala k číslici 2, a teprve poté začal zadávat adresu. Prsten se rozzářil a zvolená číslice změnila barvu na rudou. Po zadání posledního symbolu a aktivování Kruhu středovou polokoulí se Kruh otevřel a na

zadávacím panelu v červené polokouli zobrazila zlatě zářící číslice 2. Potom už nezbylo nic jiného, než vydat povel k útoku.

Na druhé straně se v tu ránu spustila náročná bitva. Necelá padesátka obránců čelila početnému útoku. Ačkoliv byli v evidentním oslabení, měli výhodu v silném obranném postavení tvořeno věžemi a zdmi, které byly obloženy modrými kachlíky v nichž byla železná brána. Lučičtíci a Tok'rové vyzbrojení Tyčovými zbraněmi v doprovodu Aldeřanů spustili palbu na nepřátelské Jaffy. Místo kolem Kruhu však nenabízelo žádné krytí, a tak bylo jen velice obtížné se vyhýbat nepřátelské střelbě.

Na pohled se zdálo, že porazit obránce bude velice těžké a stát spoustu životů. Ovšem krátce po zahájení útoku se mezi obránci cosi stalo. Nepřátelská střelba zničehonic ustala a za moment se železná brána otevřela. To právě zasáhli zvědi. Vše tedy proběhlo podle plánu.

Cordwin se pozdravil s jedním ze zvěďů, kteří již delší dobu pracovali v utajení mezi Jaffy a pochvaloval si průběh útoku: „Výborně. Zvládli jsme to.“

„I my jsme rádi, že konečně můžeme udeřit. V poslední době pojal Namtar podezření, že někteří válečníci mu nejsou tak věrní, jak se na pohled zdá.“

„Ta zpráva se ke mně také dostala a musím říct, že mi to dělalo vrásky na čele. Ještě, že Aldeřané podpořili naši věc a dodali nám potřebnou armádu. Sice nemá takové zkušenosti, ale jejich odhodlání je ohromné.“

„To rád slyším, to těžší nás teprve čeká. Jaký je další postup?“

„Nesmíme marnit čas a co nejrychleji zaútočit na pevnost. Předpokládám, že tam dorazíme před setměním, takže útok provedeme už za šera. Ještě před pevností se rozdělíme na dvě skupiny. Menší oddíl napadne hlavní Kruh a zamezí nepříteli varovat Namtara. A my v hlavní armádě zaútočíme na pevnost až se bude bojovat u Kruhu.“

„To by mělo vyjít. Ale nenechávejme nic náhodě. Část armády bych ponechal zde pro případ, že by se tudy někdo pokusil projít.“

„Dobrá,“ souhlasil s návrhem Cordwin a vyčlenil padesátku bojovníků k hlídání zdejší pozice, zatímco se zbytek vojsk vydal na cestu.

K pevnosti to bylo téměř deset mil, a tak jim cesta zabrala mnoho hodin. Angren byl světem mírného podnebí. Údolí obklopovaly vysoké hory a na pohled se zdálo, že jediný přístup umožňovaly horské průsmyky.

Armáda čítající necelých osm set bojovníků sestoupila na dohled pevnosti, kde se zastavila. Slunce se pomalu blížilo k západnímu horizontu a všichni tak mohli obdivovat velkou majestátní pevnost vystavěnou v mezopotámském stavebním slohu. Časté bylo obložení modrými kachlíky, velké čtvercové věže a cimbuří. Po krátké poradě se zde armáda rozdělila na dvě skupiny. Jedna menší čítající sto padesát bojovníků vyrazila směr první Kruh a druhá zaútočila na hlavní pevnost. Útok bylo potřeba správně načasovat, aby menší oddíl včas obsadil hlavní Kruh a nepřítel nemohl varovat Namtara.

Menší oddíl jemuž velel válečník Ted Skjellum dorazil na místo krátce po setmění, a tak mohl nepříteli překvapit. Dalo se tušit, že Jaffové nebudou očekávat útok z opačného směru. Aldeřanští zvědové prozkoumali okolí a zjistili, že první Kruh je střežen podobně jako druhý jen s rozdílem počtu hlídkujících Jaffů, kterých zde bylo přes osmdesát. Útočníci rychle zaujali vhodná postavení a na pokyn válečníka spustili střelbu z luků, Tyčových zbraní a mág Siegmar jim poslal několik blesků. Zmatení Jaffové se snažili zjistit, odkud přišel útok a kdo útočí.

Jeden z Jaffů zatroubil na poplach ve snaze varovat pevnost. To ovšem netušil, že i ona se hned poté ocitla pod útokem. Sotva odložil roh a šel bránit pozice, od pevnosti se též ozvalo troubení na poplach. Hlavní útok začal.

Bitva u Kruhu netrvala moc dlouho. Nepřítel neměl proti přesile a dobře vedenému útoku z úkrytu žádnou šanci. Ted Skjellum rozhodl, že i zde pro případ možného návratu nepřítele ponechá polovinu oddílu. Se zbývajícími sedmdesáti válečníky se vydal na pomoc hlavní armádě.

Když malý oddíl dorazil k pevnosti, bitva už probíhala v plné síle. Aldeřané s Tok'ry a Nasyanci prolomili bytelnou bránu a už plenili pevnost. Ted Skjellum vedl bojovníky přes bitevní pole pokryté těly Jaffů, ale i Nasyanců a několika Tok'rů, kteří padli ještě před bránou. Bylo hned jasné, že zde se odehrála tuhá bitva. S opatrností vstoupili do útrob rozlehlé pevnosti.

Krátce nato v jedné z chodeb potkal Ted Skjellum průzkumníka Mustina a hned ho zeptal na průběh bojů.

„Probíhá to dobře. Právě jsme získali jeden z skladů zbraní. Chlape to musíš vidět. Nevěřil bys, kolik tu mají zbraní a to jsme získali zatím jeden.“

„Myslím, že na to bude čas později. Teď je načase nic nepodcenit. Jak vůbec probíhal boj před bránou. Viděl jsem tam mnoho padlých.“

„Bylo to těžší, než jsme si mysleli. Přestože jsme zaútočili rychle a neočekávaně, brána byla silně střežena. Problémy nám způsobily hlavně pasti, kterých bylo před bránou hodně a samostříly. Než jsme prolomili bránu, ztratili jsme přes stovku bojovníků. Ještě, že ovládáme magii, bez moci Calanirmyana a našich mágů bychom neměli šanci. Samozřejmě nesmím zapomenout na magii Tok'rů, která se ukázala taky velmi silná.“

„A co samotná pevnost?“ vyzvídal dál válečník.

„Tady to jde už mnohem lépe, akorát je nutno dávat pozor na pasti.“

„Můžeš nám popsat ty pasti, ať víme, na co si dát pozor.“

„Jasně, cestou vám to ukážu.“

Mustin je poté prováděl pevnosti a ukazoval kromě pastí i to, co zde Namtar schraňoval. Upozorňoval je na propadla, nášlapné pasti, skryté bodce i magické nástrahy. Putování chodbami a sály trochu připomínalo průzkum pevnosti Livnris.

Ted Skjellum cestou narazil na několik skupinek Jaffů, kteří se zabarikádovávali v některých skladech. Před bojem bylo třeba vylomit silné kovové dveře, což zabralo delší dobu. Pak už to šlo rychle. Válečníci vtrhli do skladu, kde desítky Jaffů neměla proti přesile sebemenší šanci. Podobných bojů proběhlo ten den v pevnosti ještě mnoho. Po pádu hlavní obrany měli útočníci v podstatě volnou ruku a počty Jaffů se rychle tenčily. K většímu boji došlo už jen v trůním sále, kde se shromáždila poslední dvacítky elitních nepřátelských bojovníků. Dlouho se jim dařilo sál udržet a bojovníci se museli krýt před silnou nepřátelskou střelbou. Zvrat v boji nastal, až Calanirmyan, Aldeřanští a Tok'erští mágové seslali na spolubojovníky ochranný štít a těsně po výpadu válečníků následovala salva ohnivých koulí. V sále se vzápětí rozpoutalo ohnivé peklo, ve kterém padal jeden Jaffa za druhým.

Když bylo dobojováno, vůdce Cordwin přistoupil ke Calanirmyanovi a pochvaloval si průběh boje:

„Výborně. Dnes jsme vybojovali velké vítězství.“

„Musím pochválit naši spolupráci,“ souhlasil s ním Aldeřanský vůdce. „Kdyby tak Namtar tušil, co se mu stalo z domovem.“

„Buďme rádi, že o tom zatím neví. Nyní prozkoumáme celou pevnost a sebereme vše užitečné. Nesmíme opomenout podzemní části, kde by mohl Namtar držet nějaké zajatce.“

„Dobrá. A co druhá část plánu?“

„Hned po prvním zběžném průzkumu bych poslal k obou Kruhům posily. Nesmíme nic podcenit, protože Namtar používá často i druhý Kruh.“

„Vydám rozkazy a pustíme se do průzkumu. Těším se na to, co zde najdeme.“

Už během rozhovoru mezi vůdci začalo ošetřování zraněných a hledání padlých. Potom byl

zahájen podrobný průzkum pevnosti. Ukázalo se, že v pevnosti je mnoho zajímavého, od skladů zbraní, laboratoří až po vězení ve spodní třetí úrovni. Dle očekávání v některých celách našli pár neznámých lidí, ovšem do jednoho mrtvé. Cordwin neskryval zklamání, protože vězni mohli mít mnoho užitečných informací.

Když si pozorněji prohlíželi mrtvoly, mohli se na vlastní oči přesvědčit o krutosti Goa'uldů. Všichni vězni nesli stopy po mučení a trýznění. Jejich těla byla pokrytá jizvami, rány a podlitinami. Mnozí Nasyanci se jen více utvrdili v tom, že proti Goa'uldům je třeba bojovat a nepolevovat.

Na svět Angren opět přišel den, což dávalo všem pocit jistého bezpečí, protože se v tu dobu neočekával návrat Namtara. Krátce po rozbřesku Aldeřané a Tok'rové vyslali posly se zprávou o výsledku bitvy a pro pomocníky. Kromě zbraní, které se budou velice hodit v dalších bojích, našli i komnaty s cennostmi. Pozornosti neušly ani laboratoře, kde se páchaly další pokusy. To všechno chtěli během tří dnů odnést.

Od útoku uplynuly čtyři dny a většina užitečných věcí už byla převezena. Mnoho skončilo u Tok'rů stejně tak na Nazgaranu, a tak poslední den před návratem se všichni věnovali přípravě léčky. Dle posledních zpráv Namtarova armáda čítala téměř dva tisíce Jaffů. Pět set jich padlo zde, část operovala na zabraných světech a poslední pětistovka doprovázela Namtara na jednání. Tímto nezvyklým počtem chtěl Namtar demonstrovat svoji sílu a tím chtěl ukázat zbývajícím vládcům, že by nebyl dobrý nápad s ním bojovat.

Zatímco se posilovala obrana Kruhů, část vojsk zůstala v Namtarovo pevnosti a demolovala vše, co jí přišlo pod ruku. Veškerý nábytek rozštípali na třísky, obložení komnat rozlámali, dveře vyrazily, okna vysklily a vše co šlo, zapálili. Válečníci za pomoci beranidel na rychlo sestrojených z trámů rozbíjeli zdi a sloupy, zatímco mágové zkoušeli ničivost svých kouzel na všem ostatním. Pevnost na konci dne připomínala neobyvatelnou ruinu po nájezdu vandalů.

Když nastala noc, většina už se připravovala u obou Kruhů k boji. U každého bylo nachystáno přes tři sta bojovníků. Nechyběli Aldeřané ani Tok'rové. Noc byla tichá a chladná, pouze v dáli občas houkla sova, nebo se ozvalo zahvízdání neznámého zvířete. V tuto noc se Namtar nevrátil.

Druhý den přešel v klidu a pomalu přicházela další noc. Právě v tuto noc se očekával Namtarův návrat. Všichni bojeschopní se proto přemístili na obě stanoviště a očekávali nepřítele. Krátce po setmění se v dáli nad pohořími zahřmělo a zvedl se vítr. Blížila se bouře. „To se nám zrovna nehodí,“ poznamenal jeden z válečníků.

Do hodiny obloha potemněla a spustil se liják. Bouře najednou zesílila a každou chvíli prořal temnou oblohu blesk. Ve vzduchu bylo cítit napětí. Někteří bojovníci trochu znejistěli, někteří se přiznali, že se blíží něco zlého. To trochu neobvykle potvrdil Calanirmyan, protože z té bouřky cítil něco podivného, jakoby to nebyla běžná bouře.

Armády trpělivě čekali u Kruhů a očekávali příchod nepřítele. V tom u druhého Kruhu přiběhl zvěd Teloch s naléhavou zprávou k oddílu střežící daný Kruh.

„Co se děje?“ ptal se mág Gerlioz. Ovšem, už z jeho výrazu cítil, že je něco špatně.

„Obrovský průšvih. Jaffové jsou tady.“

„Co to říkáš, kde se tu mohli vzít?“

„To nevím, ale míří přímo sem. A je jich hodně. Možná několik stovek.“

„Zatraceně. Museli projít nějakým jiným Kruhem?“ domníval se mág.

V tu chvíli i ostatní poznali, že se něco děje a přidali se do debaty. Válečník Dariusz se obrátil na

blízkého Tok'ru: „Kolik má Angren Kruhů?“

„Víme jen o těchto dvou, ale je dost možné, že je tu i třetí.“

„Zatraceně, museli o nás vědět,“ přemýšlel nad mnohými věcmi mág. „Jak je to možné? Vždyť nám nikdo neutekl. Buď tu měli nějaké skryté hlídky, a nebo,“ pozastavil se, „tu máme zrádce.“

„To není možné,“ odmítali tuto domněnku přítomní Tok'rové. „Všichni prošli zkouškou věrnosti. I když mě teď něco napadlo,“

„Na přemýšlení není čas,“ přerušil je Dariusz. „Plán se změnil. Zatrub na poplach! Musíme okamžitě zmizet.“

Na válečnickův rozkaz se rozezněly trubky, a hned nato se všichni připravili k boji. Zpráva o tom, že je Jaffové obešli, se roznesla v armádě okamžitě.

„Zadejte adresu Melie, okamžitě!“ rozkázal mág. „A dejte pozor ať nepřítel neodhalí adresu. Hod'te na panel nějaký hadr.“

Jeho příkaz byl splněn téměř okamžitě. Sotva však začali ustupovat, nepřítel zaútočil značnou přesilou. Z temnoty vyšlo mnoho střel z Tyčových zbraní, přidaly se i kouzla a šípy. V bouři se bojovalo velmi obtížně. Na bojišti nastal okamžitě zmatek. Nikdo pořádně nevěděl proti jaké přesile čelí. Nepřátelé byli najednou všude, a tak bylo velmi těžké se orientovat. Kdo mohl, stahoval se ke Kruhu, který pak bránil tak, aby ostatní mohli projít do bezpečí.

Temnotou znělo řinčení zbraní, řev, střely Tyčových zbraní a sesílání kouzel. Mnozí se stihli vrátit ke Kruhu. Tok'rové a Aldeřané drželi celý oddíl na nohou, a tak se dařilo bojovníky poslat Kruhem do bezpečí. Ovšem ne všichni měli to štěstí. Aldeřané s nejschopnějšími Tok'ry drželi Kruh do poslední chvíle. Když prošli poslední Nasyané a Tok'rové, mág Gerlioz z posledních sil seslal na nepřítel dvě ohnivé koule, čímž vyčistil prostor u Kruhu. Potom se přesvědčil, že je zadávací panel zakryt a s posledními prošel Kruhem.

Na Melie byl v tu dobu příjemný slunečný den, jenž tvořil neskutečný kontrast zuřící temné bouři na druhé straně. Sotva se Kruh uzavřel mág Gerlioz okamžitě zadal adresu zpět na Angren. Od Tok'řů věděl, jak Kruhy fungují a chtěl tak co nejrychleji varovat Calanirmyanův oddíl. Předpokládal, že nepřítel napadlo to samé, a tak doufal, že Namtara předběhne. Ovšem než zadal celou adresu, Kruh se aktivoval.

„Zatraceně. Všichni do zbraně!“ vykřikl na ostatní.

Všichni přítomní jen nervózně hleděli na otevřený portál tvořený vodní hladinou. Ve zbrani čekali, zda přijde nepřítel, nebo Calanirmyan s prvním oddílem. Vteřiny čekání se zdály nekonečné.

Čekání bylo u konce, když Kruhem proběhli první Nasyanci. Všem spadl kámen ze srdce. Jejich přátelé se vraceli a ti kdo mohli, pomáhali raněným. Přesun zabral jen krátkou dobu, po Nasyancích se vrátili i Tok'rové a Aldeřané.

„Byli jsme přepadeni,“ oznámil nasraně Calanirmyan.

„My taky,“ přistoupil k němu mág Gerlioz. „Nevím odkud, ale Jaffové přišli z úplně jiného směru. Patrně tam musel být další Kruh.“

„Nás taky napadli. Nechápal jsem to, ale potom se to vysvětlilo.“

„Jak?“ zpozorněl mág a většina přítomných.

„Tady je příčina, proč náš plán selhal,“ otočil se Calanirmyan a vytrhl kohosi ze sevření dvou Aldeřanů. Rukou mu sevřel hrdlo a vši silou s ním mrštil o zem. Tok'rové z tohoto odhalení byli naprosto v šoku. Zradil je jeden z nich.

„Topllas? Jak jsi jen mohl. Teď už mi to začíná docházet. Ty jediný jsi v tom zmatku před týdnem nebyl prověřen zkouškou věrnosti,“ pravil Tok'ra, který se před tím nečekaným útokem bavil s Dariuszem. Jeho nejčernější obavy se naplnily.

„Odved'te ho. Za své činy bude trpět,“ rozkázal rozhněvaný Cordwin. Hned nato zmizel v lese.

Krátce po tom odhalení se válečník Dariusz zeptal Calanirmyana: „Schovali zadávací panel?“

„Jasně. Postaral jsem se o to, než jsme odešli.“

„To je dobře. Snad jsme v bezpečí. Jak jste ho odhalili?“

„Chytl ho Sanrabb. Těsně před útokem se dal z ničeho nic na útěk a volal na Namtarovo Jaffy. Snad volal o pomoc. Když jsme ho chytili, prořekl se, že před týdnem pronikl do našich řad. Tak dobře připravená akce to byla a kvůli jednomu zrádci to celé selhalo. Mohli jsme Namtara srazit na kolena. Zařídím, aby poznal, co to znamená utrpení. Však on se o něj Ingar Amlien postará.“ z hlasu vůdce byl cítit hněv, jaký už velmi dlouho nikdo nepoznal.

Přestože byla bitva u konce, čekalo tu všechny spoustu práce. Nejprve se museli postarat o raněné, kterých tentokrát zůstalo hodně. Rovněž v bitvách padlo více než dvě stě bojovníků. Mnohá těla zůstala na druhé straně na pospas nepříteli, a jejich rodiny je nemohli ani pohřbít. Následovalo dlouhé bilancování a plánování dalších bojů. Ovšem nejprve bylo třeba se neprodleně vypořádat s jednou věcí.

9.1

Poprava

Mučírna pevnosti Nazgaran byla toho dne nezvykle zaplněná. Od nuceného ústupu ze světa Angren neuplynul ani den, ale na rychlé poradě Aldeřanů a Tokrů se rychle rozhodlo, že musí být zrádce bez milosti popraven. Popravu se chystal provést kdo jiný než Ingar Amlien.

Přítomní v připravené mučírně ještě probírali průběh bitvy na Angren. Když se z chodby ozvaly blížící se kroky, všichni ztichli. To už Ingar Amlien vedl odsouzeného v řetězech a svlečeného do půl těla. Kat se sebou vedl také dva pomocníky, kteří pocházeli z řad Nasyanců. Zrádce Topllas na sobě nenechal nic znát. Tvářil se chladně a lhostejně. Zato ve tvářích přítomných bylo cítit pohrdání a znechucení na jeho hanlivým činem. Poté co byl zrádce uvázan řetězy ke studené kamenné zdi, Ingar přistoupil k tortuře.

Jako první začal odsouzenci popisovat celý průběh mučení. Ingar postupně bral do rukou jednotlivé nástroje a chladným hlasem popisoval, k čemu každý nástroj slouží, přičemž je odsouzenci opakovaně tiskl na tělo. Podrobně popsal palečnice, kleště, nože, háky, španělské boty, sekery, říkal mu také, jakou bolest způsobují. Topllas stále na sobě nenechal cokoliv znát.

Hned na začátku kat oběti šikovně rozřízl hrtan, aby nemohla křičet. „Přece tady nebudeme poslouchat ten tvůj řev,“ prohodil Ingar. Potom odsouzenci nasadil palečnice a pomalu začal utahovat, dokud se neozvalo slabé křupnutí v prstních kloubech. Ingar vzápětí odešel ke stolku s nástroji. Jeho ruce ohmatávaly jednotlivé nástroje, jakoby se rozmýšlel o dalším postupu. Ve skutečnosti to bylo jen představení pro obecenstvo, které se zájmem sledovalo jeho práci. Přítomní mezitím nabádali k použití toho či onoho nástroje včetně postupu, co má dělat. Kat vybral hák a dobře naostřený nůž, který ještě několikrát přešel brouskem pro ten správný efekt. Mezitím do mučírny vstoupil služebný a nalil přítomným sklenku červeného vína na dobrou náladu.

Ingar nařídil odsouzenci kůži na břicho, a pak za pomoci háků strhl dlouhé proužky kůže. Poté se vrátil pomalým krokem zpět ke stolku s nástroji, kde odložil hák a nůž, do ruky nabral hrst soli a znovu se pomalým krokem vrátil k odsouzenci, jemuž pak sůl pěkně vetřel do ran. Pozornější divák mohl poznat, že mučený s sebou lehce cukal. Evidentně mu to nebylo příjemné, přesto na sobě nenechával nic znát. Potom přikázal pacholkům odsouzeného přemístit doprostřed mučírny. Ingar znovu popadl háky, nože a odsouzenci strhl proužky kůže tentokrát ze zad. Obecenstvo dále nabádalo kata, co má Topllasovi provést. Služební nalili další číše vína a přinesli též několik podnosů s ovocem.

Ingar Amlien oběti nasadil na nohy španělské boty. Utáhl je zatím jen málo, avšak palečnice dotáhl až téměř na hranici možností. Potom kat přešel k vládci Calanirmyanovi a debatoval s ním o běžných věcech, jako plán dalších výprav, zvelebování pevnosti a výcvik bojovníků.

Kat se posléze vrátil ke své práci a přitáhl španělskou botu. Palečnice odsouzenci nato sundal a vysmíval se odsouzenému: „Máš nějak placaté prsty.“ Bylo to snad po prvé, co Ingara někdo viděl smát se. Ze stolku opět vzal háky a nože, kterými potom strhával části svalstva z rukou, ramen a stehů. Ingar byl mistrem hrdelního práva, a dobře věděl, jak má jednotlivé úkony provádět, aby nedošlo k předčasnému úmrtí. Symbiont se snažil způsobené rány léčit ze všech sil, spíše však odsouzenci prodlužoval utrpení. Toho si byl Ingar samozřejmě vědom a využíval toho. Neodpustil si pár nemístných poznámek: „Nějak ti to nejde. Nejsi tak mocný, jak jsi myslíš.“ A zatímco Topllase dál trýznil fyzicky i psychicky, obecenstvo řvalo smíchy, hodovalo a popíjelo víno. V tu dobu už tortura trvala přes hodinu.

Pacholci na příkaz kata zavěsili tělo odsouzence vzhůru nohama. Zatímco Topllas visel hlavou dolů, Ingar s Aldeřany probíral jejich život. Potom popadl velkou dvouruční pilu. Přicházel zlatý hřeb večera. Vyzval z obecnstva dobrovolníka, jenž mu měl asistovat při půlení těla touto velkou rezavou pilou. Tato pocta připadla jako prvnímu vůdci Calanirmyanovi. Po pár řezech ho vystřídal Dariusz, a potom i další Aldeřané. Tok'rové tuto poctu odmítli. Na takové zvrácené hrátky nebyli už dlouho zvyklí, protože po odchodu Starých Aldeřanů uplynulo mnoho století.

Půlení těla patřilo mezi kruté a drastické tresty. Odsouzený zůstával dlouho při vědomí, než pila zasáhla životně důležité orgány. I zde Ingar věděl, kdy exekuci přerušit. Zatímco znovu živě probíral s přítomnými umění, odsouzenec dál vesele krvácel. Poprava právě trvala dvě hodiny. Obecnstvo se dál bavilo na úkor Topllase. Jeden druhého překřikoval, co má Ingar Amlien dál provádět. Ten si už byl vědom, že odsouzenec je již na hranici smrti a je načase vše ukončit.

Katovy pomocníci odsouzence odvázáli, aby mohl kat za pomoci velké palice rozlámat v jeho těle všechny kosti. Zvolil samozřejmě krutější variantu, a to lámání odspodu. Ingar se napřáhl a párkrát udeřil do holení. Mezi každou ránou si dával na čas. Než přešel k lámání stehenních kostí, opět nezapomněl s přítomnými probrat rodinný život. V tu dobu už odsouzený sotva vnímal, a tak exekuce nabrala spád. Topllasovi zlámal ruce, potom žebra, páteř, klíční kosti. Kat však nepokračoval dále, ale ze špalku vzal velkou sekeru na stínání hlav.

Neskutečně ztrýzněné, polámané, rozřezané a potřhané tělo se válelo na kamenné podlaze v kaluži krvi a pomalu umíralo. Ingar se rozpřáhl sekerou, avšak zcela záměrně nechtěl oddělit hlavu jednou ranou. Chtěl ještě prodloužit utrpení a pobavit obecnstvo. Povedlo se mu to až šestým úderem. Poprava trvala téměř tři hodiny. Aldeřané Ingarovi zatleskali, zatímco přítomní Tok'rové a Nasyanci podobnou radost zcela nesdíleli. Podobnou brutalitu viděli ve svém životě prvně a připomnělo jim to dávné praktiky Starých Aldeřanů. Přesto cítili jisté zadostiučinění, za zmařené životy a zkažený plán.

Tím však vše nekončilo. Pacholci posbírali zbytky zrádce, které naložili na dřevěná nosítka. Tělo vynesli před hlavní vstup do pevnosti, kde byl již připraven sloup s kolem, do něhož pak zapletli ostatky pro výstrahy dalším, kteří by se chtěli o něco podobného pokusit.

9.2

Namtarův hněv

Rozhněvaný Namtar se procházel po vypálené, vypleněné, zplundrované a vydrancované pevnosti. Počítal napáchané škody a přitom nešetřil nadávkami.

„Zatraceně! Mizerové, parchanti, hajzlové!“ patřilo mezi to mírnější, co jeho úst ten den i mnohé další, vyšlo.

„Všechno tu zničili. Vyrabovali sklady zbraní i laboratoře. Co neodnesli, to rozmlátili!“ křičel na celou pevnost a vztekle kopl do jednoho Jaffy, který měl tu smůlu a byl zrovna na ráně. Nebohý Jaffa svalil v bolestech na zem.

„I moje pokladnice jsou vyloupené! Všechny cennosti, moje zlato tak těžce naloupené je pryč,“ nepřestával pobíhat po pevnosti. Většina Jaffů se raději držela mimo jeho dosah, protože i nováčkovi bylo nadmíru jasné, že vládce má extrémně špatnou náladu. I ti starší ho tak rozzuřeného dosud neviděli.

„Takhle mi ničit mé skvostné dílo! Celý nádherný palác je úplně zničen! Bude trvat půl roku, než to dám do pořádku!“ neustával. Dál pobíhal po pevnosti sem a tam a pokračoval v klení. Až po hodině se zastavil v trůnním sálu a posadil se na kamenné schodiště, protože z trůny zbyly jen ohořelé třísky. „Však já si je najdu!“ pravil ledově chladným hlasem. „A teprve potom poznají, Namtarův hněv. I kdybych měl prošmejdit všechny známé i neznámé světy. Poznají nepředstavitelná muka.“

Namtarova zuřivost trvala ještě mnoho dalších dní. Stačil jen krátký pohled na zničenou pevnost a už byl rozčilen k nepřičetnosti. Jaffové se proto snažili mu nechodit příliš na oči. Stačilo málo a Namtar si na kýmkoliv vybíjel svůj nezměrný vztek.

10

Sabotáž

Od akce na Angrenu uplynuly již tři dlouhé měsíce. Za tu dobu dále probíhal výcvik dalších bojovníků. Na Qastě pokračovala těžba a první kováři se učili zpracovávat Naquadah. Mezitím Tok'erští zvědové pátrali po světech a sledovali pohyb Goa'uldů. Jak se dalo očekávat, Namtarova činnost výrazně klesla, protože byl nucen opravit těžce poničený palác. Ovšem zvědové nedávno získali velice důležitou zprávu a její obsah se probíral na jednání s Tok'ry konající se ve skryté pevnosti na Vorashi.

„A nyní k nejdůležitějšímu bodu jednání,“ vyzval Thellas Zanufa.

Ten povstal, srovnal si poznámky, zprávy od zvědů a začal: „Jistě jste všichni netrpěliví. Nebudu to tedy nijak zdržovat. Takže nedávno jsme získali od našich zvědů a spojenců zajímavou zprávu. Včera byla definitivně potvrzena, a tak je jisté, že Goa'uldé chystají další velké zasedání na Attanice. Má se ho účastnit právě nejmocnější trojka. Namtar, Ereškigal a Nergal. Kromě nich se účastní i zbylí Goa'uldští vládcí. Každý si s sebou bere též velkou armádu. Je to tedy výborná šance provést sabotáž.“

„O jaké sabotáži se tu bavíme?“ zajímal se víc Calanirmyan.

„Když budou naši nepřátelé takhle pohromadě, můžeme je krásně poštvat proti sobě. Ostatní vládcí se vzájemně nemají v oblibě, takže stačí narafičit pár léček a vše se tam vzájemně pobije. Nepředpokládáme, že by to byl konec mocných, ale jejich armády budou bitvou značně oslabeny. Budeme mít potom příležitost udělit nepříteli poslední zdrcující úder.“

„Zatraceně, to zní vážně dobře. Určitě do toho půjdeme,“ souhlasil s nápadem Tok'ru vůdce.

„Věděl jsem, že do toho opět půjdete,“ chválil průběh jednání vůdce Tok'ru Cordwin. „Věci se dávají hodně do pohybu.“

„Kolik máme času na přípravu?“ zajímal se mág Siegmar.

„Máme patnáct dní.“

„To je relativně dost,“ konstatoval Calanirmyan. „Máme plán?“

„Ano máme,“ potvrdil všem Zanuf. „Je potřeba ještě zapracovat na drobnostech, ale máme. Ještě než ho popíšu, nemusím vám snad zdůrazňovat, že to co si tu teď povíme, musí zůstat v tajnosti.“

Přítomní jen přikývli hlavou na souhlas, a potom Zanuf mohl pokračovat: „Hned na úvod zdůrazním, že to nebude válečná výprava jako před časem na Angren. Bude to hlavně skrytá záležitost, o které se Goa'uldi nesmí dozvědět. V řadách nepřítelů máme sice dost zvědů, avšak pro provedení sabotáže je potřeba připravit pomoc zvenčí. To znamená, že část z nás se vydá na Attanicu.“

„Jak to provedeme,“ zaznělo z řad Tok'ru. „Pokud víme, tak ten svět je silně střežen.“

„To sice ano. Ovšem víme to, co nepřítel ne. Attanica má dva Kruhy světů. Jeden nedaleko pevnosti Ereškigal, kde bude probíhat jednání a druhý je daleko v horách. Goa'uldi se o jeho existenci nedověděli, protože byl pohřben v zemi. Naši zvědové ho před pár lety vypátrali a znovu zprovoznili. Takže stačí použít Prsten Kruhu a jsme u nepřítelů, aniž by to poznal.“

„Jak je ten druhý Kruh daleko od pevnosti?“ zeptal se Siegmar.

„Je to téměř čtyři sta mil.“

Odpovědí na tuto informaci bylo jen zamyšlené mlčení.

„Já vím. Je to velká vzdálenost, ale není to nic, co bychom nezvládli. Díky našim spojencům máme možnost využít koně, a to nám cestu velmi zrychlí. Přesto nesmíme ztrácet čas a vyrazit na cestu co nejdřív. Ještě dnes bychom v soukromí probrali podrobnosti,“ ukončil řeč Zanuf.

Potom od stolu povstal vůdce Tok'ru Cordwin: „A tímto bych naše zasedání ukončil. Máme hodně práce. Když se to povede, tak našeho nepřítelů oslabíme. Dovolil bych si to nazvat obratem ve válce. Potom bychom mohli ztročené světy osvobodit. Dále do budoucna bychom obsazením dolů získali potřebné suroviny pro další rozvoj. Víme, že kromě Goa'uldů je v Universu mnoho dalších

nepřátelských ras.“

Během následujících dvou dní probíhala příprava. Výběr členů účastníci se výpravy byl protentokrát mnohem skromnější. Na Attanicu se vydala pouhá dvacítka nejlepších zvěďů a mágů. Z Aldeřanů se účastnil Zvěd Teloch, průzkumníci Mustin a Sanrabb a mág Siegmar. Dále čtrnáct Tok'ru a dva Nasyanci. Na místě je má čekat ještě desítka dalších.

Přípravy trvaly pouhé dva dny. Kromě zmíněné třicítky, znaly podrobnosti a podrobné plány výpravy už jen Calanirmyan a Cordwin. Tentokrát nikdo nechtěl riskovat, že budou plány vyzrazeny nepříteli. Účastníci se sešli až v pevnosti Nazgaran krátce po půlnoci. Ještě naposledy každý zkontroloval výbavu, a potom se všichni sešli v místnosti s Kruhem, kde čekali příchod Cordwina.

Když vůdce Tok'ru dorazil, Calanirmyan ho přivítal: „Vítej opět u nás. Vše je již připraveno a už jen čekáme na tvůj povel.“

Tok'ra se spokojeně rozhlídl po sále, kde už dvacítka zvěďů a mágů netrpělivě čekala: „Vidím, že je vše jak má být. To mě těší. Abychom to nezdržovali, pusťme se do toho. Na druhé straně už jsou připraveni naši další zvěďové. Všechna výbava, koně a povozy jsou též připraveny, takže hned jak dorazíte na místo, připojíte se k nim a vydáte se na cestu. Dále už víte, co máte dělat.“

„Ano,“ jednoduše všichni odpověděli.

Cordwin si poté nasadil Prsten kruhu a zadal adresu příslušného světa. Když se Kruh otevřel, na rozkaz vůdce Tok'ru vstoupili do portálu.

Na druhé straně se jim otevřel pohled na malý stanový tábor, kde již čekala desítka spojenců, tři povozy a patnáct koní. Attanica patřila mezi světy mírného podnebí. Světlé listnaté lesy střídaly louky a jehličnaté lesy. Na rozdíl od Nazgaranu zde už vládlo pozdní ráno, a tak vzduch byl ještě chladný a vlhký.

„Vítejte na Attanice,“ formálně je pozdravil příchozí Tok'ra Nafir.

„Též zdravíme. Je vše připraveno?“

„Ano. Sbalíme stany a můžeme hned vyrazit.“

Stačila pouze chvilka a karavana se dala na cestu. Na Attanice sice neexistovaly žádné cesty, přesto cesta ubíhala bezproblémově. Tento svět byl příjemný, nikde žádná temná místa, neprostupné křoví, dokonce ani příliš vysoká tráva. Cestou potkávali mnoho lesní zvěře, až Aldeřany udivovalo, že tak příjemný svět bohatý na obživu nenese žádné stopy osídlení. Dokonce nikde nebyly ruiny měst ani hradů, pozůstatky cest, prostě nic.

„To není možné, že tenhle svět nebyl dosud nikým osídlen,“ divil se průzkumník Mustin.

„Já si to nemyslím,“ oponoval mág Siegmar. „Jsou tu dva Kruhy, takže tu jistě nějací obyvatelé byli. Akorát tomu je už dlouho a víš, že příroda dokáže během pár století prakticky vymazat viditelné stopy po civilizaci. Až dorazíme k pevnosti Goa'uldů jistě nějaké stopy najdeme. Pokud sem zasáhli Staří Aldeřané, jakože jo, určitě tu najdeme alespoň nějaké pozůstatky starých Aldeřanských staveb.“

„Necháme se překvapit. Pravda, že Aldeřané patřili mezi výtečné stavitele a jejich stavby přečkaly i tisíciletí.“

Poklidná cesta pokračovala až do stmívání. Na malém paloučku uprostřed modřínového lesa rozbili tábor a ještě než padla tma si na ohni upekli čerstvě ulovenou srnku.

„Myslíte, že je dobrý nápad zde rozdělovat oheň?“ obával se Mustin.

„Jsme ještě hodně daleko od Goa'uldské pevnosti,“ ujist'oval ho Tok'ra Nafir. „Dnes jsme urazili kolem padesáti mil, přesto nám zbývá ještě něco kolem tři sta padesáti. Tak daleko žádné

nepřátelské hlídky nechodí. Oheň můžeme rozdělat i zítra, ale další dny už existuje nebezpečí, že někdo spatří kouř. I když jsme relativně v bezpečí, budeme držet hlídky. Co kdyby sem náhodou přišel nějaký zbloudilý Jaffa. A také je dobré dávat pozor na zvěř. Máme tu velké zásoby jídla a jeho vůně ji určitě přiláká. Nezapomínejte, že jsme na neobydleném světě.“

Jakmile spořádali poslední sousto, uložili se ke spánku. Dlouhá cesta všechny unavila a zítra je čeká podobná dálka.

Brzy nad ránem, sotva po probuzení sbalili tábor a vydali se dál. Cesta k pevnosti, kde se má za dva dny konat velké jednání, zabrala celých devět dní. Během této doby se neudálo naštěstí nic závažného až na jednu noc, kdy museli odehnat medvědy od povozů s jídlem. Noci na Attanice však byly chladné, ale museli to vydržet bez ohně. Nemohli riskovat odhalení, protože čím se blížili k cíli, tím rostla pravděpodobnost setkání s nepřátelskou hlídkou. Jejich opatrnost se osmý den cesty vyplatila, protože jedna hlídka Jaffů prošla v noci kolem tábora ve vzdálenosti sotva čtvrt míle. Naštěstí zůstali bez povšimnutí.

Poslední cílový tábor rozbili osm mil od Goa'uldské pevnosti v dobře skrytém místě. Jednalo se o malý palouček na dně hluboké strže, přístupný pouze z jednoho směru malou jeskyní. Toto místo už zvědové Tok'rů využívali delší dobu.

„Nebojte se,“ uklidňoval příchozí Nafir. „Jsme tu dobře skryti. Goa'uldi o tomhle místě vůbec nevědí. Přesto buďte velmi opatrní a nezapomínejte za sebou skrýt stopy.“

„Vypadá to tu dobře,“ chválil úkryt Siegmar. „Dobrý úkryt i na povozy s koňmi. Měl jsem obavu, kam potom s nimi.“

„Až se zabydlíme, jaký je další plán?“ zajímal se zvěd Teloch.

„Předně si odpočineme. Ještě než padne noc, prozkoumali bychom okolí a hlavně je třeba zjistit, kdo z Goa'uldů už dorazil a jaké armády s sebou přivedli.“

Jakmile už stany stály a koně uvázáni ke stromům, všichni se nasvačili a věnovali se potřebnému odpočinku. Průzkumník Sanrabb si se zájmem prohlížel úkryt. Při pohledu na vysoká skaliska porostlé vysokým a hustým smrkovým porostem, jímž se nedalo bez pořádné lezecké výbavy projít, konstatoval, že lepší místo v okolí opravdu neexistuje.

Když se konečně přiblížil večer, bylo vytvořeno pět skupinek, které měly obhlédnout okolí. Aldeřané se rozhodli, že utvoří jednu skupinu a s nimi půjde ještě jeden Tok'ra. V pětičlenné skupince byl tedy Teloch, Mustin, Sanrabb, Siegmar a Tok'ra Mellephas. Každá skupinka dostala malou mapku okolí s vyznačenými důležitými body. Veškeré plány byly už předem připraveny a projednány, takže každý věděl, kam se jeho skupina má vydat. Aldeřané měli za úkol prozkoumat oblast severně od hlavní pevnosti Ereškigal. Bylo to místo, kde stálo několik malých tvrzí a vesnic, kde pobývali právě její Jaffové.

Ten večer se obloha zatáhla, což hrálo Tok'rům a Aldeřanům do karet. V hustých temných lesích bylo vidět sotva na pár kroků, a tak se zvědové spoléhali především na sluch. Z počátku zaslechli kromě cvrčků ve vlhké trávě, i houkání sovy, či vytí vlků kdesi v dálce. Čím se však blížili k cíli, tím častěji se z lesa ozývaly kroky Jaffů na hlídce. Protože strážní neočekávali nějaký útok zvenčí, nesnažili se pohybovat kdo ví jak tiše. Nebyl tedy problém se hlídkám vyhýbat.

Aldeřané dorazili na místo chvíli před půlnocí. Pětice si našla malý skalní výběžek, odkud byl dobrý výhled na celé návrší, jemuž dominovala obrovská stavba, která zářila mnoha světly. Kolem dokola svítila spousta dalších světel z vesnic a pevnůstek, kde už se pomalu srocovaly zástupy Jaffů patřící jednotlivým vládcům. Zvěd Teloch za pomoci malého dalekohledu chvíli pozoroval čilý ruch. Oddíly nepřátel pochodovaly sem a tam. Mohli zde už být stovky, možná i tisíce Jaffů. Mohli také sledovat vznikající stanové tábory. V dálce často zazářilo modré světlo otvírajícího se Kruhu světů. Zdejší portál byl tedy hojně využíván.

Když pětice podrobně zmapovala dění v okolí a pozice táborů, vydala se na další průzkum. Dnešní úkol spočíval v získání informací o nadcházejícím jednání. Sanrabb vytipoval slibnou cestu k jedné z tvrzí, která připomínala staroegyptskou stavbu, jenž už obklopovalo mnoho stanů. Vedla k ní malá mez, kudy se dalo nenápadně dostat až k samotnému táboru.

Opatrně se propířili vlhkou mezí rozdělující okolní louky. Jakmile dorazili na místo, ukryli se pod křovisky odkud sledovali okolní dění. Mnoho Jaffů se chystalo ulehnout a na strážích zůstávaly pouze malé počty.

„Víte, co máte dělat,“ zašeptal zvěd Tok'ru Mellephas.

„Nepouštět se do žádných potyček a hlavně zjistit, kdo už dorazil,“ tiše zopakoval předešlé pokyny Teloch.

„Správně. Takže za hodinu se sejdem opět tady. Buďte opatrní.“

Pětice zvědů vyčkala na vhodnou příležitost a její členové se vplížili do tábora. Průzkumník Sanrabb si to namířil k samotné tvrzi. Od úkrytu nebyla dál než dvě stě stop. Využil tmavých neosvětlených míst v táboře a za pár minut už byl na úpatí skály, na níž stála tvrz. Ukryt v temném stínu hledal vhodné místo, kudy by se dostal dovnitř. Většina oken byla buď vysoko nebo na viditelném místě. Rozhodl se tedy pro cestu z jiného směru. Když hlídka zmizela mezi stany, rychle se přesunul podél skály dál. Na severní straně hned uviděl vhodné okno dosti nízko a navíc ve stínu. Naposledy se pozorně rozhlédl, a pak se dal do šplhání po skále.

O pár sáhů výše už byl jen kousek od okna. Udělal poslední pohled do tábora, a potom nenápadně zmizel v tmavém pokoji. Místnost sloužila jako spížírna. Opatrně vyšel na chodbu, kterou osvětlovala jedna dohasínající louč. Tiše se Sanrabb plížil chodbou a naslouchal u dveří. Většinou za nimi slyšel chrápání nebo ticho. Musel být velice opatrný, protože zdejší dunivé mramorové podlahy dělaly při chůzi větší hluk než kámen.

Konečně se dostal do blízkosti jedné strážnice, kde se zrovna bavili dva Jaffové: „Řeknu ti, že je tu pěkný mumraj.“

„To mi povídej. Celej den furt někdo přichází a ještě tomu není konec.“

„Nikdo nechce situaci podcenit. Však víš, že se těm vládcům nedá pořádně věřit.“

„Vím. Překvapilo mě, jaké armády přivedli ostatní vládci. Proto sem taky Ereškigal musela přesunout snad veškerou svou armádu. Nedivím se, když Namtar utrpěl v poslední době sérii porážek.“

„To sem nechápal. Netušíš, kdo za tím stojí?“

„Údajně jsou to potomci našich dávných nepřátel. Někde vycvičili poměrně velkou armádu a postavili se Namtarovo vojsku. Získali doly na Qastě a nedávno si dokonce troufli na jeho domovský svět. Prý mu to tam pěkně zdevastovali.“

„O tom jsem slyšel a myslím si, že asi ti vzbouřenci jsou tím důvodem, proč tu bude tak velké jednání.“

„Nám většinou moc neřeknou.“

Sanrabb ještě chvíli poslouchal jejich rozhovor, ale už se nic zajímavého nedozvěděl. Vydal se dál na průzkum.

Jeho kroky vedly do dalšího patra, kde tušil komnaty určené výše postaveným Jaffům. Doufal, že tam se dozví to podstatné. Po spoře osvětleném točitém schodišti se dostal až do horního patra. Když se chtěl přesunout k velkým železným bohatě zdobeným dveřím, zaslech za sebou kroky. Rychle se rozhlédl po chodbě a hledal vhodné místo, kam by zmizel nechtěnému pohledu přicházejících strážů. Neměl moc času, a tak se ukryl do tmavého koutu, jenž poskytoval výklenek s oknem. Sanrabbovi už nezbývalo, než doufat, že ho stráže nenajdou. Hlasité kroky kovových bot dopadající na mramorovou dlažbu se nebezpečně blížily. Průzkumník měl možnost vyslechnout

krátký rozhovor mezi Jaffskými vůdci.

„Zítřka odpoledne už musí být vše připraveno,“ pravil jeden z nich.

„A jak to vypadá se zásobami, je vše na místě?“ ptal se druhý.

„Téměř jo. Dnes v noci má dorazit další náklad z Angrenu a zítřka ráno poslední zásoby z Dumanuzi. Zasedání bude trvat nejméně šest dní, a tak musí být všeho dostatek. Naši vládci si potrpí na hojnost.“

„To mi povídej. Zvláště Namtar je v poslední době hodně nevrlej. Po tom incidentu přišel o velkou část svého bohatství a do teďka nestačil dát pevnost dohromady.“

„Co jsem slyšel, plánuje získat vše zpět, údajně ...“

Víc s rozhovoru už nepochytil, protože čtveřice Jaffů právě za sebou zavřela velké dveře. Sanrabb si oddech. Prošli kolem jeho úkrytu bez jakéhokoliv podezření.

Průzkumník se tiše přemístil k dveřím a snažil se odposlechnout něco dalšího. Za dveřmi slyšel hlasy nejméně šesti osob.

„V kolik má Namtar dorazit?“ ozývalo se tlumeně za dveřmi.

„Nějak po poledni. Takže už nemáme času nazbyt.“

„Dnes to bude asi noc bez spánku. Jednání má trvat šest dní, ale já to odhaduju na osm, možná deset.“

„Taky to tak vidím. S ostatními vládci to bude tvrdé jednání. Jak je znám, málokdo bude ochoten slevit ze svých požadavků. Ovšem bez společného úsilí, těžko porazíme naše nové nepřátele.“

„Nemyslím si, že jsou pro nás takovou hrozbou. Tady se hraje hlavně o moc. Mnozí vládci soustav se od drtivé porážky před mnoha staletími dokázali opět postavit na nohy a jejich moc opět stoupá.“

„A kdo teda má dorazit?“

„Co jsem slyšel tak Marduk, Zipacna, Svarog a Ba'al. Ovšem jen o těchto jsem zaslechl, pravděpodobně dorazí ještě další.“

„A z našich to je samozřejmě Ereškigar, Namtar a Nergal. Takže to máme nejméně sedm vládců.“

„Zítřka to vypukne. Víte, co máte dělat? A teď do práce.“

Za dveřmi se rozezněly kroky, a tak se Sanrabb opět uchýlil do stínu.

Dveře se otevřely a čtveřice Jaffů prošla chodbou kamsi pryč. Průzkumník už věděl vše důležité, a tak až se kroky vzdálily dostatečně daleko, sestoupil schody dolů a oknem ve špajzce opustil tvrz. Odtud to k mezi nebylo daleko a využívajíc stínů opustil tábor.

„Tak co? Jak si dopadl?“ vyptávali se ho všichni ostatní, sotva dorazil. „Měli jsme o tebe strach. Doufali jsme, zda si napadl do zajetí, protože už tu na tebe čekáme docela dlouho.“

„Žádný strach. Zjistil jsem vše potřebné. Vládci mají dorazit v průběhu zítřejšího dne. Zítřka tak můžeme spustit náš plán.“

„Výborně,“ usmál se radostí zvěd Teloch. „Takže zítřka to spustíme.“

Potom se pětice ve stínu noci odebrala zpět do úkrytu ve skalách.

Druhý den dopoledne se probíraly poznatky získané z nočního průzkumu. Kromě času začátku jednání a přibližného počtu vládců, zjistili ostatní průzkumníci rozložení táborů, tvrzí, zbrojnic, skladů zásob a dokonce našli i obléhací zbraně. Jak mnozí zvědové při nočním průzkumu odposlechli z rozhovorů strážných, Goa'uldi mezi sebou chovají velkou nedůvěru a každý podezřívá každého z přípravy spiknutí. Rozložení sil hrálo společnému plánu Aldeřanů a Tok'ů do karet. Stačilo se neprozradit.

Zbytek dne věnovali odpočinku, přípravám a plánování postupu. Vše muselo být dopodrobna připraveno včetně náhradních postupů pro případ nějakého nenadálého incidentu. Opět vzniklo pět skupinek ve stejném složení jako o den dřív a rovněž měli za úkol se přemístit na stejná místa. Každý tak věděl, co ho čeká.

Ještě než padla tma, skupinky se vydaly na cestu. Po dvou hodinách cesty už bylo poznat, že dorazilo mnoho dalších nepřátelských vojsk. Lesy procházelo o poznání víc hlídek a z dále se ozýval rachot, povyk a řinčení materiálu, který byl během dne donesen. Když se Aldeřané dostali na dohled pevnosti Ereškigal mohli sledovat o poznání větší život v táborech tvrzi i samotné pevnosti, jenž zářila tisíce světly.

„Musím říct, že máme před sebou mnohem větší výzvu, než se na první pohled zdálo,“ uznale pravil průzkumník Mustin, když sledoval ten mumraj v údolí. Odhadem se zde mohlo pohybovat dva až tři tisíce Jaffů. Paranoia Goa'uldů přesahovala dosavadní myšlenky všech Aldeřanů i Tok'ru.

„To zvládneme,“ dodával všem odvahy zvěd Teloch. „Dnes máme jedinečnou příležitost ušetřit Goa'uldů, pořádnou facku. Když se to povede, bude od nich opět na dlouho pokoj.“

„Máš pravdu,“ souhlasil s ním Siegmar. „Takže si ještě naposledy projdeme náš plán. Tam na tvrzi je náš hlavní cíl. Obléhačí zbraně. Tam půjdu já, Sanrabb a Mellephas. Teloch se vydá tam na okraj tábora, kde včera připravovali katapulty, pro případ nutné obrany. Ty bude stačit jen odpálit na ležení Zipacna. A konečně Mustin. Ty se vydáš na druhou stranu a odpálíš střely na pozice Svaroga. Až se ozve signál, spustíme to.“

Všichni pokývali hlavou na důkaz, že všemu rozuměli a Siegmar pak jen rozkázal odhodlaně: „Jdeme na to!“

Pětice se stejnou cestou přiblížila na dohled k táboru. Jaffů zde bylo o poznání víc, než včera, takže chvíli trvalo, než se naskytla příležitost proniknout do tábora. Mustin a Teloch se vzápětí vydali každý svým směrem, zatímco trojice pokračovala k tvrzi. Když už se dostali téměř k místu, kudy se dalo proniknout do tvrze, museli se ukrýt do stínu mezi stany. Od úpatí skály je dělila poměrně frekventovaná cesta. Každou chvíli zde procházel jeden oddíl za druhým. Bylo nemožné přeběhnout a zmizet v okně aniž by zůstali nepozorováni. Navíc tu hrozilo, že je tu mezi stany někdo objeví.

V tom Sanrabb dostal spásný nápad. Proplížil se o pár desítek stop dál a shodil stojan s loučemi tak, aby zapálily blízký stan. Plameny rychle zachvátily stan a požár se začal rychle šířit. V táboře nastal povyk, mnoho Jaffů rychle hledalo nějaké džbány a nádoby a utíkalo pro vodu. Zmatek využila trojice a během chvílky, přeběhli cestu a za moment zmizeli ve spížirně tvrze. Ve tmě malé místnůstky už jen poslouchali řeči Jaffů: „Co se tu stalo? Oheň?“

„Někdo tu špatně postavil stojan s loučemi a ten spadl na stan,“ kdosi vysvětloval.

Jakmile opouštěla trojice mohli ještě zaslechnout něčí klení: „Zatraceně. Až já zjistím, kdo může za takovou nebezpečnou lehkovážnost, tak se může těšit.“

Chodby tvrze byly tentokrát mnohem lépe osvětleny, a tak zde bylo málo míst, kam se ukrýt. Průzkumníci se spoléhali hlavně na sluch. Zkoušeli naslouchat u každých dveří a kde bylo ticho, tam vždy opatrně nahlédli. Povedlo se tak najít pár prázdných pokojů. Cesta na cimbuří však nebyla vůbec snadná. Už hlavní schodiště hlídalo pět Jaffů. Museli se vrátit na druhou stranu, kde bylo menší boční schodiště. To hlídal pouze jediný Jaffa. Sanrabb vytáhl z toulce šíp a připraveným lukem odstranil nepřítele. Urychleně schovali mrtvé tělo do blízké komory, kde ho ještě přikryly starými hadry.

Schodištěm se dostali až na hradby. Zde už byla situace složitější. Hlídalo tu nejméně tucet strážných. Trojice se schovala do stínu mezi strážní věží a vyvýšenou hradbou. Nějakou dobu sledovali procházející Jaffy a připravovali plán na jejich nenápadnou likvidaci. Mezitím Tok'ra Mellephas sledoval dění v okolním táboře a zjišťoval, jak je na tom Mustin. Tomu se už podařilo odstranit strážce a u katapultů čekal na domluvený signál.

Sanrabb nechtěl zbytečně marnit čas a riskovat odhalení, a tak začal jednotlivé strážné

nenápadně likvidovat. Vždy si vyhlédl nějakého osamělého a zezadu ho klepl obuškem po hlavě. Stejnou taktiku zvolil i Mellephas a mág Siegmar, který si pomáhal i magií. Těla mezitím odnášeli do komory, kde už se válela jedna mrtvola. Nakonec na hradbách zůstali poslední Jaffové a ty už nebyl problém sestřelit luky. Mrtvoly též zmizely v komoře a Sanrabb se postaral, aby komoru někdo náhodou neotevřel. Stačilo použít pěkný zámek.

Mág nyní vyslal signál. Po chvíli se v dáli zahřmělo. Odpovědí bylo ještě několik dalších hromů kdesi v dáli, a když jich napočítali pět a k tomu osm krát zahoukala sova, věděli, že každý je na svém místě a může se tu rozpoutat peklo. Co na tom, že na Attanice sovy nežily, avšak Jaffové měli v tu dobu jiné problémy, než zvuky nějakého živočichu, který tu nemá co dělat.

Siegmar, Sanrabb a Mellephas nabili katapulty, připravenou municí těsně před odpalem zapálili a vypálili na pozice Goa'ulda Zipacna. Vzápětí odpálil střely na Zipacna Teloch a na Svaroga Mustin. Jako odpovědí hned následovalo troubení poplašných trubek a odpálení dalších salv ostatními zvědy. Všude nastal nepředstavitelný zmatek. Stalo se přesně to, čeho se všichni Goa'uldé obávali, avšak nikdo se neměl šanci dozvědět, kdo vystřelil první, vše se odehrálo během malého okamžiku. Ze všech stran se ozývalo troubení, z katapultů lítala jedna střela za druhou a do toho časté klení: „Zrada! Zrada! To je válka! Boj! Zničte ty zrádce! Smrt Namtarovi! Smrt Ba'alovi! Smrt Svarogovi!“ Armády Jaffů se pustily do sebe. Všude se ozývalo řinčení zbraní, střely z Tyčových zbraní, výbuchy ohnivých koulí a všemožný řev.

Úkol byl splněn. Plameny nelítostné války byly zažehnuty. Teď už zbývala jen jediná věc. Nepozorovaně se dostat pryč. Trojice urychleně opustila cimbuří hradu, protože tu začalo být velmi nebezpečno. Střelci dalších vládců se zaměřili na tuto tvrz a začali ji nemilosrdně ostřelovat. Když Aldeřané běželi chodbami tvrz, nad jejich hlavami se ozývaly silné výbuchy. Časté otřesy, padání prachu a drobného kamení ze stropu, činilo únik o něco složitější.

Najednou se zpoza rohu ozvala silná rána doprovázená hroucením kamení. Tvrz dostala přímý zásah. Všude kolem vládl zmatek, řinčení zbraní, dopady střel z Tyčových zbraní, troubení rohů a řev se ozýval ze všech stran stále silněji. Trojice využila situace a bez ohledu na dění unikli opět přes komoru ven. Všudypřítomný kouř z hořících stanů a tvrzí halil okolí, a tak mohli Aldeřané zmizet. Přestože je pár Jaffů jistě zahlédlo, nezdálo se, že by vzbudili pozornost.

„Jsme tu všichni?“ Ohlížel se Sanrabb hned potom, co se ukryli do relativního bezpečí meze.
„Ještě tu není Mustin. Musíme na něj počkat,“ pravil Teloch a pohledem na hořící tábor se snažil najít jejich zvěda.

„Jsem tu,“ překvapil je Mustin, když přišel z opačného směru.
„To jsem se lekl,“ vyjekl Teloch. „Čekali jsme na tebe.“
„Musel jsem to vzít jinudy, protože tam začalo být horko. Nepřátelé to obklíčili pěkně rychle, ale povedlo se. Vidíte to?“
„To je masakr,“ konstatoval Siegmar, když hleděl na ohnivé peklo. „Tohle určitě nečekali.“
„Je to pěkná podívaná, ale měli bychom odtud zmizet,“ pravil Sanrabb.
„Máš pravdu. Neotálejme,“ souhlasil s ním mág Siegmar.

Pětice pak pokračovala temnými lesy zpět k úkrytu zvědů. Záře z ohňů postupně slábla, jak se vzdalovali od pevnosti. Stejně tak výbuchy zněly jen vzdáleně. Cestou občas narazili na hlídku, která běžela na pomoc svým druhům, nebo zjišťovat, co se to vůbec děje. Když už byli od bojiště vzdáleni šest mil, setkali se s další skupinou Tok'ů.

„Povedlo se,“ radovali se příchozí. „Nemůžu se už dočkat, co ta sabotáž způsobí v řadách našich nepřátel.“

„Přesně. I já se na to těším,“ souhlasně pravil Mellephas.
„A teď do našeho úkrytu. Zůstaneme tam pár dní, a pak nenápadně zmizíme.“

Do bezpečí se dostali záhy. Krátce po návratu dorazily ještě zbývající skupinky zvědů a každý se s velkou radostí chlubil úspěchy.

„Můžeme tedy říct, že naše výprava byla naprosto úspěšná,“ zhodnocoval Tok'ra Nafir. „Nikdo nás nebyl odhalen a v tom zmatku ani nevědí, kdo to vše začal.“

„Mám z toho radost,“ pokračoval mág Siegmar. „Docela bych chtěl vidět reakce Vládců bezprostředně po prvních výstřelech. Muselo to být zajímavé, protože ještě teď se z dále ozývají výbuchy. Schválně se zaposlouchejte.“

Celá třicetičlenná parta se utišila a po chvíli skutečně kromě praskajícího ohně zaslechli občasné hřmění a výbuchy.

„A co tedy dál? Sbalíme věci a vrátíme se domů?“ ptal se Mellephas.

„Můžeme začít pomalu balit, avšak počkejme ještě pár dní,“ pokračoval Nafir. „Rád bych věděl, zda budou boje pokračovat i následné dny. Navíc nepřítel jistě odvolají veškeré hlídky, protože u pevnosti Ereškigal budou potřebovat každého Jaffu.“

„Souhlas. I tak jsme se nějak domlouvali,“ souhlasil s návrhem zvěd Teloch. „A nyní bychom mohli jít spát. Máme za sebou dlouhý den a odpočinek potřebujeme. A nezapomeňte, že musíme zůstat i nadále potichu. Takže oslavu si musíme nechat na doma a také nenechávejte ten oheň dlouho hořet.“

Výprava zůstala v úkrytu ještě čtyři dny. Během té doby se stále ještě sem tam ozývaly dunivé rány. V noci čtyři dny po sabotáži se ještě Aldeřané v doprovodu Nafira vydali na malý průzkum. Cestou k pevnosti už nepotkávali vůbec žádné hlídky. Zřejmě došlo na slova Nafira. Když dorazili opět na vyvýšeninu s dobrým výhledem na celé údolí. Přestože vládla noc, obraz zkázy byl přes dohořívající ohně dobře patrný. Tvrze byly pobořené, tábory spálené, obléhací zbraně zničené a hlavní pevnost Ereškigal vážně poničená a ještě v plamenech.

„Řeknu vám, že takový rozsah zkázy jsem nečekal,“ tiše konstatoval mág Siegmar, když se rozhlížel po celém tom výjevu.

„I já ne,“ pravil průzkumník Mustin. „Vidíte někoho?“

Na jeho popud se všichni pečlivě zahleděli do údolí. Dlouho se bojiště jevílo jako opuštěné, ale po chvíli se všimli občasného pohybu. Zvěd Teloch pak odpověděl: „Sem tam někoho vidím, ale nedokážu říct, ke komu ti Jaffové patří.“

„To je jedno. Hlavně, že jsme ušetřili nepřítelům velkou ránu, ze které se jen tak nevzpamatují a my můžeme vyrazit domů.“

Den nato před polednem, už byla veškerá výbava sbalená, naložená na povozech a koně ustrojení. Před odjezdem ještě místo pořádně zkontrolovali, aby zde nezůstalo něco, co by mohlo Goa'uldům prozradit, že tu někdo pobýval. Potom už se karavana vydala směrem ke druhému Kruhu světů.

Cesta trvala opět osm dní a proběhla bez nepříjemností. Když dorazili celí znavení po téměř měsíčním cestování, mnozí o to radostněji spatřili druhý Kruh světů a malý plácek před ním, kde měli Tok'rové na začátku výpravy stanový tábor. Tok'ra Nafir na ovládacím pultu zadal adresu světa Melia. Jakmile se průchod otevřel, karavana jím prošla.

Na druhé straně je přivítali strážní hlídkující u Kruhu a ti ihned nechali poslat pro vůdce Cordwina, který byl zrovna na Melii.

Po radostném přivítání Cordwin pravil: „Vidím, že jste se vrátili všichni. Byla výprava úspěšná?“

„Ano,“ hrdě prohlásil Tok'ra Nafir. „Sabotáž slavila úspěch. Goa'uldi se na Attanice pěkně pobili. Po tom, co jsme tam viděli, věřím, že teď budou na nože.“

„Výborně! Tak pojd'te, určitě si potřebujete odpočinout. Jistě máte mnoho co vyprávět.“

10.1

Goa'uldké zasedání

Do velké kruhové síně nacházející se v nejvyšším patře obří pevnosti Ereškigal právě vstupovali účastníci jednání. Ereškigal, Namtar a Nergal již seděli na svých místech. Postupně dorazil Svarog, Zipacna a méně známí Vládcí Morrigen, Amaterasu a Iškur. Jako poslední dorazil Ba'al a Marduk. Desítka vládců nyní seděla na místech a každý sledoval své protivníky. Moc dobře si uvědomovali, že jednání budou tvrdá a nikdo nebude chtít ustoupit ze svých požadavků. Silná trojka Ereškigal, Namtar a Nergal stála pevně a odhodlaně proti sedmi rozhádaným Vládcům soustav. Situaci komplikoval také fakt, že Namtar, Nergal a Marduk pobývali v těle Temnorozených. Bylo známo, že Temnorození drželi pohromadě a jejich mysl velmi silná. Občas se stávalo, že hostitel dokázal moc Goa'ulda na čas potlačit, a proto nebylo divu, že ostatní vládcí jim nedůvěřovali.

„Již jsme tu všichni,“ započala Ereškigal jednání svým ledově chladným hlasem. „V poslední době se událo mnoho věcí a je potřeba je řešit.“

„Jistě se k mnohým dostala zpráva o rebelech, jenž nedávno zaútočili na Angren,“ pokračoval v řeči Namtar ještě stále s hořkostí v puse. Stále nedokázal přijmout, že měl někdo tu drzost mu vzdorovat. „O těch víme,“ pravil lhostejně Zipacna, který měl na sobě hnědou vestu zdobenou acháty. „Ale pokud vím, tak ti nejsou takovou hrozbou.“

„Co ty o tom víš?“ obořil se na něj Namtar.

„Klid Namtare,“ uklidňovala ho Ereškigal. „Možná nevíte, ale ti rebelové o nichž tu mluvíme, nedávno získali doly na Qastě a celkem silnou podporu. Další zprávy jasně hovoří o tom, že se spojili s naším úhlavním nepřítelem, Tok'ry.“

V sále se na chvíli rozhostilo ticho, které narušil až Ba'al: „Měl jsem zato, že jsme je už dávno zničili, a pokud by někdo přežil, nebude mít žádnou šanci.“

„Ano, to jsme si také mysleli,“ pokračovala Ereškigal. „Avšak po staletí se skrývali a jejich počty vzrostly. Máme dokonce podezření, že v našich řadách operují jejich zvědové. A to mluvím o armádách vás všech. Nedávno jsme přistihli pár špehů v Namtarových řadách. Nikdo si nemůže být jist, zda utajované skutečnosti někdo nevynáší do rukou nepřátel.“

„To je směšné,“ odmítal tvrzení Svarog. „Určitě to je nějaký váš trik, jak si získat na námi moc.“

„Mlč!“ okřikl ho Namtar. „Až sám na vlastní kůži pocítíš zradu, budeš mluvit jinak.“

„Pánové. Uklidněte se!“ vyzvala je Ereškigal. „Nejsme tu, abychom se tu dohadovali, ale řešili současnou situaci.“

„Abych se vrátila k tématu,“ pokračovala Ereškigal. „Kromě zvědů a rebelů tu máme další problém. Rasa Ori zažívá velký vzestup. Nedávno získali pár světů, z nichž jim plynou nemalé zásoby surovin a navíc díky konverzi obyvatel na víru v Počátek za nimi stojí nemalá armáda.“

„Naštěstí,“ vzal si slovo Nergal, Goa'uld v těle vysokého Temnorozeného oděn v šedé popelavě zbarvené kožené zbroji: „mají mocného nepřítele. Již dlouhá léta vedou dlouhou a vyčerpávající válku s Temnorozenými. Nepředpokládám, že by ji Ori vyhráli, ale je třeba tu fanatickou chásku nepodceňovat. Kdyby získali převahu, měli bychom s nimi dost problémů.“

„Ať si klidně přijdou,“ povýšeně pravil Ba'al. „Má armáda je mocná a žádných Oriju se nebojí. Poznají moji sílu.“

„Armády Ori jsou velmi početné a ani společnými silami bychom je nedokázali porazit,“ pokračoval Namtar. „Je tu ovšem jedna věc. Možná jste zaslechli zmínky o Hvězdném lidu.“

„Něco jsem kdysi dávno i nich zaslechl,“ odpověděl Marduk.

„Kdysi to bývala mocná rasa, která cestovala Universem nejen Kruhy světů, ale i loděmi schopné plout prostorem Universa. I my jsme v dávných dobách oplývali touto mocí, avšak po naší porážce

jsme o vše přišli a o tuto moc nenávratně přišli. Hvězdný lid je dost možná poslední rasa schopná stavět tyto lodě, pokud bychom je našli a získali od nich tuto technologii, měli bychom nade všemi navrch. Ovšem to musíme táhnout za jeden provaz.“

„Jako spolupracovat?“ ozvala se Amaterasu. „S vámi nikdy!“

„Já bych vám mohl bych vám pomoci, ale nebylo by to zadarmo,“ využil hned situace Ba'al.

„Chceš využít naše armády, abys získal moc nade všemi,“ obvinil ho Zipacna. „Známe tvé choutky.“

„Když to myslíš takhle, tak se možná budeš divit, co může nastat,“ sotva dořekl, aniž by předvídal události, které se za okamžik odehrají.

Pevností Ereškigal otřásl několik silných výbuchů a okamžitě se rozezněly poplašné trubky. Vzápětí do sálu přiběhl Jaffa se slovy: „Útočí na nás! Byla to léčka.“

„To je zrada!“ vykřikl Namtar.

„Taky vy na nás takhle!“ jedovatě chladným hlasem obvinila ostatní Vládce.

„Tušil jsem to! Zasedání byla jen záminka,“ obořil se na ostatní Zipacna.

Během několika vteřin si všichni vyměnili mnoho ostrých slov a každý obviňoval ty ostatní. Současně každý sahal po své zbrani. Nebylo to nikomu nic platné, protože paranoia všech nedovolila situaci podcenit a každý byl vybaven osobním štítem, který každý okamžitě použil k zachycení veškerých střel. Když jednotliví Vládci viděli, že nikdo nemá dostatečnou palebnou sílu na prolomení osobních štítů, každý se po chvíli teleportoval na své pozice, odkud řídil bojové operace. Jednání tak skončilo velmi rychle. Nikdo z Goa'uldů se nedozvěděl, kdo to všechno začal a tím vypukla mezi Vládci nemilosrdná válka. Následující čtyři dny byly velmi krvavé. Ztráty v armádách Jaffů šly do tisíců a válka se vzápětí přenesla i na světy pod mocí Goa'uldů.

10.2

Goa'uldi na ostří nože

Od veleúspěšné výpravy na Attanice uplynulo pět měsíců. Podle kalendáře v tu dobu vládla Aldeneerinu zima, avšak na Nazgaranu tomu tak nebylo. Počasí na tomto světě zůstávalo stále po celý rok. Z pustin a okolních horských štítů vál po celý rok teplý vzduch, pouze ojediněle přišla písečná bouře. Druhá polovina roku 325 se nesla v klidném duchu. Indicie nasvědčovaly tomu, že Goa'uldská hrozba téměř pominula. Zvědové už nepřinášeli zprávy o dalších útocích, ba právě naopak. Mnohde zotročený lid povstal a vyhnal nepřítele. Přesnější údaje však chyběly, protože po masakru na Attanice se mnoho zvěďů odmlčelo.

Jednou k večeru, kdy Calanirmyanovo společenství právě večeřelo u bohatě prostřeného stolu, ozvalo se otevření Kruhu světů. Dva Nasyanci, kteří zrovna drželi stráž po chvíli přiběhli do hodovní síně, jak ji začali nedávno přezdívat.

„Jsou tady Tok'rové, přejí si s vámi mluvit,“ pravili.

„Ať vstoupí, místo u stolu se najde,“ pozval Calanirmyan příchozí k večeři.

Hned nato přišel Nafir a vůdce Cordwin. „Vítejte. A posad'te se u nás.“

Tok'rové přijali pozvání a Kolgrim jim donesl talíře a příbory.

„Jaké zprávy nám nesete?“ zajímal se Vůdce.

„Jedná se o Goa'uldy,“ začal vyprávět Nafir. „Konečně dorazili naši zvědové, kterým se konečně naskytla vhodná příležitost předat nám zprávy o dění přímo ze zdroje.“

„A jak to tedy vypadá?“ pokračoval Calanirmyan, zatímco zbytek netrpělivě naslouchal.

„Máme definitivně potvrzeno, že naše výprava se zdařila ve všech směrech. Po odpálení prvních střel a okamžité reakci zvěďů v řadách nepřátel, se armády jednotlivých Goa'uldů pustily do krvavé bitvy. Pevnost na Attanice byla téměř zničena a s ní i vše ostatní. Ereškigal s jejími spojenci jen obtížně hledá zdroje pro její obnovu. Podobně dopadl i její další důležitý svět Dumanuz, který byl zdevastován Ba'alem, ale dokázala ho ubránit. Ještě hůř dopadla Namtarovo pevnost. Ještě než ji stačil trochu opravit, zaútočil na ni Ba'al se svými vojsky a úplně ji vyplenil. Namtar tak byl nucen ustoupit. Pár dní poté pro změnu byl Ba'al ten, kdo musel ustoupit z Angrenu po útoku Nergala.“

„Pěkný,“ kdosi poznamenal.

„A jak dopadli ostatní vládcí?“ zajímal se dál Vůdce.

„Když to vezmu popořadě,“ pokračoval Cordwin. „Svarog přišel téměř o celou armádu a ztratil i své světy. Unikl kamsi do ústraní a další zprávy se o něm už nezmiňují. Objevily se i zvěsti, že mohl být zavražděn, ale radši bych tomu nevěřil, dokud nebudeme mít nějaký důkaz. Zipacna nedopadl o moc lépe a též se kdesi ukrývá. Ba'al z toho vyvázl asi nejlépe, i přestože též přišel o značnou armádu a ztratil mnoho světů. Zůstal mu Tatarus. Ani ten nezůstal netknutý. Došlo tam k velkým bojům s armádou Marduka. Pak nám tu zůstali ještě Amaterasu, Morrigen a Iškur. Prvně jmenovaná je pravděpodobně mrtvá. O dalších dvou nemáme zprávy.“

„Když to shrneme, velká trojka utrpěla děsivé ztráty a jejich význam prakticky zanikl,“ vzal si slovo opět Nafir. „Ještě hůř dopadli ostatní. Jediní, kdo z toho vyvázli celkem slušně je již zmiňovaný Ba'al a Marduk. Jedině ti v současnosti představují nějakou hrozbu, ale je podstatně menší než v minulosti.“

„Takže dobré zprávy,“ spokojeně přitakal Calanirmyan.

„Můžeme to tak brát,“ souhlasil s ním Cordwin. „Teď jen musíme využít příležitost a osvobodit poslední zotročené světy a definitivně odštíhnout nepřátele od zdrojů. Máme teď šanci nepřítele definitivně srazit na kolena. Nesmíme promarnit tuto příležitost.“

Po slovech vůdce Tok'rů nastala v hodovní síni debata, kterou po chvíli utnul Calanirmyan: „Souhlasím s názorem Tok'rů. Vybojovali jsme velké vítězství, avšak nesmíme se nechat uchlácholit. Už jednou Goa'uldi získali moc zpět. To už nesmíme dopustit. Pomůžeme osvobodit

zotročené světy a zabrat nepřátelské doly. Nedáme nepříteli ani chvíli klidu, dokud Goa'uldy zcela nezničíme.“

„To je moudré rozhodnutí,“ pokračoval Nafir. „Ještě zpracováváme zprávy od našich zvědů a do pár dnů bychom dokončili seznam světů, které je třeba osvobodit.“

„Dobrá. A nyní zůstaňte s námi,“ vyzval hosty vůdce Calanirmyan. Pozvedl číši vína a s ostatními si přitůkl. „Myslím, že máme dnes co oslavovat.“

Oslava se protáhla dlouho do noci a nezapomnělo se i na Nasyance a ostatní Tok'ry, pro něž byla o pět dní později přichystána také oslava. Potom už následovaly další plány a přípravy dalších bitech. Na rozdíl od předchozích bojů, často proti nim stály jen malé nepřátelské armády, a tak se během následujícího roku podařilo vyčistit desítky světů od dávného zla. Většina Goa'uldů zmizela kamsi do ústraní nebo byli zabiti a ti, kteří měli ještě nějakou moc, byli nuceni ustoupit. Namtar, Nergal a Marduk se najednou zcela ztratili a už o nich nikdo neslyšel. Ba'alovi zůstal jen dobře opevněný svět Tartarus a stejně tak tomu bylo i u Ereškigal, které zůstal Dumanuz.

V roce 328 mohla být Goa'uldská hrozba považována jen za zlou vzpomínku a Universu se mohlo opět svobodněji dýchat. Aldeřané a Tok'rové si ovšem nemohli být nikdy zcela jisti, zda se nepřítel znovu nevrátí. Mnozí by rádi viděli mrtvá těla nepřátel a teprve potom by vítězně prohlásili Goa'uldy za minulost.